திய பதம் பரமாத்மாவின் நிலைமையன்றென்பது மேலே உதகரித்த வேதவாக்கியத்தினால் விளங்கும். பரமாத்மாவின் பதம், அல்லது, பிரமமபதமென்பது இருளும் ஒளியுமாகிய படியைக்கடந்து சேஷித்து நில்லாநின்ற 'ஸத்து' எனவும ஞானகாரமெனவும் சோதிமயமென்றுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது :

అనాఖ్యమనభివ్యక్తం సత్ కించిదవశిష్యతే.........విజ్ఞానా
త్మ.........అనామజ్యోతిరూపకం.

"பரமாத்மாவுக்குப பெயரில்லை. அது இன்னதென்று சொல்லமுடியாதது. எல்லாம் லீனமான பிறகு சேஷித்து நிற்கும் ஸத்து அதுவே. அவர் ஞானஸ்வரூபி, புகையற்ற சோதிமயமானவர்."

'பஞ்சப் பிரம்மோப நிஷத்' தின் பிரகாரம

ఏకాంతమక్లం తమోమధ్యం పూర్ణాంతం దక్షిణం స్వయం.

"கடைசியாய்ப பரமாதமாவினிடதது லயமாவதற்கு முன்னாற் காணும் சோதியானது இருளும ஒளியுங்கலந்து விளங்கும நிலையாம்." இவ்வுபநிஷத்தின்படியே, மூன்று விதமான இருளுடன்கூடிய தூம்ரம் (தாமதரயம்) என்னப்பட்ட மூன்று விதமான, அலலது, மூன்று அந்தஸ்துள்ள சோதியிருக்கின்றது ; ஒவ்வோர் அந்தஸ்திலும் சோதியும் இருளும் ஒன்றோடொன்று கலந்து நிற்கின்றன. முதலாவதாகிய ஸ்தூலமான அந்தஸ்திற் சோதியுமிருளும் கலந்திருக்கின்றனவென்று ஐரோப்பிய பௌதிகசாஸ்திரத்திலும் ஒபபுக்கொளளப்படுகின்றது. டிண்டல் (Professor Tyndall) என்னும சாஸ்திரி பின்வருமாறு சொலலுகின்றார் :—

"வெளிச்சந்தருகின்ற அலைகளைமாத்திரமேயன்றி வெளிச்சந்தராத அனேக அலைகளையும் சூரியன் ஓயாமல் எழுப்பி விடுகின்றன...... .....'வித்யுத்' சோதியிலும் இருண்ட கிரணஙகள் சூரியனது வெளிச்சமற்ற உஷ்ணத்தைவிட அதிகமாகவே இருக்கின்றன. வாஸ்தவத்தில், 'வித்யுத்' சோதியின் இருண்ட அலைகளினது பலம, அலலது, சக்தியானது வெளிச்சந்தரும அலைகளின் சக்தியைவிட எழுமடங்கு அதிகமாயிருக்கின்றது............இருள் அலைகள் வெளிச்ச அலைகள் ஆகிய இவ்விரண்டின் மிஸ்ரமத்தினாலன்றி (கலப்பினாலன்றி) க்காரியம் ஆகாதெனச் சொல்லலாம்." சூரியனது உஷ்ணகிரணஙகளை இருட்கிரணங்களென மற்றோரிடத்தில் 'டிண்டல்' சொல்லுகின்றார். சூரியவெளிச்சம் இருண்ட கிரணங்கள், அல்லது, தமஸுடன் கலந்திருப்பதுமன்றி, 'வித்யுத்' வெளிச்சமும் தாமஸம், அல்லது, இருளுடன் கலந்திருக்கின்றது. பிராணனுக்கும் வித்யுத் சக்திக்குமுள்ள சம்பந்தமும், பிராணன் வித்யுத்சக்தி ஆகிய இரண்டில் ஒன்றை மற்றொன்றாக மாற்றலாமென்பதும் இதுவரை நாம் எடுத்துச் சொல்லிய விஷயங்களினால் தெளிவாகும். இன்னும் விசாரித்தால் அது மேலும விசதமாகின்றது.

லயஸ்தானத்திற்கு சற்றயலில் தாமஸமும் இருளும் காண்பது மிகுந்த சூக்ஷ்மதசையிற் பிராணனும உட்கரணங்களும் ஏனையவஸ்துக்களாய்த்திரிவதன் பயனாகும. இப்படி இருக்கக்கூடுமென்று எளிதிக்கூப்பாலது. சூரிய கிரணத்தொகுதியிற் பிரகாச கிரணங்களைவிட இருட்கிரணங்கள் அதிகமாயிருக்கின்றன. வித்யுத் வெளிச்சத்தின் விஷயத்திலும பெரும்பான்மை இப்படியே ஒன்றைவிட மற்றொன்று அதிகமாய் இருக்கின்றது. சுற்றயல் தமஸிலும இருளிலும இவ்வாறே ஒன்றுகொன்று வித்தியாசமாய்க் கலந்து நின்றாலும நிறகுமெனவெளிக்கலாம. இதையிட்டே நமது உபநிஷத்துக்கள் முதலில் தமஸைச் சொல்லி, பிறகு சோதியைச் சொல்லுகின்றன.

தி. அ. ஸ்வாமிநாதஐயர்.

(தொடரும்.)

முல்லைப்பாட்டு.

பாணடிவளநாட்டு மதுரைப்பதியில், கடவுளருளிய சங்கப் பலகையில் வீற்றிருந்து தமிழ் ஆராய்ந்த நல்லிசைப்புலவர்களில் நக்கீரனார் முதலியவர்களால் இயற்றப்பட்டு, அச்சங்கப் புலவர்களால தொகுக்கப்பட்ட 'பத்துப்பாட்டில்' ஐந்தாவதாய் விளங்குவது 'முல்லைப்பாட்டு' என்பது.

ஒவ்வொன்றும் நூறடிச்சிறுமையும், நூற்றுப்பத்தடிப் பெருமையு முடைத்தாய் அகவற்பாவாற் பத்துப்பாட்டு பாடுவது பத்துப்பாட்டாம். இது, முத்தகம், குளகம், தொகைநிலை, தொடர்நிலை எனனும் நால்வகைச் செய்யுளில் தொகைநிலைச்செய்யுளின் பாற்படும். தொகை நிலைச்செயயுள் 'ஒருவருரைத்தவும் பல்லோர்பகர்ந்தவும்' என்றவாறு ஒருவராலுரைக்கப்பட்டுப பலபாட்டாய் வருவனவும், பலராலுரைக்கப் பட்டுப பல பாட்டால் வருவனவுமாம்.* அவற்றுள், இப்பத்துப்பாட்டுப் பல்லோர் பகர்ந்ததென்க.

பத்துப்பாட்டாவன:—நக்கீரனாரியற்றிய (1) திருமுருகாற்றுப்படை (2) நெடுநல் வாடை, முடத்தாமக்கண்ணியார்மொழிந்த (3) பொருநராற்றுப்படை, நத்தத்தனார் நவின்ற (4)

சிறுபாணாற்றுப்படை, உருத்திரங்கண்ணனாருரைத்த (5) பெரும்பாணாற்றுப்படை, (6) பட்டினப்பாலை, நப்பூதனார் பாடிய (7) முல்லைப்பாட்டு, மாங்குடி மருதனார் வகுத்த (8) மதுரைக்காஞ்சி, கபிலர் கழறிய (9) குறிஞ்சிப்பாட்டு, பெருங்கௌசிகனார்செய்த (10) மலைபடுகடாம் அல்லது கூத்தராற்றுப்படை, என்பனவாம். இவற்றுள் திருமுருகாற்றுப்படை ஒன்றுமே சைவத்திருமுறைகளில் பதினோராந் திருமுறையிற் சேர்ந்து யார்க்குந் தெரியநின்றது. ஏனைய ஒன்பதும் வழங்குதலருகி மறைந்துகிடந்தன. இவற்றை மிகவு முயன்று, பிரதிகள் சேர்த்து, வழுக்களைந்து அச்சியற்றி உபகரித்த பெருந்தகைமைக்காக நமது பிரம்மஸ்ரீ சாமிநாதய்யரவர்களுக்குத் தமிழுலகஞ் செயற்பாலதாகிய கைம்மாறு மொன்றுண்டோ?

இப்பத்துப்பாட்டில் ஒவ்வொன்றும் முற்றும் ஆராய்ந்து பொருணிலை யுணர்வார்க்கே யின்பம் பயப்பது. மோனை யெதுகை, முதலிய கிரப்பந்தங்கொள்ளாது பெரும்பாலும் செந்தொடை தொடுத்தாய், அகவற்பாவாலமைந்துள்ளதாகலான, மூலத்தாற் பொருளமைதி எளிதிற் புலப்படுவதன்று; உரையை நோக்குங்கால், பெருமலைவாகவே தோன்றும். ஆகலான் பொறுமையோடு முறைமுறை கூர்ந்து ஆராயவேண்டும். அவ்வாராய்ச்சி வருத்தம் ஒருபோதும் வீணாகாதின்பம் பயக்குமெனக. இவற்றில வேறுவகையாலறிய முடியாத பூர்வகாலத்தரசர்களிற் சிலர் சரித்திரங்களும், அக்காலத்து மாந்தரொழுக்கமுதலியவைகளும் வெளிப்படும். இவற்றிலுள்ள கற்பனைகளும், வருணனைகளும் மிகப்பொருத்தமான சுவையுடையனவாம். இக்காலத்து நூல்களிலுள்ளவைபோலப் படாடோபமான கற்பனைமுதலியன கிடையா. இப்பத்துநூலுள்ளும், ஐந்துநூல 'ஆற்றுப்படை' என்னும் பிரபந்தவகையிற் சேர்ந்தன. அவை திருமுருகாற்றுப்படை முதலாயின. ஆற்றுப்படையாவது:—வறுமை மேலிட்டுப் பரிசுபெறக்கருதி வரும் புலவர், பாணர் (இசைபாடுவோர்), பொருநர் (களம்பாடுவோர்), விறலியர் (பாடன்மகளிர்), கூத்தர், இவர்களை ஓர் தலைவனிடத்துப் பரிசுபெற்று வருவார் ஆற்றிடைக்(வழியிற்) கண்டு, அத்தலைவனது நாடு, ஊர், பெயர், கொடையிவற்றைப் புகழ்ந்துகூறி, அவன்பாற் செல்கவென விடுப்பதாக அகவற்பாவாற் கூறுவது. (ஆற்றுப்படை - வழிப்படுத்துதல்) ஏனைய ஐந்து நூலுள்ளும் மதுரைக்காஞ்சி யென்பது உலக நிலையாமை யறிவுறுத்துவது: காஞ்சியாவது, வீட்டின்பம் ஏதுவான அறம், பொருள், இன்பம், முதலியவற்றால், நிலைபேறில்லா வுலகியற்கையைச் சான்றோர் சாற்றுங் குறிப்புளது; ஆதலால் மதுரையிடத்தரசர்க்குக் கூறிய காஞ்சி மதுரைக்காஞ்சி யென்றாயிற்று. காஞ்சித்திணைக்கிலக்கணங் கூறிய தொல்காப்பியத்துக்கு ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர்செய்த வுரையில் 'வீடுபேறு நிமித்தமாகச் சான்றோர் பல வேறு நிலையாமையை அறைந்த மதுரைக்காஞ்சி இதற்குதாரணமாம்' என இந்நூலையே காட்டியிருக்கின்றார். ஒழிந்த முல்லைப்பாட்டு, நெடுநல்வாடை, குறிஞ்சிப்பாட்டு, பட்டினப்பாலையாகிய நான்கும் காமப்பொருளாகிய அகத்திணையமைதி யுடையனவாம். அவற்றுள் இங்கெடுத்துக்கொண்ட முல்லைப்பாட்டைப் பற்றிக் கூறுவாம்:—

இதிற்கூறும் விஷயமாவது, போர்மேற் பிரியுந் தலைவன் தான் வருமளவும் ஆற்றியிருவென்றுகூறிய சொல்லைப்பிழையாமல் தலைவி யவன் பிரிவையாற்றி இருத்தல். இனி யிவ்விஷயத்திற்கும் முல்லைப்பாட்டென்னும் பெயர்க்குமுள்ள உரிமையை விளக்குவாம்:—இன்பத்துறையாகிய அகத்திணையானது, முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருளென்னும் மூன்றுறுப்புடையது. நிலம், குறிஞ்சி (மலையும் மலைசார்ந்த இடமும்), பாலை (சுரமும் சுரஞ்சார்ந்த இடமும்), முல்லை (காடுங்காடுசார்ந்த இடமும்), மருதம் (வயலும்வயல் சார்ந்த இடமும்), நெய்தல் (கடலுங் கடல் சார்ந்த இடமும்) என ஐந்தாம். பொழுது, பெரும்பொழுதுஞ் சிறுபொழுது மென விரண்டாம்; பெரும்பொழுது கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனி, இளவேனில், முதுவேனில் என ஆறும்: இவை முறையே ஆவணி முதலிரண்டுமாத அளவினதாகிய ஆறு பருவமுமே. சிறுபொழுது மாலை, யாமம், வைகறை, காலை, நண்பகல், எற்பாடு (சூரியாஸ்தமனம்) என ஆறும். இவை ஒவ்வொன்றும் சூரியாஸ்தமனந் தொடங்கி முறையே பப்பத்துநாழிகை யளவினதாம்.

கருப்பொருளாவன.—தெய்வம், உயர்ந்தோர், இழிந்தோர், பறவை, விலங்கு, ஊர், நீர், பூ, மரம், உணவு, பறை, யாழ், பண், தொழில், என்னும் பதினான்குமாம்.

உரிப்பொருளாவன —புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடல் ஆகிய இவையும் இவற்றின் நிமித்தமுமாம்

இவ்வுரிப்பொருளுக்கு ஏனைய முதற்பொருளும், கருப்பொருளுந் துணையாய நிற்பனவாம். புணர்தலுக்குக் குறிஞ்சியும், யாமமும், கூதிரும், முன்பனியும், பிரிதலுக்குப் பாலையும், நண்பகலும், வேனிலும் பின்பனியும், இருத்தலுக்கு முல்லையும், மாலையும், காரும், ஊடலுக்கு மருதமும் வைகறையுங் காலையும், பெரும்பொழுதாறும், இரங்கலுக்கு நெய்தலும், எற்பாடும், பெரும்பொழுதாறும் சிறந்து நிற்பனவாம்.

இவ்வுரிப் பொருளின் பொருளையும், முறையையும், 'அகப்பொருளாவது புணர்ச்சியாகலானும், அஃது இருவர்க்கும் ஒப்பநிகழ்தலானும் முன்னர்ப்புணர்ச்சியும், புணர்ந்துழியல்லது பிரிவின்மையானும், அது தலைவன்கண்ணதாகியசிறப்பானும், அதன் பின்னர்ப் பிரிவும், பிரிந்துழிக் கற்பாற்றலைவி ஆற்றியிருத்தல வேண்டுதலின் அதன்பின்னர் இருத்தலும், பிரிவின்கண்ணதாகிய பரத்தையிற் பிரிந்துழித் தலைவன் தவறு நோக்கித் தலைவி கலாய்த்தல் இயல்பாதலானும், காமத்திற்குச் சிறத்தலானும், அதன்பின்னர் ஊடலும், ஏனைப்பிரிவு நீட்டித்துழிக்காமங்கைமிக்கு அழுங்கலியல்பாதலின் அதன்பின்னர் இரங்கலும்வைக்கப்பட்டன' என்பதனாற் காண்க.

இவற்றுள் தலைவன பிரிந்த விடத்துக்கற்பாற் றலைவியாற்றியிருத்தல் முல்லைக்குரியதாதலின் அவ்விஷய வுரிமைபற்றி இப்பாட்டு முல்லைப் பாட்டெனப்பட்டது. இது தோழி முதலிய வாயில்கள் தம்முட்கூறியதாகச் செய்யப்பட்டுள்ளது.

(தொடரும்).

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானசம்பந்தகுரவேநம:.

கம்பநாடரும் அவர் கவிப்புலமையும்.

(191-வது பக்கத்தொடர்ச்சி).

ஞானசம்பந்தரை ஆளவந்தபிள்ளை யாசிரியரென வழங்குவது எவ்விடத்தும் மரபன்மையால், ஆளவந்தபிள்ளை யாசிரியர் எனப்படுவார் ஸ்ரீஆளவந்தார் என்னும் யமுனைத் துறைவரே ஆகற்பாலர். கந்தபுராணம்-கம்பராமாயணம் முதலான பாரகாவியங்களில் நின்றும் யாதொரு உதாரணமும் எடுத்துக் காட்டாமையால் நச்சினார்க்கினியர் கம்பருக்கும் கச்சியப்ப சிவாசாரியருக்கும் முற்பட்டவர்; ஏறக்குறைய 1,200 ஆண்டுகளுக்குமுன்னே சமணர் காலத்திருந்தவர் எனச் சில கல்விமான்கள் கட்டுரைக்கின்றனர். சங்கச்செய்யுள்களும் தொல்காப்பியமும் தக்க உரையின்றி அருகிக்கருகுவதைக்கண்ட நச்சர் இலக்கியங்களுக்குத் தொல்காப்பிய விதிகளைக் காட்டியும் தொல்காப்பியத்தைச் சங்கச்செய்யுள்கள் முதலான தொல்லைநாளிலக்கியங்கொண்டு விளக்கியும் பண்டை நூல்களைப் பலர்க்கும் பயன்படுமாறு செய்வதே இவருடைய நோக்கம். அதனால் தமது காலத்தில் நவீன நூல்களான இராமாயணம் ஸ்காந்தமுதலியவற்றினின்றும் யாதொன்றும் இவ்வுரையாசிரியர் எடுத்துக்காட்டிற்றிலர் என்பது தேற்றம். சிலப்பதிகார உரையால் அந்நூலின் உரையாசிரியர் நச்சினார்க்கினியருக்குப் பிற்பட்டவர் என்பது அறியப்படும். நச்சரும் பரிமேலழகரும் ஏககாலத்தினரென்பது பலருந்துணிந்தபடியாதலின் கம்பர் பரிமேலழகர் திருக்குறளுரையைக் கண்டிலரென்பது தெளிவு.

மேற்கூறிய நூல்களையும் உரைகளையும் கம்பராமாயணத்தையும் பற்பலகால் ஓதி முன்னவைகளைப் பின்னதோடும் பின்னதை முன்னவற்றோடும் ஒப்பிட்டு நோக்குவோமாயின் சற்றேறக்குறைய கம்பர் இன்னின்ன நூல்களை நன்கு பயின்றவர் எனத்துணிதல் கூடும். இன்னின்ன நூல்களின் சாராமிசங்கள் இராமாயணத்தில் ஏறியிருக்கின்றன என்பதும் வெளியாகும். இது கல்விச்சுவை யறிந்தவர்க்கு இன்பமானபொழுது போக்காக இருக்கும். தமிழ் நூற்பயிற்சி குன்றி ஒருவாறு இங்கிலீஷ்பயின்று வயிறு வளர்ப்பதே பெரிதாக இருக்கின்ற இக்காலத்தில் இது செய்வது எம்போலியர்க்கு இலகுவான காரியமன்று. சிந்தாமணி-ஸ்காந்தம்-பெரியபுராணம் என்பனவற்றில் இவர் இன்புடன் நன்கு பயின்றனரென்பதும், திருக்குறளினை ஏனையவற்றினும் சிறந்த அருமருந்தாகப் பருகினவர் என்பதும், பின் காட்டப்படுகின்றவைகளால் ஒருசிறிது விளங்கும்.

> கரும்பல்ல நெல்லென்னக் கமுகல்ல கரும்பெண்ணைச்
> சுரும்பல்லி குடைநீலத் துகளல்ல பகலெல்லாம்
> அரும்பல்ல முலையென்ன அமுதல்ல மொழியென்ன

என்ற பெரியபுராண அடிகள்.

> நென்மலை யல்லன நிரைவரு தாரம்
> சொன்மலை யல்லன தொடைகெட லமுதம்
> கனமலை யல்லன கதிதரு நிதியம்
> பொன்மலை யல்லன மணிபடு புளினம்

என்ற இராமாயணச் செய்யுளுக்கு ஆதாரமாகியிருக்கலாம்.

> வரம்பெலா முத்தந்தத்து மடையெலாம் பணிலமாநீர்க்[ள்ளை
> குரம்பெலாஞ் செம்பொன்மேதி குழியெலாங் கழுநீர்க்கொ
> பரம்பெலா பவளஞ்சாலிப் பரப்பெலா மன்னம்பாங்கர்க்
> கரம்பெலாஞ் செந்தேன் சந்தக்காவெலாங் களிவண்டீட்டம்.

என்ற இராமாயணப் பாட்டுக்கு

> காடெல்லாங் கழைக்கரும்பு காவெல்லாங் குழைக்கரும்பு
> மாடெல்லாங் கருங்குவளை வயலெல்லா நெருங்குவளை

என்ற பெரியபுராண அடிகள் அடியாயிருக்கலாம்.

> முல்லையைக் குறிஞ்சியாக்கி மருதத்தை முல்லையாக்கிப்
> புல்லிய நெய்தல்தன்னைப் பொருவரு மருதமாக்கி
> எல்லையிற் பொருள்களெல்லா மிடைதடு மாறுநீரால்
> செல்லுறு கதியிற்செல்லும் வினையெனச் சென்றதன்றே

என்ற இராமாயணச் செய்யுளைப் படிக்கும்போது

> பாரிடை யினையபண்பிற் படர்ந்திடு பாலியந்தத்
> தாருயி ரனைத்துந்தத்தம் அருவினைக் கமைந்தநீரால்
> சேருறு கதிகளென்ன மரபினிற் றிறமேயென்னத்
> தாருவின் கிளைகளென்னத் தனித்தனி பிரிந்ததன்றே.

என்ற கந்தபுராணச் செய்யுள் நினைவு வருகின்றது.

> கால்கிளர் கின்றநீத்தம் கவிரிதழ்க் கலசக்கொங்கை
> * * * * *
> மால்கிளர் கணிகைமாதர் மனமெனப் போயிற்றுமால்

என்ற கந்தபுராணக்கருத்தே

> தலையு மாகமுந் தாளுந் தழீஇயதன்
> நிலை நிலாதிறை நின்றது போலவே
> மலையி னுள்ளவெலாங் கொண்டு மண்டலால்
> விலையின் மாதரை யொத்ததவ் வெள்ளமே.

என்ற இராமாயணப்பாட்டில நன்கு விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

தி. செல்வகேசவராய முதலியார், M. A.

(தொடரும்).

உ
சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.
ஸ்ரீஞானசம்பந்தகுரவே நமஃ.

திருவானைக்காவுலா.

(207-வது பக்கத்தொடர்ச்சி).

தாரா கணந்தராத் தாராகிப் பேரண்டம்
வாராகி யற்றைக்கு மற்றைநாட்—கோராத
போகப் பொழுதிற் புடைத்துப் பொருமிக
மோகத்தை நல்கு முலையினாள்—மேகத்துக்
கப்பாலு நீண்ட * வதிரேக மேனிலத்தி
லெப்பா வையரோடு மெய்தியிருந்—தொப்பிலா
மாணிக்க வம்மனையேழ் வாங்கியெறிந் தேற்பளவிற்
சேவிற் புயலிலவை சென்றொளிப்பக்—காணாள்
நகைத்துமட வீரினிநாம் தேடுவமென வென்றாள்
மிகைக்குடக வெற்பின் மழையோ—டுருப்புனலே
காவிரியிற் போதுங்கால் காவைய ரூர்க்கென்று
நீவிளம்பி லாரம்போ னேருங்காண்—நாவலர்கோன
† அன்றூற்றி லிட்டபொரு ளாரூர்க் குளத்துவர
என்றார்க ளிதுவோ வெளிதென்ன—நன்றென்
றுவந்து பரவி யுடனே சோதிப்பான்
நவங்கொ டளவின்று நண்ணிச்—சிவன்கோயி
லெய்த வலமந்தாளவ் வெல்லைக்கட் டில்லைக்குட்
செய்த நிருத்தத் திருத்தாளன்—மெய்தனைப்போல்
நந்திக் கினிய பிரா‡ னாரணரு நாகருமுன்
சந்திக்க வாங்கியபொற் சாபத்தான்—வெந்த
சுடலைதனி லாடியுநதான் சுதந்தனு னைக்கோர்
சடிலமிசைக் கங்கை தரித்தோனை—உடலில்
நிறைந்த பணியழக னீலக் கிரீபன்
சிறந்த செழு நீர்த் திரளான்—பிறங்கற்
'குமரிக் கொருபாகன் கோடுருபூல் காளாக
தமரிக்க வேதந் தழங்க—திமிர் சிகரப்
பாரமணித் தேரிற் பவனிவரக் கண்டளவே
ஒருநினை வொன்றுசெய லொன்றாகி—யாரத்
தழுவுவான் போறசெல்லுந் தன்றன்பா ரத்தைக்
கழுவுவாள் போற் கண்ணீர் காலும்—நழுவுங்

குருகுங் கலையுங் குவலயத்தார் சொள்ளா
வுருகுந் தளரு முயிர்களுஞ்—சருகுபடு
நெஞ்சோ டயருமிவ ளோர்கண்டுங் காணு*வம்
பஞ்சோ னுடன்சென்றா னாதியான்—செஞ்சோதிச்
சித்ர மணிமகுடத் தெய்வத்தே ரிற்பவனி
யத்தெருவிற் கண்ட வணங்கொருத்தி—சுத்தத்

தெரிவை.

தெரிவை புவனத் திலோத்தமை வெள்ளிக்
கிரியின் மருவாத கேகை—கரிவனத்தில்
அத்தற்கு நஞ்சை யளித்தபிழைக்†கம்போதி
மெத்தப் பயந்து பயன் வேறுதவிச்—சித்தத்தை
இன்புறுத்த வேண்டி யிரண்டாவ தோர்பிறையு
‡முன்படைத்த தொவ்வாத முண்டகமு—மின்பரப்பும்
§வித்துருமு மொப்பிலா வெண்முத்தும் வேறான
புத்தமுதுஞ் ||சஞ்சரிகப் புஞ்சமுங்—கைத்தலத்து
முன்னிரக்கஞ் செய்யு முதல்வனுரைப போலப்
பின்னிரக்கஞ் செய்யும் பெருவிடமும்-இன்னிசையத்
தாமே முரலுமணிச் சங்குங் ¶கிளைத்தருவும்
வானோர் பெருகுங்கும் **வாரணமும்—மானத்
தனிமை யெழில்வல்லி ††சாதகமும் போத
இனிய வரம்பை யினமும்—புனிதமாம்
மல்லலணி ரெண்டும் வராலுங் கமடமு
நல்லணமுஞ் சோத்துமலர் நாசிகை—நல்லவெனப்
பெண்ணுருவ மாக்கிப் பிறங்குமணி பாரித்துக்
கண்ணுதன்முன் விட்டனைய காட்சியாள்—வண்ணமலை
மீசனையே வேண்டி யிருந்தவஞ்செ யாநின்ற
வூசி யனைய வுரோமத்தாள்—ஆசைப்
பகலுமிரு ளாகாமற் பாதுகாத் தோதி
முகிலின் விதுவை முடிப்பாள்—மகரம்
உகளுநதி சூழ்ந்த வுலோகரையோ லோக
மகளிரையு மாலாக்க வல்லாள்—சகல
வனிதையர்கள் சூழ மதனு லயத்தி
வினிதமலர்ப் பீடத் திருந்து—தனதருகு
சேவித்து நிற்குஞ் சிலைவேளைப் பார்த்தவனை
யேவிப் பணிகொண்டோ மின்றளவும்—நீவிரும்ப
யாஞ்செய்யுங் கம்மா தியம்புவா யென்பாளைப் [மக்
பூஞ்செய்ய தாள்பணிந்து போர்மாரன்—‡‡நஞ்சையெ

---

* அதிரேகம் - மேற்பட்டது.

† 'ஆற்றினில் வீழ்த்திக் குளத்தினிலெடுத்துப் பரவையில ன்று புக்களித்த' என்றார் 'திருவாப்பனூர்ப் புராணாசிரியர்.

‡ திருமால் அம்பும், ஆதிசேடன் நாணும், மேருமலை வில்லு மாதலின் நாரணரு நாகருஞ் சந்திக்க வாங்கிய பொற்சாப மென்றது. நாகரு மந்நாகரு மெனவும்பாடம்; நாக (சேஷ) லோகத்தாரும், நாக (சுவர்க்க) லோகத்தாரும் சந்திக்க வளைத் தவில் என்றும், மேருதாணுவாயுல கினைத்தாங்கி நிற்பதாத லால் இருதலையும் வளைந்தபோது இருநாகரும் சந்திக்க நேர்ந்த தென்றும் கொள்க.

* அம்பஞ்சோன - பஞ்சபாணன்.
† அம்போதி - கடல்.
‡ பதும நிதி.
§ வித்துருமம் - பவளம் (கடைக்குறை).
|| சஞ்சரிகபுஞ்சம் - வண்டின்கூட்டம்.
¶ கிளை - மூங்கில்.
** வாரணம் - இங்கே கொல்லகயாகிய யானை.
†† வல்லிசாதகம் - கற்பகத்திற்படர் கொடி.
‡‡ இஞ்சை - ஈசம்ச்சி.

கேந்தா ளிபக்கா விறைவனை யச்செயிக்க
ஆய்ந்தாய்ந்து பார்ப்பே னறிகிலேன்—வாய்ந்த
படைதறிணையா நீவந்தாற் பஞ்சசரத் தாலே[புயத்தில்
விடைத்துணையா னைப்பொருது வெல்வேன்-தொடைப்
வாகை யெனக்காம் வலபாக மககணமே
தோகை யுனககாந் தொடங்கென்ன—ஓகையுட
னீதோ வரிதென றெழுந்தான் * மெய் யில்லானை
நீதேரில் வாவெனப்பின் னோகொண்டு—வீதிதனிற்
சென்றான் † விழிவே திருப்புருவ விற்கோலி
நின்றால் குற்றோ நிறுதகின்றன்—குன்றை
முறிக்கு முலையானை முனணணியாய் மொய்கார் [வினைத்
நெறிக்குழன்மாப் பின்னணியாய் நின்றாள்—குறிக்கை
தானை மருங்கு தழைப்ப வணிவகுத்தாள்
யானைவனத் தானு மெளியனோ—‡ சேனைக்
கணந்தொடர வன்னியார் கைவளர்ந்து போத
அணங்கு மயில்வடிவா ளத்தத்—திணங்கமுடி
§ யெம்புருவ விற்சிகர மெவசசிராவிர
விம்பா பாசுகைச கொண்டே—யும்பா

கரபத் திரம்பொழியக் கல்லார வாகு
வரையிற் புனிவலய மன்ன—அரியின்
முடுகு சினத்தாரக முன்கைச் செறிய
வடுதிறற்கைம் மாறுகின் றூர்ப்பக்—கொடிய
அடியதிர நெற்றிக்கண் சோதிதர வேத
வடிவிவுளித் தேரேறி வந்தான்—பிடிநடையாள்
கண்டா ளினைந்த கருமமறந் தாள்காதல்
கொண்டா ளுடல்புளகங் கூடினாள்—* புண்டரிக
அம்பரா வாதிப பெருஞ்செல்வா வாலைக்காச்
சம்புநா தாசந்த்ர சேகரா—பைம்பவள
வல்லாலு வசந்த வழகா மதனையடு
கணை வடியேனைக் காவென்று—ளொண்ணுதலாள்
போறறுவதுகேட்டுப் பொருளுகியென்னையலர்[தோள்
தூற்றுவரோ வென்றலரைத் தூற்றினான்—கூற்றுதைத்த
தன்னையடைந் தாரக்குத் தவறுவர வொட்டேனோ
மின்னை யுவந்தி விழிவைத்தான்—பின்னை
யுருவிலியாங் கெஞ்செய்வா னொத்தவா றொத்துச்
செருவிலியா யீசன்பின சென்றான்—வருதெருவிற

பேரிளம் பெண்,

பொற்புற் றவளொருத்திப் பொன்னுட்டின் மின்னார்க்
பிற்பட்டு முற்பட்ட பேரிளம்பெண்—வெற்புமதிற்[குப்
காவைச் சிவனாரைப் போலே கரடதட
மாவைப் பணிவிக்கும் வார்த்தையாள்—ஆவிவதை
பண்ணுதலற பேணுதலாம் பாகீரதிமுடித்த [வழ
கண்ணுதலா னின்னருளபோற் கண்ணினாள்—வனண
கெல்லாஞ் சுமந்தகனத் தேயோ வினியதலத்
தல்லாது மாறில்லை யாகியோ—நில்லாக
இளரத் திசையிலிடங் கிட்டாத வாறோ
தளர்சிற் றிடைகிராங்கித் தானோ—தளர்சிற்
றிடையரிகண டானை யெதிர்ப்பதோ விரதன்
படையிலடி சாய்பர்ப் பதமோ—விடையோன்
அழுந்தவினை யாகத தணையப் பெறுதெ
யெழுநதவளாந் தென்னபய னென்றோ-செழுங்கடவி
லாங்கால காலங்கண டஞ்சியநா ளண்டரெலாம்
வாங்காது கைவிட்ட மந்தரமோ—நீங்கான்

(தொடரும்.)

* மெயயில்லான் - அநங்கன்.

† இயற்கையான அலங்காரத்தைப போர்க்கோலமாக வர்ணித்திருப்பது காண்க; இதில் தானை - துகில, சேனை; அணிவகுத்தல் - ஆபரணம் பூட்டுதல், படைவகுத்தல.

‡ சேனைக்கணந் தொடர என்பது முதல் தேரேறிவந்தான என்பது வரையுமொரு தொடர். இதிற் சிவபிரானுடையப வணிக் கோலத்தைப் போர்க்கோலமாகசசிலேடை முகத்தால் மிகஅருமையாக வர்ணித்திருக்கிறது.

§ இவ்வடியும், அடுத்ததும். பொருள்விளங்கவில்லை. முன்னரிந்நூலை யச்சிட்டவர் 'யம்புருவஞ்சீதரனே யாகசசிர மேரு - வின்பச்சிலையாயெதிரேகத - வும்பா' என்று பதித்திருக்கிறார். அதற்கு மிதற்கும் வெகுதூரம; இங்கே சிலேடையாதலால் பாடநிச்சயமபண்ணுவது கஷ்டமாயிருக்கிறது; ஏட்டிலிருந்த வாறுகாட்டியிருக்கின்றோம் அப்பிரகடனாசிரியர் - 'அணங்குமயில் வடிவாளத்தத் - திணங்க' என்பது - தெய்வத்தன்மை பொருந்திய மயில் வடிவினள் (உமை) அர்த்தபாகத்திலிணங்க, என்றும், போர்க்கோல வர்ணனைக்கு, அணங்கும அயில் வடி வாள் அத்தத்து இணங்க, என்றுபிரிந்து, வருந்துதற்கேதுவாகிய வேலும் வடித்தவாளும் கையிற் பொருந்த என்றும் பொருள்படுமருமை யறியமாட்டாது 'வணங்குமயில் வடிவர் வாழ்த்த - விணங்குமுடி' என்று கண்ணைமூடிக்கொண்டு படிததும, மேலும் 'அரியின முடுகு சினத்தாரகம்' என்பது சிப்போல முடுகுஞ் சினத்தையுடைய உரகம் (பாம்பு) என்றும், காற்றைப்போல் விரைநதோடுகின்ற சினத்தையுடைய தாரகம் (குதிரை) என்றும் பொருள் படுந்தொடரை 'முடுகுசினத்தாரகனை' என்றும், அதன்மேலும், 'கைம்மாறு கின்றூர்ப்ப' என்பது கையினுள்ளமான் என்றும், கையையுடையமான் (யானை) என்றும் பொருள் படுவதை 'கைமாமணி கின்றூர்ப்ப' என்றும் பதித்துக் குதிரைப்படை, யானைப்படை, இவற்றினணியைக்கெடுத்து 'வேதவடிவுளித்தேர்' என்பதை 'வேதவடிவழுறந்தேர்' என்று தேரினுங்கைவைத்து அஞ்சாது விபரீதம் பண்ணியிருப்பது போல யாமுஞ்செய்வதற்குக் கூசுகின்றோம் - இத்தகையார், மேலிரண்டடிக்கும் கொண்டபாடத்தை யெப்படி நம்புவது? அந்தோ! நமது காளமேகப்புலவர் பெருமான் திருவாக்கிலிருந்து இவ்விரண்டடியும பிறந்த சொரூபமியாதோ! பாயசத்துக்குப் பெருங்காய மிழைக்கும் பண்டிதர் கையிலகப்பட்டுப் பாடழிந்து கிடக்கின்றதே! ஓ! தமிழணங்கே! யார் முகமாகவாகிலும் இதன் சொரூபத்தை யெமக்குணர்த்தியருளாயோ!

* புண்டரிக அம்பரம் - புலித்தோலாடை

பதார்த்ததீபிகை மூலமும் அதன் உரையும்.

முன்முறையில் பிழை திருத்தம்.

பிழை.	திருத்தம்.
மாபு	மரபு
சொல்லவருவாருடைய	சொல்லுவாருடைய
ஏழன்மேல்	ஏழின்மேல்

திரவியங்களின் வகை.

மண்புனல் தீவளி வான்போழ்து திக்காத்து
 மாமனமென்
றெண்பது முற்பொருண் மூவெண் குணங்க
 ளுருவஞ் சுவை
பின்பகர் நாற்ற மூறலெண் ணளவு
 பிரிதியையு
கணபெயு நீககம பரததுவம் பின்மை
 கடுங்திண்மையே

(இதன்பொருள்):— முற்பொருள்- ஏழனுள் முன்னின்ற திரவியம் மண் என்று- பிருதிவியும்; புனல் என்று- அப்புவும், தீஎன்று- தேயுவும், வளி என்று- வாயுவும், வான என்று-ஆகாயமும், போழ்து என்று-காலமும, திக்கு என்று- திக்கும, ஆத்துமா என்று-ஆன்மாவும், மனம் என்று- மனமும் என, ஒன்பது-ஒன்பது வகைத்து ,அங்ஙன மாயின்,

மொழி பெயர்ப்பு வெண்பா

"முன்மையொடு பின்மை மூயங்கிக் கறுத்தியங்கு
தன்மையினு லாதாரந் தானின்றி—என்னவிதம்
இக்குணங்க ளிற்கு மெனவெண்ண லாலிருடான்
எப்பொருட்கும் வேறென் றியம்பு"

(இதன்பொருள்):- முன்மையொடு பின்மைமுயங்கி-முன்னைக்காருவாவிலுமிற்றைக்காரு வாவிலு மிருவொரு தன்மைத்து எனக்கால பரத்துவா பரத்துவமும இருளவ்விடத்துள்ளது இருளிவ்விடத்துள்ளது எனத்தூக்கின் பராத்துவாபரத்துவமும் பொருந்தி, கறுத்தியங்கு, தன்மையினுல- கருவடிவுடையதாகி ஆண்டு இயங்குகின்றது எனக்கருமைப் பண்புமஇயங்குதற் றொழிலும் காணப்படுங் காரணத்தால், இக்குணங்கள்- முன்மை முதலிய இந்தக்குணங்கள். ஆதாரமின்றி- தமக்கொரு பற்றுக் கோடின்றி, என்னவிதம் நிற்கும்-எப்படி நிலைபெறும, எனவெண்ணலால்- என்று கருதவேண்டி வருதலால், இருள்தான்- இருளானது, எப்பொருட்கும்- ஒன்பது திரவியத்திலும், வேறென்று-வேறொரு பொருளென்று, இயம்பு, கருதிக்கொள் என்பதே. என்னும் இதனுற் பெறப்படுங் கண்கூடிய அதன் வழித்தோன்றுங் கருத்தும இருளையொன்பதின் வேறெனக் காட்டா நிற்கவும் திரவியமொன்பதெனவரையறுததும போந்ததென்னை? அது வேறுதல் வடிவுடைமையின் ஆகாயமுதலிய ஐந்தனுள்ளும், உருவுடைமையானும் இடையறுதியங்காமையானும் வாயுவினும் ஒளிவடிவிற்றன்மையானும் வெம்மையின்மையானும் தேயுவினும், குளிர்ச்சியின்மையானும்; கருவடிவிற்றகலானும் நீரினும் நாற்றமுடைய தன்மையானும பரிசமின்மையானும் நிலத்திலும் அடங்குவதன்று எனவரும் சேயல வியதிரேகியனுமானங்களால் பெறப்படும்: இதனைப் பதார்த்திரவிய மன்றென விலக்குவ தெப்படி; எனின் யேல்;—இருள் வடிவுடைய பொருளன்று, ஒளியோடுங் கூடாதவிழியாற் காணப்படுதலின்,* ஆலோகத்தினபாவம் போலும் வடிவுடைய பொருள் விழியாற்கவர்தற்கு ஒளியே காரணமெனக் கருதப்படுதலின். பேரொளியுடைய தேயுப் பொதுமையினபாவமே இருள் என்பது பெறப்படுதலின் காலதேச பரத்துவா பரத்துவம் முதலியவற்றினுணர்ச்சி மயக்கததாற் றோன்றியதேயாம எனக் கொள்ள வருதலின இருள் அபாவ பதார்த்தம எனப்படு சித்தித்த தென்றறக- அலதங்ஙனமாகுக;

(எஞ்சியன மறுமுறை வெளிவரும்)

பு. முதலேச பண்டிதர்.

விசேஷக்குறிப்புகள்.

ஸ்ரீசிதம்பரம் ஆனந்த நடராஜமூர்த்தியின் திவ்விய சந்நிதானத்தில் விளம்பிவருஷ சித்திரைமீ 1உ விஷுபுண்ணிய காலத்தில் சூரிய அஸ்தமயன தருணத்திலே இலக்ஷதீபமகோற்சவம் நடத்தவுத்தேசித்து அதற்கு முதல் நாளாகிய சோமவார தினம் இராத்திரியிலே துலாலக்கினமும மூலநக்ஷத்திரமுங்கூடிய சுபகாலத்திலே பூஜாரம்பமும சித்திரைமீ முதற்தேதியாகிய மறுநாள் மூலநக்ஷத்திரமும கடகலக்கினமுங்கூடிய சுபவேளையில் உற்சவமூர்த்திகளுக்கு அபிஷேகம் தீபாராதனை முதலிய உபசாரங்களும், சூரியாஸ்தமயனம் துலாலக்கினத்தில் இலக்ஷதீபஸ்தாபனமும் உடனே பஞ்சமூர்த்திகள் மகோற்சவமும் நடத்த நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

---

* ஆலோகத்தினபாவம், எனபதற்குப் பார்வையினது இன்மையை ஒக்குமென்பது பொருள். என்னையெனின் - பகலிலே கூகையின் கண்ணுக்கும் குருட்டுக் கண்ணுக்கும் தோன்றுமிருள் அபாவமாதல் போலுமென்க. பட்டணத்துப் பிள்ளை அடிகளும்.

"பொலலா விருளகற்றுங் கதிர்கூகைவென்புட் கண்ணினுக்
கல்லாயிருந்திடும்"

என்றார். இதனுல் இருளைப் பொருளென்பார்மதம் மறுக்கப்பட்டமை காண்க.

MADRAS: -Printed by P. C. KALLIANA SUNDARA NADAR, at the C. N. PRESS, 4, Guruvappan Street, Black Town, and Published by J. M. NAGARATHNAM.

ௐ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஞ்ஞாநஸம்பந்தகுரவேநம:

உண்மை விளக்கம்

எனும்

சித்தாந்த தீபிகை.

சமயஞானம், தத்துவஞானம், கலைஞானம், பூதபௌதிக முதலிய சாஸ்திரஞானம், இவற்றைப்பற்றி விவகரிக்கும் மாதாந்தப் பத்திரிகை.

1897ஆ மகாராணியாரின் வைர ஜூபிலி தினததில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

புத்தகம் க } 1898ஆ ஏப்ரல்மீ { இலக்கம்-கக.

திருமூலநாயனார் அருளிச்செய்த திருமந்திரம்.

அரனடி சொல்லி யரற்றி யழுது
பரனடி நாடியே பாவிப்ப நாளு
முரனடி செய்தங் கொதுங்கவல் லார்கு
நிரனடி செயது நிறைந்துநின் றானே. (சுங)

(பொ-ரை.) சிவபிரான் திருவடிப் பெருமையையே சொல்லி அரற்றி அழுது, அச்சிவபெருமானுடைய திருவடியை நாடி எப்போதும் சிவோகம் பாவனைசெய்து, அவருடைய வலிய திருவடியை அரணாகநாடி அத்திருவடியின் கண்ணே புகலடைந்து ஒதுங்க வல்லார்க்குச் சிவபோக முறச்செயது யாண்டும் நிறைந்து நின்றார் சிவபிரான.

(கு-ரை.) இச்செய்யுளின்கண்ணே நான்கடியினும போந்த "அரனடி," "பரனடி," "உரனடி," "நிரனடி," என்னும் நான்கு அடிகளும் முறையே சிவஞானபோதத்தின் வழி நூலாகிய சிவஞானசித்தியாரிலே போந்த "மலரடிக்கீழ் வைப்பன்," "பாதநிழற்கீழ் நிற்க," "ஏகனாகி நின்றிட," "அரன் மலரடிக்கீழிருப்பன்" என்னும் நான்கையும் முறையே உணர்த்திச் சிவரூபம், சிவதரிசனம், சிவயோகம், சிவபோகம் என்னும் நான்கையும விளக்கிய வாறுமென்க. ஆன்மாவிலே சிவசத்தியானது பதியுங்கால், அவ்வான்மா வைச சிருஷ்டியாதிகளிலே உந்தாநின்ற மலசத்தியானது நிவாரணமாகும், அங்ஙனம் நிவாரணமாங்கால் அவ்வான் மாவுக்குத் துக்கசாகரமாகிய சம்சாரத்திலே நின்றும நீங்குதற்குரிய விரத்தியுண்டாகாநின்றது, அதனால் சிவபிரானுடைய திருவடித்தாமரையைப் பார்த்தற்கு இச்சை பிறக்கும், பின்னரும் எக்காலத்திலோ சிவபிரானைத் தரிசிக்கப்போகின்றேன, எப்போது யான பாசத்தினின்றும் விடுறுவேன், சிவபிரானைக காட்டும் ஆசாரியர் யாவரோ என்னும மதியானது உண்டாகும என்னும் கருத்தினை, பவுஷ்கராகமம

తస్యాం ప్రవృత్తౌ శక్త్యాం మలస్యాయోనిరోధినః ।
తన్నివృత్తేః ప్రవృత్త్యాం నివృత్త్యాం మహాత్మనః ।
వైరాగ్యం జాయతే క్షిప్రం సంసారాద్దుఃఖసాగరాత్ ।
దిదృక్షా జాయతే శంభోః పాదపంకజయోరపి ।
కదా ద్రక్ష్యామి దేవేశం మోక్ష్యేఽహం బంధతః కదా ।
కో వాచార్యో యతః శంభోః రతి సంజాయతే మతిః ॥

என்று கூறிற்று. சிவபுண்ணியத்தால் வருவது இருவினையொப்பென்றும், அதுவரவே முதன்மையும் போகப்பற்றும் கழியும் என்றும, மலபரி பாகத்தால் வருவது சத்திநிபாதம என்றும, அதுவரவே போகயோககிய கருவிகளிற் செறிதல கழியும என்றும் இவ்வ நான்கும் வாதது அவை நாலுங் கழிந்தால உணர்வாய் நின்ற ஞானத்தைத் தருவது ஒரு மூர்த்தி கொடு குறுகும என்றும், அந்தக் குருவருளால உருக்கழியும் என்றும், அது நீங்கினால் கேவல சகலம் நீங்கும் என்றும,

அது நீங்கினுல் அறிதற்கு அருமைப் பொருள் நீக்கப்பெறும் வகையில் உண்டாதல் ஒழிந்து கழியும் என்றும் போந்த உண்மைகள் "அரனடி சொல்லி யரற்றி யழுது" என்பதனுல் தழுவப்படும். இங்ஙனம் அறிதற்கு அருமையிலுண்டாகிக் கழியுங்கால், சிவோகம்பாவனையினுல் ஞானப்பெருக்கம் உளதாம் என்று போந்த உண்மை "பரனடி நாடியே பாவிப்ப நாளும்" என்றதனுல் தழுவப்படும். ஞானப்பெருக்க மூளதாயின் இச்சை, ஞானம், கிரியை மூன்றும் கழியும் என்றும், அது கழிந்தால் மல நீக்கம் வாசனுமலநீக்கம் வரும் என்றும் போந்த உண்மை "உரனடி செய்தங் கொதுங்கவல் லார்க்கு" என்பதனுல் தழுவப்படும். மலநீக்கம வாசனுமலநீக்கம் வரவே வியாபக அறிவு விளங்கி ஏகதேசப்படும் சுட்டுணர்வு கழிந்த சிவானந்த போகம் துய்க்கும் என்றும் போந்த உண்மை "நிரனடி செய்து நிறைந்து நின்றுனே" என்பதனுல் தழுவப்படும். சிவபிரான் திருவடிப் பெருமையைச்சொல்லி அரற்றி அழுங்கால், அச்சிவபிரான் குருமூர்த்தியை அதிஷ்டித்து நின்று "உடம்பே நான் என்றும், அது நீங்கியவழி பிரமம் (ஆன்மா) நான் என்றும், இங்ஙனம் விபரீதமாக உணர்கின்ற உயிரானது, சுட்டுணர்வுட்பட்ட அபபாசமும் அன்று, சுட்டுணர்வு இறந்து நின்ற சிவமாகிய பதிப்பொருளுமன்று, அவ்விரண்டற்கும் வேறாக ஏகான்மவாதிகளால் பிரமம் என்று அழைக்கப்படும் ஆன்மாவாம் எனக்கொண்டு, வேறாகிய பாசத்தை மேற்கூறியவாறுல் நீக்கி, ஏனைச் சிவபதிப்பொருள் வேறாயினும், வியாப்பிய வியாபக பாவகத்தாற் கண்ணொளியும் ஞாயிற்றின் ஒளியும்போல வேற்றுமை சிறிதுந் தோன்றாதவாறு ஒற்றித்து நிற்றற்குரியதனது தொண்டினையும சிவபிரான் கலப்பினையும் நோக்கி நின்ற கருடோகம பாவனைபோலச் சிவோகம்பாவனை" செய்யுமியல்பு "அரனடி சொல்லி யரற்றி யழுது, பரனடி நாடியே பாவிப்ப நாளும்" என்றதனுல் கொள்ளப்படும் எனவும், "சிவபிரான தான் உடனுய் நின்றறியவும் வேறு காணப்படுமாறின்றி யானே அறிந்தேன் என்னும்படி உயிர்தானேயாயொற்றுமைப்பட்டு உயிரின் வழிநின்ற அப்பெத்தநிலைபோல, ஈண்டு உயிர் அச்சிவபிரானேடு நின்றறியினும் தானென வேறுகாணப்படுமாறின்றி அவனேடொற்றுமைப்பட்டு அச்சிவபணியின் வழுவாது நிற்பின் மலமாயை கன்மங்கள் இலையாய ஒழியும்" என்னும் உண்மை "உரனடி செய்தங் கொதுங்கவல்லார்க்கு" என்பதனுல் கொள்ளப்படும் என்றும், இங்ஙனம் சிவபிரான் திருவடியிலே ஒதுங்கி ஏகனுகியிறைபணி நிற்கும் உயிர் "இறைவனது வியாபகத்தைத் தலைப்பட்டு ஒருவாற்றானும் குறைவின்றி இம்மையே சீவன் முத்தராகிப் பரமுத்தி நிலையிலே தமது வியாபகம் எங்கணும் அறிவு விளங்கப்பெற்று முதல்வனேடொத்து நிற்கும்" இயல்பு "நிரனடி செய்து நிறைந்து நின்றுனே" என்பதனுலே கொள்ளப்படும் என்றும் பொருள்கோடலுமாம்.

> போற்றியென் பாரம ரர்புனி தன்னடி
> போற்றியென் பாரசு ரர்புனி தன்னடி
> போற்றியென் பார்மனி தர்புனி தன்னடி
> போற்றியென் னன்புள் விளங்கவைத் தேனே.

(பொ-ரை.) தேவர்கள் அநாதிமல முத்தராகிய சிவபிரானுடைய திருவடியையுற்றுப் போற்றுவதாக என்பார், அவ்வாறே அசுரர்களும் போற்றுவதாக என்பார், அவ்வாறே மனிதர்களும் போற்றுவதாக என்பார், ஆதலால் (இம்மனிதருள்ளே ஒருவனுகிய) நானும் போற்றுவதாக என்று உரைத்து அவர் திருவடியை என் அன்பகத்தே விளங்கவைத்தேன்.

(கு-ரை.) அடி, கால், பாதம் என்பன ஒருபொருட்கிளவிகளாய்த் தென்மொழியிலே இலக்கம் நோக்கி வகாரத்தினுலே பெரியோர் குறித்துக் காட்டுவர். இந்த வகாரமானது ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தின் இரண்டாம் எழுத்தாகி அருட்சத்தியைக் குறித்து, அக்கினியில் உஷ்ணம் போன்றும் சூரியனிற் கிரணம் போன்றும் "சி" யைப் (சிவத்தை) பிரியாது நிற்பதாமாதலில், சிவபிரான் திருவடி "வசி" என்று நிற்கும் இயல்பினதாம். இச்சையாகிய காந்தி எனப் பொருள்படும் "வச" (வசீ) என்னும் தாதுவுக்கு "இ" பிரத்தியயஞ் செய்தலால் "வசி" என்பதும், பின்னர் அதனை வர்ண விபர்யயஞ் செய்தலால் "சிவ" என்பதும் சித்திப்பனவாம். இது இம்சித்தல்எனப் பொருள்படும் "இசி" (ஹிம்ஸி) தாதுவிலிருந்து சிம்ம சப்தமுதலியன பிறந்ததுபோலாம். இதனுல் "சிவ" சப்தத்துக்கு இச்சிப்பவர் (விரும்புபவர்) என்னும் பொருள் எய்திற்று. மகாபாரதம்,

> సఙ్కల్పయతి యన్నిత్యం సర్వార్థానాముపక్రమం ।
> శమమిచ్ఛన్మనుష్యాణాం తస్మాద్దేవశ్శివస్స్మృతః ।
> సమాభజన్తి మే సర్వే దానవాశ్చామరాశ్చయే ।
> శివోఽస్మి సర్వభూతానాం శివత్వం తేన మేసురాః ॥

"மனிதர்களுக்கு இன்பங் கொடுக்க இச்சித்து (விரும்பி) பொருள்கள் அனைத்துக்கும் ஆகற்பாலனவாகிய உபகரணங்களை விருத்திசெய்கின்றவர் சிவபெருமானும் என்றும், தேவர்களும் அசுரர்களும் சிவத்திலே உறபத்தியாகின்றுர் என்றும், சர்வசேதனப் பிரபஞ்சங்களுக்கும் சிவத்துவம் கொடுக்க இச்சித்தலால் சிவனுகின்றுர் என்றும் பொருள்படக் கூறுதலால். தேவர் அசுரர் மனிதராகிய எல்லோர்க்கும் சிவத்துவம் கொடுப்பவர் சிவபிரானுக, அச்சிவனுரைத் தேவர்களும், அசுரர்களும், மனிதர்களும் தலைவராகக்கொண்டு அவரைப் போற்றினுராதலின், ஸ்ரீமூலர் அம்முத்திறத்தாரும் முறையே "புனிதன்னடி போற்றி என்பார்," "அசுரர் போற்றி என்பார்," "மனிதர் போற்றி என்பார்" என்று கூறி, அம்மனிதருட் பாற்பட்ட தமக்குஞ் சிவபிரான் சிவத்துவம் கொடுத்தல் முறையாமாதலின் அவரைப் போற்றி, ஸ்ரீஞானசம்பந்தர் "மாதுக்க நீங்க லுறுவீர் மனம்பற்றி வாழ்மின்" என்றதற்குப் பொருளாக

> மாதுக்க நீங்க லுறுவீர் மனம்பற்று மென்ப
> தாதிச் சுடர்ச்சோ தியையன்பி னகத்துள்ளாக்கிப்
> போதித்த நோக்குந் தொழியாமற் பொருந்தி வாழ்ந்து
> பேதித்த பந்தப் பிறப்பின்னெறி பேர்மி னென்றும்.

என்று அருண்மொழித்தேவர் கூறினமைக் கியையவே, "போற்றியென் னன்புள் விளங்கவைத் தேனே" என்று

கூறினார். இதனால் தேவர்க்கும் அசுரர்க்கும் மனிதர்க்கும் விரும்பிச் சிவத்துவம் பாலிக்கும் அத்திருவடி அம்மனிதருள் ஒருவனாகிய தம்க்கும் அத்திருவடி சிவத்துவம் பாலிக்குமாம் என்பது கொண்டு அந்தத் திருவடியாகிய மருந்தைத் தமது அன்பாகிய பாலிலே போற்றிவைத்தார் என்பதாம். அத்திருவடி ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தின் பொருளேயாமாதலில் நக்கீரதேவநாயனார் "வாயிலே வைக்கு மளவின் மருந்தாகித் தீய பிறவிநோய் தீர்க்குமே" என்று கூற, ஸ்ரீஞானசம்பந்தர் "அகனமர்ந்த வன்பினரா யறுபகைசெற் றைம்புலனு மடக்கி ஞானப், புகலுடையார் தம்முள்ளப் புண்டரிகத்துள்ளிருக்கும் புராணா" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

விதிவழி யல்லதிவ் வேலை யுலகம்
விதிவழி யின்பம் விருத்தமு மில்லை
துதிவழி நிற்றலுஞ் சோதிப் பிரானும்
பதிவழி காட்டும் பகலவ னாமே. (௪௫)

(பொ-ரை.) ஊழ் (தெய்வம்) வகுத்த வழியினல்லாது இந்தச் சமுத்திரம் சூழ்ந்த வையகம் இல்லையேயாக, நல்வினை விளையும் நல்லூழின் வழியே எய்தும் இன்பம் பிறழ்ச்சியாதல் இல்லையாமாதலில், அந்நல்லூழ் உளுற்றிய நெறியானே சிவபிரானைத் தோத்திரஞ்செய் தொழுகுங்கால், சோதி சொரூபராகிய அச்சிவபிரான் சிவலோக வீட்டுக்கு வழிகாட்டும் சூரியனேயாவர்.

(கு-ரை.) ஊழ் வகுத்தவகையினல்லாது இன்பம் நுகர்தல் அரிதாமென்பது

வகுத்தான் வகுத்த வகையல்லாற் கோடி
தொகுத்தார்க்குந் துய்த்த லரிது.

என்னுந் திருக்குறளாலும், நல்லூழ் நடைபெறுங்கால் அதனால் எய்தும் இன்பத்தை மாற்றுதல் ஓர்போதும் கூடாதாமென்பது

பரியினு மாகாவாம் பாலல்ல வுய்த்துச்
சொரியினும் போகா தம.

என்னுந் திருக்குறளாலும், நல்லூழினாலே (துதிவழியே) நிற்கும் முயற்சியுண்டாமென்பது "ஆ கூழாற்றோன்று மசைவின்மை கைப்பொருள்" என்னுந் திருக்குறளானும் உணரப்படும். "தழற் கொள்ளியினைப் பிடித்திருக்கும் அழகிய கையினையுடையார் தாம் வேண்டிய பொருளைக் காணுமளவும் அதனை முன்னிட்டுப் பின்னிற்கு மாறுபோல, நேயமாகிய சிவப்பொருள் வெளிப்படுமளவும் அருளைத் தமக்கு முன்னாக்கித் தாம் அதன்பின் நிற்றலே அருளோடு பொருந்தி நிற்கும்" நிலையாமென்பது பொருள்படப்போந்த

உற்கைதரும் பொற்கை யுடையவர்போ லுண்மைப்பி
னிற்க வருளார் நிலை.

என்னும் திருக்குறளுக்கிசையவே, சிவலோகத்துக்கு வழிகாட்டுவது சிவசூரியனும் என்பது பொருள்பட "பதிவழி காட்டும் பகலவனாமே" என்று உரைக்கப்பட்டது.

அந்திவண் ணாவரனே சிவனே யென்று
சிந்தைசெய் வண்ணந் திருந்தடி யார்தொழ
முந்திவண் ணாமுதல் வாபர னேயென்று
வந்திவ் வண்ணனெம் மனம்புகுந் தானே. (௪௬)

(பொ-ரை.) அந்திவண்ணனே, அரனே, சிவனே என்று சிந்தை செய்யும் நெறியறிந்த மெய்யடியார் வணங்க முண்ணரே, அண்ணா முதல்வா பரனே என்று கூறும் திருநாமங்களால் உவந்து சிவபதியார் எம்மனத்தின்கண்ணே புகுந்து நின்றார்.

(கு-ரை.) சிவபிரான் "சிவன்" என்னுந் திருநாமத்தை யுடையார் என்பது.

சிவனெனுநாமந் தனக்கே யுடையசெம் மேனியெம்மா
னவனெனை யாட்கொண் டளித்திடுமாகி லவன்றனையான்
பவனெனுநாமம் பிடித்துத் திரிந்துபன் னாளழைத்தா[மே.
லிவனெனைப்பன் னாளழைப் பொழியானென் றெதிர்ப்படு

என்னும் ஸ்ரீவாசிச திராவிட சுருதியால் உணரப்படும். இங்ஙனம் அந்திவண்ணன், அரன், முதல்வன், பரன் என்னுந் திருநாமங்கள் சிவபிரானுக்குப் போந்தமை திராவிட சுருதிகளிலே மிகுதியும் காணப்படுதலில் அவற்றைத் தனித்தனியே எடுத்து உதகரியாது விடுத்தேம்.

மனையி லிருந்தவர் மாதவ ரொப்பர்
நினைவு ளிருந்தவர் நேசத்து ணிற்பர்
பனையு ளிருந்து பருந்தது போல
நினையா தவர்க்கில்லை நின்னின்பந் தானே.

(பொ-ரை.) இல்லின்கணுள்ளார் மெய்த்துறவிகள் போலச் சிவபிரானை மறவாதவராய்ச் சிவானந்தத்தினின்றோராவர்; பொய்த்துறவிகள் பனையிலிருந்த பருந்துபோலச் சிவபிரானை மறந்து சிவானந்தத்தை இழந்தோராவர்.

(கு-ரை.) பனைநுனியிலே யுள்ள ஓலைகள் கொண்டு பரப்பி வேயப்பட்ட மனையின் கண்ணேயுள்ளோர் அம்மனை நிழலின் பத்தை யடைந்து பனையாலாய பயனையும் அடைந்தவாறு போல, "அனைத்தும் வேடமா மம்பலக் கூத்தனைத் தினைத்தனைப் பொழுதும் மறந்துய்வனோ" எனவும், "இறைவனே யுன்னை யல்லாலியாது நான் நினைவிலேனே" எனவும், "நாகைக் காரோணங்கருதியேத்தப் பெற்றவர் பிறந்தார் மற்றுப் பிறந்தவர் பிறந்திலாரே" எனவும், "பெரும்பற்றப் புலியூரானைப் பேசாத நாளெல்லாம் பிறவாநாளே" எனவும் போந்த திருவாக்குகளுக்கிசையச் சிவபிரான் திருநாமங்கள் கொண்டு அவரைத் துதிசெய்து எக்காலமும் மறவாத மனையின்கணுள்ளார் சிவானந்தத்தை இழந்தோராகார். (பனையினடிப்புறத்தேயுள்ள) மனைகளாகாத பனை நுனியிலே போயிருந்த பருந்தானது அப்பனையின் நிழலை அடைந்து இன்பம் அடையமாட்டாதவாறு போல, (கிரகஸ்தாச்சிரமத்தினுயர்ந்த துறவறத்திலே நிற்பவராம், வேடக்காரர் உச்சப்படியிலே நின்றாராயினும்,

நன்று நோற்கிலென் பட்டினி யாகிலென்
குன்ற மேறி யிருந்தவஞ் செய்யிலென்
சென்று நீரிற் குளித்துத் திரியிலெ
னென்று மீசனென் பார்க்கன்றி யில்லையே.

என்ற திராவிடசுருதிக்கிசையச் சிவபிரானை மறந்தவராய்ச் சிவானந்தத்தை இழந்தோராவர். பக்குவமில்லாத தாமரை

சூரியமண்டலம் வரையிற்சொண் டெய்க்கப்பெற்றாலும் அது மலருமாறின்றாம். பக்குவமாகிய தாமரை மலர் சூரியனி லிருந்து வெகுதூரத்தினதாகிய பூமியிலிருந்தும் மலர்ந்து விடுவதாகும். இவ்வாறே அபக்குவர் நேரே கைலையிற் போய்ச் சிவபிரானைத் தரிசித்தாராயினும் சிவானந்தத்தை அடைந்தோராகார். பக்குவர் சிவபிரானைக் கைலையிற் போய்த் தரிசியாராயினும் எக்காலமும் அவரை மறவாமையால் சிவானந்தத்தை இழந்தோராகார். இவ்வுண்மை நோக்கியே ஸ்ரீ மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் "அது பழச்சுவையென அமுதென அறிதற் கரிதென எளிதென அமரருமறியார்" என்றும், அருணந்திசிவாசாரியார்

" நாடுகளிற் புக்குழன்றுங் காடுகளிற் சரித்தும்
நாகமுழை புக்கிருந்துந் தாகமுதலவிந்தும்
நீடுபல காலங்க ளித்தராயிருந்தும் நிலையாகிய
ஞானத்தை யிலலார் நிகழ்ந்திடுவர் பிறப்பி
னேடுதரு மலர்க்குழலார் முலைத்தலைக்கே யிடைக்கே
யெறிவிழியின் படுகடைக்கே கிடந்துமிறை ஞானங்
கூடுமவர் கூடரிய வீடுங் கூடிக்
குஞ்சித்த சேவடியுங் கும்பிட்டே யிருப்பர்."

என்றும் கூறியவற்றால் உணரப்படும். மனையிலிருந்தார் கிரகஸ்தாச்சிரம நெறியினராம் எனவும், மனையுளிருந்தார் போன்றார் பொய்த்துறவுவேடம் பூண்டவராம் எனவும் உணர்க. "நினையாதவர்க்கில்லை நின்னின்பம்" (சிவானந்தம்) என்றமையால், "நினைவுளிருந்தவர் நேசத்துணிற்பவர்" என்றதிலேபோந்த "நேசத்துணிற்பவர்" என்றதற்குச் சிவானந்த முற்று நின்றவர் என்று பொருள்கோடற்பாற்றாம். மனையிலிருந்தவர் மாதவரொப்பர் என்னும் வாய்மை

"அறனெனப் பட்டதே யில்வாழ்க்கை யஃதும்
பிறன் பழிப்ப தில்லாயி னன்று."

என்னுந் திருக்குறளால் உணரப்படும்.

அடியார் பரவு மமரர் பிரானை
முடியால் வணங்கி முதல்வனை முன்னிட
அடியா ரருளுநம பரமபர னெந்தை
விடியா விளக்கென்று மேவிநின் றானே. (௬௯)

(பொ-ரை) அடியார்கள் புகழாநின்ற தேவர்பிரானாகிய சிவபிரானைத் தலையினாலே வணங்கி, அம்முதல்வரை இதயத்தின்கண்ணே தியானிப்ப, தம்மை நினையாதவர்க்கும் அருளும பரமபரராகிய எமது பிதாவானவர் அவ்விதயத்தின் கண்ணே தூண்டாவிளக்கென்று சொல்லுமாறு பொருந்தி நின்றார்.

(கு-ரை.) "அன்பால் நினைவாரது உள்ளக் கமலத்தின் கண்ணே அவர் நினைந்தவடிவோடு விரைந்து சேறலின்" திருவள்ளுவ நாயனார் "மலர்மிசையேகினான் மாணடிசேர்ந்தார்" என்று கூறினமைக் கிசையவே, "முதல்வனை முன்னி விடியாவிளக்கென்று மேவிநின்றானே" என்று உரைக்கப்பட்டது. "அங்குஷ்ட மாத்திரமாயுள்ள புருஷ ஆத்துமாவின் மத்தியின்கணே நிற்கின்றார், அவர் இறந்தகால எதிர்காலத்துள்ள ஈசானராம்" என்பதுகொண்டு கடவல்லியுபநிடதம்,

అంగుష్ఠమాత్రః పురుషో మధ్య ఆత్మని తిష్ఠతి ।
ఈశానో భూతభవ్యస్య న తతో విజుగుప్సతే ॥

என்று கூற, இக்கடவல்லி மந்திரத்தைக்கொண்டே "(அங்குஷ்டத்தினாலே) அளக்கப்படுகின்ற என்னும் சப்தம் (கடவல்லியுபநிடதத்து) உண்மையால்" எனப் பொருள்படும்.

శబ్దాదేవ ప్రమితః ।

என்னும் வியாசர் வேதாந்த சூத்திரம் எழுந்ததாம் எனவும், இந்த "ஈசான" சப்தத்தினாலே குறிக்கப்பட்டவர் சிதம்பரபரமாகாசமத்தியத்திலேயுள்ள சர்வைசுவரிய சம்பன்னரும் சர்வேசுரரும் சம்புவேயாம்" என்பதுகொண்டு வேதங்களுக்கெல்லாம் சிகையாய் நின்ற அதர்வசிகை

సర్వైశ్వర్యసంపన్నస్సర్వేశ్వరశ్శంభురాకాశమధ్యగః ।

என்று கூறியதாமெனச் சைவபாஷ்யகாரர் விளக்கினார். ஸ்ரீஞானசம்பந்தர் அவ்வுண்மை நோக்கி,

"கோலமாய நீண்மதிற் கூடலால வாயிலாய்
பாலனாய தொண்டுசெய்து பண்டுமின்று முன்னையே
நீலமாய கண்டனே நின்னையன்றி நித்தலுஞ்
சீலமாய சிந்தையிற் றேர்வதில்லை தேவரே"

என்று கூற, அப்பொருளை அருண்மொழித்தேவர்

ஒன்றுவே றுணர்வு மில்லை யொழிவற நிறைந்த கோல
மன்றினுண் மறைக ளோத மாணுட ருய்ய வேண்டி
நின்றுநீ யாடல் செய்கை நினைப்பதே நியம மாகு
மென்றுபூம் புகலி மன்ன ரின்றமிழ்ப் பதிகம் பாட.

என்று விளக்கியருளினார். திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள்,

"நாடி நாரண னான்முக னென்றிவர்
தேடி யுந்திரிந் துங்காண வல்லரோ
மாட மாளிகை சூழ்தில்லை யம்பலத்
தாடி பாதமென் னெஞ்சு ளிருக்கவே."

என்று அருள, சுந்தரமூர்த்திநாயனார்

"மடித்தாடு மடிமைக்க ணன்றியே மனமே
நீ வாழுநாளுந்
தடுத்தாட்டித் தருமனார் தமர்செக்கி லிடும்போது
தடுத்தாட் கொள்வான்
கடுத்தாடு கரதலத்திற் றமருகமு மெரிஅகலுங்
கரிய பாம்பும்
பிடித்தாடிப் புலியூர்ச்சிற் றம்பலத்தெம் பெருமானைப்
பெற்றா மன்றே."

என்று அருளிச்செய்தார். ஸ்ரீமாணிக்கவாசகசுவாமிகள்

"உருத்தெரியாக் காலத்தே யுள்புகுந்தென் னுளமன்னிக்
கருத்திருத்தி யூன்புக்குக் கருணையினா லாண்டுகொண்ட
திருத்துருத்தி மேயானைத் தித்திக்குஞ் சிவபதத்தை
யருத்தியினா னாயடியே னணிகொடில்லை கண்டேனே."

என்று திருவாசகத்தினும்,

"காகத்திரு கண்ணிற் றொன்றே மணிகலந் தாங்கிருவ
ராகத்து ளோருயிர் கண்டன மியாமின்றி யாவையுமா
மேகத் தொருவ னிரும்பொழி லம்பலவன் மலையிற் [களோ.
றோகைக்குந் தோன்றற்கு மொன்றாய்வரு மின்பத் தன்பங்

என்று திருக்கோவையாரினும் அருளிச்செய்தார். இவ்வுண்மை உளப்படவே சிவதத்துவ விவேகமுடையார்.

నిబంధ స్స్రోతసాం నిగమశిరసాంర్థం ప్రథయతామపి స్పష్టాభావ స్తవ శివపరత్వేవిప్రశతాం । పుమాంసంయోగస్య ప్రమితమస ప్రేక్ష్య పరనయంతవేశాసశ్రుత్యా వరవనిరస్తాపహ్నత్వరఇతి॥

என்று கூற, திராவிட மகாபாஷ்யகாரர்

"பிறநய மாகும் புருடனங் குட்டப் பிரமிதி
தனை விரும்பாம்
லறவனே யுனதி சானநற் சுருதி யாறபர
மென்று நிச்சயித்தோன்
செறியும் வேதாந்தப் பொருளினைத் தெரிக்குஞ்
சூத்திரஞ் செய்தவன் கருதது
மிறைவ நின் பெருமை கண்டதே யாகு
மென்பரா லாயுவல்லவரே."

என்று அதன்பொருளை விளக்கினார். அங்குஷ்டமாத்திரராய இதயத்தின்கண்ணே அமர்ந்தவர் இரவிதுல்லிய ரூபராம் என்பது கொண்டு சுவேதாசுவதரோபநிடதம்,

అంగుష్ఠ మాత్రోరవితుల్య రూపస్సంకల్పాహంకార సమన్వితోయః ।

என்று கூறிறது. இரவி இரண்ணியம் என்பன செந்நிறமுடைமையாலன்றோ அச்சிவபிரானுரைச சாந்தோக்கியம் மகாநாராயணமுதலிய உபநிடதங்கள் இரண்ணிய ரூபமுடையர் என்று கூறியவாம். அவற்றை ஈண்டு விரிக்கிற பெருகுமென்று விடுத்தேம். இதனால் திருமூலர் திருமந்திரம், திருககுறள், தேவாரம், திருவாசகம், திருக்கோவையார், (மாயாவாதோபநிடதமாகாத) சிவாத்துவிதோபநிடதஙகள் வேதாந்த சூத்திர முதலியவெல்லாம் ஒரு கருத்துடையனவாய் "பரமாகாய மத்திய சிவபிரானுகிய ஈசானரிலே" முடிவுபெறுகின்றன என்ற கருத்தினாலன்றோ எமபெருமாட்டியாரும்.

தேவர் குறளுந் திருநான் மறைமுடிவு
மூவர் தமிழ முனிமொழியுங்—கோவை
திருவா சகமுந் திருமூலர் சொல்லு
மொருவா சகமென் றுணர.

என்று கூறினார். "விடியா விளக்கு" என்றது அக்கடவல்லி மந்திரத்திலே சொல்லபபட்ட "சோதி"யேயாமென்க. இதனையே திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் "மெய்யிளரு ஞான விளக்குக் கண்டாய், மெய்யடியா ருள்ளத்து வித்தக் கண்டாய்" என்று அருளிச் செய்தார். சிவபிரான் தம்மை நினையாதவர்களுக்கும அருளிச்செய்யுமுண்மை "எண்ணலாரையு நினைத் தருள் புரிதரு நிமலன்" என்பதனால் உணரப்படும்.

பரைபசு பாசத்து நாதனை யுள்ளி
விரைபசு பாசத் தொருங்கவல் லார்க்குத்
திரைபசு பாசச் செழுங்கட னீந்திக்
கரைபசு பாசங் கடந்தெய்த லாமே. (௬௬)

(பொ-ரை.) அருட் பராசத்தி, பசு பாசங்களுக்குமேலாக வியாபித்து நிற்பவராய சிவபிரானைப் பசுவானது (ஆன்மாவானது) நினைந்து பாசத்தினின்று நீங்க அச்சிவபிரானிலே ஒடுங்கவல்லார்களுக்கு, அப்பசுவானது அலைபொருந்திய பாசமாகிய செழிய கடலைநீந்தி, (பின்னர்) அது பராசத்தி சமேதசிவபிரானுராம் கரையை அணையப்பெறலாகும.

(கு-ரை.) சிவபிரான் பாசம், பசு, பரை என்பவற்றுக்கு வியாபகராய் நின்றுரென்பது.

"அமலைக்கு வியாபகனே யரனவற்கு வியாப்பியமே
விமலைவியாபகி யுயிர்கட்கு மிரவட்கு வியாப்பியமே
சமலைக்கு வியாபகியே சமலையுயிர் வியாப்பியமே
சமலைசக வியாபகியே சகஞ்சமலை வியாப்பியமே."

என்னுஞ் சிவதருமோத்தரச் செய்யுளானும்,

நிறைசிவத் துடக்கஞ்சத்தி நிருமலிக் கடக்க மான்மா
மறைமல மவற்றடக்க மன்னிய வவற்றின் சத்தி
யறையுயிர்ச் சத்திதனபா லடக்கமே மாயை மாயை
பொறையுயிர் காரியங்க ளதனிடை யடக்கம் பூணும்.

என்னுந தணிகைப்புராணச் செய்யுளானும் உணரப்படும், சிவபிரானை அடைந்தே பிறவியாகிய பாசசாகரத்தை நீந்தல் வேண்டுமென்பது கொண்டு திருவள்ளுவநாயனார்.

"பிறவிப் பெருங்கட னீந்துவர் நீந்தா
ரிறைவ னடிசேரா தார்."

என்றும், ஸ்ரீமாணிக்கவாசகசுவாமிகள் அக்கருத்துப்பற்றியே

"தனியனேன் பெரும்பிறவிப் பௌவத் தெவ்வத்
தடநதிரையா லெற்றுண்டு பற்றென் றின்றிக்
கனியைநேர் துவர்வாயா ரென்னுங் காலாற்
கலக்குண்டு காமவான் சுறவின் வாய்ப்பட்
டினியென்னே யுய்யுமா றென்றென் றெண்ணி
யஞ்செழுத்தின் புணைபிடித்துக் கிடக்கின் றேனை
முனைவனே முதலந்த மிலலா மல்லற்
கரைகாட்டி யாட்கொண்டாய் மூர்க்க னேற்கே."

என்று கூறியருளினார். திருவெண்காட்டடிகள்.

"அறிவி லொழுக்கமும் பிறிதுபடு பொய்யுங்
கடும்பிணித் தொகையு மிடும்பை யீட்டமு
மினையன பலசரக் கேற்றி வினையெனுந்
தொன்மீ காம னுய்ப்ப வந்நிலைக்
கருவெனு நெடுநக ரொருதுறை நீத்தத்துப்
புலனெனுங் கோண்மீ னலமந்து தொடரப
பிறப்பெனும் பெருங்கட லுறப்புகுந் தலைக்கு
துயர்த்திரை யுவட்டிற் பெயர்ப்பிட மயர்ந்துக்
குடும்ப மென்னு நெடுங்கல் வீழ்த்து
நிறையெனுங் கூம்பு முரிந்து குறையா
வுணர்வெனு நெடும்பாய் கீறிப் புணரு
மாயப் பெயர்ப்படு காயச் சிறைக்கலங்
கலங்கு புகவிழா முன்ன மலங்கன்
மதியுட னணிந்த பொதியவிழ் சடிலத்துப்
பையர வணிந்த தெய்வ நாயக
தொல்லெயி லுடுத்த தில்லை காவல

வமபலா தும்பை யம்பல வாணனின்
னருளொனு நலத்தார் பூட்டித்
திருவடி நெடுங்கரை சேர்த்துமா செய்யே.

என்று கூறினார். மேலே போந்த திருமந்திரச்செய்யுளிலே பாசமானது சமுத்திரமாகவும், பசுவானது அதனை நீந்திக் கடப்பவனாகவும், பதியாகிய அருட்பராசத்திச் சிவனார் கரையாகவும் உருவகஞ் செய்யப்பட்டவாறு காண்க.

சூடுவ னெஞ்சிடை வைப்பன் பிரானென்று
பாடுவன் பன்மலர் தூவித் தொழுதுநின்
றாடுவ னாடி யமரா பிரானென்று
நாடுவ னானின றறிவது தானே. (௫0)

(பொ-ரை.) சிவபிரான் திருவடியைச் சிரசின்மேற் சூட்டுவேன், அவர் பாதத்தை நெஞ்சிலே இருத்துவேன், அவரைப் பிரானென்று பாடுவேன், அவர் மீது பல புஷ்பங்களைத் தூவி வணங்கி நின்று கூத்தாடுவேன், அவ்வாறு கூத்தாடித் தேவர்பிரான் என்று நாடுவேன எனபதே நான் இன்று அறிந்தவாறும்.

(கு-ரை) "பரமே பார்த்திருந்து பராவு சிவராவாரும்" குரு ரூப சிவத்தியானத்தை விடாராதலின் அவர் இதயத்திலுள்ளும், "யானென தென்றற நின்றவிடமே திருவடி" யாமாதலில் அவர் முதன்மையாகிய முடிக் கணிகலமாய் அந்தத் திருவடியைத் தரித்திருப்பாராதலின் அவர் சென்னியிலும், பொருந்துமாறு திருவருளே திருமேனி கொண்டு ஆசாரியராக எழுந்தருளி வந்த அவருடைய காருண்ணியத்தைக் குறித்து அவ்வுதவியை மறவாது அன்புசெய்துகொண்டிருப்பதே அவர்கள் அநுஷ்டிப்பதாம்" என்பது கொணடு திருவுந்தியார்.

சிந்தையி னுள்ளுமென் சென்னியி னுஞ்சேர
வந்தவர் வாழ்கவென் றுந்தீபற
மடவா ளுடனேயென் றுந்தீபற.

என்று கூறினமைக்கிசையவே, சென்னியில் "சூடுவனெஞ்சிடை வைப்பன்" எனறு கூறினார். பரமானந்த மேலீட்டினால் சிவஞானிகள் பாடலாடல் செய்வாரென்று கொண்டு சிவஞானசித்தியார் "பாலருட னுன்மத்தர் பிசாசர்குண மருவிப் பாடலினொ டாடலிவை பயின்றிடினும் பயில்வா" எனக் கூறினமைக்கிசைவே, ஸ்ரீமூலர் "பாடுவன் ஆடுவன் ஆடி அமரர் பிரான் என்று நாடுவன்" என்றற்றொடக்கத்தனவாக அருளிச்செய்தார்.

சிறப்புப்பாயிரம் முற்றியது.

பெரியபுராண நவநீதம்.

இத்தலைப்பின் கீழ எழுதக்கருதிய தியாதெனின், திருத்தொண்டர் சரித்திரங்களில் ஒவ்வொன்றிலுமுள்ள சாராமிசங்களைத் திரட்டிக்காட்டவேண்டு மென்பதே. இவ்விஷயத்தைத் தக்கவர் மேற்கொண்டு செய்வது மிக வுசிதமாகும். ஆயினும், இதிற்காணப்படுங் குறைகளைப் பெரியோர் திரப்பித்தருமாறு அவர்கள் திருவடிகளை வணங்கிக்கொண்டு விஷயத்தைக் கூறுகின்றோம்.

ஒரு நூலின் பெருமை யுணர்ந்தாலே அந்நூலை கேட்டற்கண் மனஞ்செல்லு மாதலால், இங்கே எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்தைத்தொடங்குமுன் பெரியபுராண வரலாறு மகிமையைச்சிறிது கூறுவாம.

இப்பெரியபுராணத்தை யருளிச்செய்தவர் ஸ்ரீ சேக்கிழார் சுவாமிகள். தொண்டமண்டலத்திற் குன்றத்தூரிலே அவதரித்தவர். இவருக்குப் பிள்ளைத்திருநாமம் அருண்மொழித்தேவர் என்பது. இவர் தாம் அவதரித்த சேக்கிழார் குடியை விளக்கிய காரணத்தாற் சேக்கிழாரென்றே பிரசித்திபெறறார். பல்லவர் என்னும் அரசவமிசத்தார் அரசாணடகாலத்தில் இவர் பிதா அவ்வரசர்க்கு மந்திரியும் சபைததமிழ்த்தலைமைப் புலவருமாயிருந்தார். நமது சேக்கிழார் பெருமான் தாமும் தந்தம்பியாராகிய பாலறுவாயரும் அறிவு ஒழுக்கம் சிவநேசம் முதலிய பெருங்குணங்களோடு வளர்ந்து கல்வி பயின்று வந்தனர்.

அக்காலத்தில், ஒருக்கால் சேரசோழ பாண்டியரென்னும் மூவேந்தரும் ஒன்று கூடியதோர் சபையில் "வேழமுடைத்து" என்று ஒளவையார் கூறிய வெண்பாவைப்பற்றி ஆராய்ச்சி வந்தபோது, அதில் தொண்டகன்னாடு சான்றோருடைத்து என்னும் பகுதியினுண்மையை யளந்தறியவேண்டி 'மண்ணினும் பெரிதுயாது? கடலினும் பெரிதுயாது? மலையினும் பெரிதுயாது? இவற்றுக்கு விடை கூறுவாரே பெரியர்' என்று துணிந்து, அவ்வினாக்களை வரைந்து தமிழ்நாடெங்கும் போக்கினர். அப்பத்திரம் தமிழெல்லை முற்றுஞ்சென்று விடுப்பாரின்றித் தொண்டமண்டலத்தில் வர, அங்கிருந்த பல்லவராஜன அத்திருமுகத்தை நமது சேக்கிழார் தந்தையாரிடங் கொடுத்து விரைவில் விடை கூறுக வென்று நியமித்தனுப்பினன். அவரும் மற்றைய புலவரோடு தம்மனைக்கு வந்து எழுநாளளவும் ஆராய்ந்தும் விடை புலப்படாமையால் எட்டாநாட் காலையில் அதிக ஆற்றத்தோடு நெடுமொழி சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தனர். பள்ளியிலிருந்து வந்த இளைஞராகிய நமது சேக்கிழார் வழக்கப்படி தமது தந்தையாருடன் அன்று திருவமுது கொள்ளத்தடைப்பட்டதால், அவரைப் பேயழைத்தனர். தந்தையார் தாம் அரசகாரியத்திருப்பதால் வர முடியாதெனக் கேட்ட மைந்தனும் ஐயா! அக்காரியம் என்னென, அங்கிருந்தா ரொருவர் நிகழ்ந்தது கூறக்கேட்ட சேக்கிழார் இதற்காகவோ காலவுண்டிவிட்டு அப்பர் இருந்தருளுவது. அதுநிற்க. சிவபூசைக்குத் தேவரெழுந்தருளில், அடியேன் அவ்வினாக்களுக்கு விடை கூறுகின்றே

னென, அவர் திருவார்த்தைக்கி யாவரும் வியப்புற்று நல்ல தென எழுந்து சென்றார்கள். பின்பு சேக்கிழார் தந்தையாரோடு திருவமுது செய்துவந்து பள்ளிக்குச் செல்பவர் தாம் அப்போது ஓதிவரும் திருக்குறளிலே யுள்ள,

(௧) காலத்தி னாற்செய்த நன்றி சிறிதெனினு
ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது.

(௨) பயன் றூக்கார் செய்தவுதவி நயன்றூக்கி
னன்மை கடலிற் பெரிது.

(௩) நிலையிற் றிரியா தடங்கியான் றோற்ற
மலையினு மாணப் பெரிது.

என்னும் மூன்று திருக்குறளையும் ஓரேட்டில் வரைந்து தந்தையார் முன்னர்வைக்க, கண்டபுலவர்கள் யாவரும் அற்புதமும் ஆநந்தமுமுடையராய் அப்பிள்ளைப் பெருந்தகையைப் பலவாறு வாழ்த்திப் பெருவிழாக்கொண்டாடித் தம்மரசருக்குத்தெரிவிப்ப, அவரும், உவந்து வியந்து சேக்கிழார் பெருமானுக்குப் பல சிறப்புச்செய்து நடந்த வரலாற்றோடு அத்திருக்குறளினையும் வேறோர் முடங்கலிலெழுதி யம்மூவேந்தருக்கும் போக்கினார். இக்கருத்தினை மகாகவியாகிய கம்பரும் 'திருக்கைவழக்கம்' என்னும் பிரபந்தத்தில்,

"—காவலவன்
மண்ணிற் கடலின் மலையிற பெரியதென
எண்ணி யெழுதிக் கொடுத்த வேற்றக்கை." என்றெடுத்துரைத்தனர். ஆகவே இவர் காலம் கம்பருக்கு முற்பட்டதென்க-

தமிழ்நாடு முழுமைக்கும் புலப்படாததோர் விடை நமது சேக்கிழார் பெருமானுக்குப் புலப்பட்டமையில் ஒருவிசேடநயமுளது. என்னெனில் 'சேக்கிழான்' என்னும் பெயர் 'இடபத்துக்குரியன்' என்னும் பொருட்டாய்ச் சிவபெருமானை யுணர்த்தும். 'விடைக்குரியான்' எனினும் அப்பொருளே படும். விடைக்குரியவன் என்னும் பொருளமைந்த சேக்கிழானென்னும் நாமம் பூண்ட நமது பெருந்தகையாரே மேற்கூறிய வினாக்களுக்குத்தக்க விடைக்குரியவராயினா ரென்பதே. விடை=விருஷபம்; மறுமொழி.

பல்லவராஜன் விடுத்த திருமுகத்தைக் கண்ட அம்மூவேந்தரும் அடங்காத பெருவியப்படைந்து ஔவையார் திருவாக்கும் பொய்க்குமோ! என்று கொண்டாடி, அத்தொண்டநாட்டுப் பெரும்புகழ்ச் செல்வமைந்தனுரை வரவழைத்துக் கண்பெற்ற பேறடைந்தார்கள். பின்பு சோழமண்டலத்திலே அரசாண்டிருந்த அநபாய மகாராஜாவானவர், இவரது கல்வியறிவொழுக்க முதலியவற்றினை நன்காராய்ந்து 'உத்தமச்சோழப்பல்லவராயர்' என்னும் பட்டமும், அமைச்சுரிமையுங்கொடுத்து, சிறப்புச்செய்து வைத்திருந்தார்.

அப்போது சோழராஜனது சபையிலே நாடோறும் ஜீவக சிந்தாமணியையே பிரசங்கிப்பதையும், அதனை யரசன் முதலியோர் வியந்து, பாராட்டி வருவதையுங் கண்ட சேக்கிழார், அரசனுக்கு அருகதைக் கோட்பாடுடைய அக்கட்டுக்கதை இம்மைக்கு மறுமைக்கு மாகாது வீண்போது போக்காம். ஆதலால், அறம்பொருளின்பம் வீடாகிய புருடார்த்தங்களைத் தர வல்ல சிவகதையே கேட்கத்தக்கதென்று கூறக்கேட்ட அவ்வரசர் பெருமான் அந்நூல் யாது? எத்தன்மையது? அதற்கு முதனூல் யாது? அதனைச் செய்தவர் யாவர்? என்று வினாவினார். அதற்கு சேக்கிழார் பெருமான் திருநாரையூரில் பொல்லாப் பிள்ளையார் அருள்பெற்ற நம்பியாண்டார் நம்பிகள், ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் அருளிச்செய்த திருத்தொண்டத்தொகைக்கு அப்பொல்லாப் பிள்ளையார் தமக்குபதேசித்த உரையின்படித் தாமியற்றியருளிய திருவந்தாதியை யெடுத்துக்கூற, அவ்விறைமகன் அவரை நோக்கி இதனைப் பெருங்காப்பியமாகச்செய்து தரவேண்டுமென்று, வேண்டும் பொருளுங்கொடுத்தனுப்பினார். சேக்கிழாரும் விடைபெற்று, சிதம்பரத்தை யடைந்து, சிற்சபையில் பெருமான் முன்னின்று தமது கருத்தை விண்ணப்பித்தனர். அப்போது "உலகெலாம்" என்றோர் அசரீரிவாக்கு சிவாநுக்கிரகத்தால் உண்டாயது. உடனே அத்திருவாக்கைக் கொண்டு இராஜ சபையாகிய ஆயிரக்கால் மண்டபத்திலிருந்து, நம்பி யாண்டார் நம்பி திருவந்தாதியை முதனூலாகக் கொண்டு இரண்டு காண்டம் பதின்மூன்று சருக்கமாகப் பிரித்து நாலாயிரத்திருநூற்றைம்பத்துமூன்று திருவிருத்தமாகவிரித்து, "திருத்தொண்டர்புராணம்" எனத் திருப்பெயர்சாத்திப் பாடி முடித்தனர் - அதனை அவ்வநபாய சோழமகாராஜன் உலகறிய அழகிய திருச்சிற்றம்பலமுடையார் திருவாணைப்படி அரங்கேற்றுவித்து,இதுவுமோர் தமிழ் வேதமென்று (பெரியபுராணம் சைவத்திருமுறைகளிற் பன்னிரண்டாவது) செப்பேடுசெய்து பொற்சபையேற்றி சேக்கிழார் பெருமானுக்கு 'தொண்டர் சீர்பரவுவார்' என்னும் பட்டம் முதலிய பலவகைச்சிறப்புஞ் செய்து அவர் தம்பியாராகிய பாலறாவாயரை அழைத்து மந்திரியாக்கி உரிமை வகுத்துப்பாராட்டி வந்தனர். அருண்மொழித்தேவராகிய சேக்கிழார் சிவத்தியானத்திலிருந்து குஞ்சிதபாத நீழலடைந்தருளினார்.

இத்திருத்தொண்டர்புராணம் பெரியபுராணம் என்றுபிரசித்தமாக வழங்கலாயிற்று; பெரியரைபற்றிக்கூறும் புராணம் பெரியபுராணமென்பது பொருள். 'பெரியது கேட்கினெரிதவழ்வேலோய்' என்று தொடங்கி 'இறைவரோ தொண்டருள்ளத்தொடுக்கம்,தொண்டர்தம்,பெருமைசொல்லவும்பெரிதே' என்று சித்தாந்தஞ்செய்த ஔவையார் திருவாக்கின்படி சிவனடியவரே பெரியராதலால் திருத்தொண்டர் புராணமெனபதும் பெரியபுராணமென்பதும் ஒரே பொருளிலமைந்தனவென்க. பெரியர் புராணம் பெரிய புராணமெனப் புணருமாலோ வெனின், திருத்தொண்டர் தொகை திருத்தொண்டத்தொகையாகிய தன்றோவெனக் கூறிவிடுக்க.

இனி ஏனைய புராணங்களினும் தனக்குவாய்ந்துள்ள பலவகைப் பெருமையாலும் பெரிய புராணமென வழங்கலாயிற்றென்பதும் பொருத்தமுடையதே - அப்பெருமைகளெல்லாவற்றையும் எடுத்துரைக்கின் வரம்பின்றிப் பெருகுமாதலால், முக்கியமானவற்றிற் சிலகூறுவாம்:—

(தொடரும்)

கம்பராமாயண சாரம்

இதிகாசங்களி லொன்றாகிய இராமாயணத்தை வடமொழியிலியற்றியவர் வால்மீகிமுனிவர். ஸ்ரீராமர் காலத்தே அவர் அதனைச் செய்ததாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனைமறுப்பவர் பலர். அதுநிற்க, அவ்விராம சரித்திரத்தைத்தமிழிலியற்றியவர் கம்பர். இவர் இராமாயணத்தை யரங்கேற்றிய காலம் "எண்ணிய சகாத்த மெண்ணூற்றேழின்மேல்" என்னும் பாடலால், இற்றைக்கு 1014-வருட மாகின்றது. இவர் கல்விப் புலமை, இவரை மகாகவி எனவும், கவிச்சக்கிரவர்த்தி எனவும் வழங்கி வருதலாலும், இவர்கவிப்புலமை, கம்பசித்திரம், கம்பசூத்திரம் என வழங்கிவரும் பழமொழியாலும் வெளியாகும். ஆயினும் இதனருமையைப் பார்ப்பாரும் கேட்பாரு மிகச்சிலரே. வால்மீகிராமாயணத்திற பழகுவோர், இக்கம்பராமாயணத்தைக் கேளாமையாலோ, கேட்டும அபிமானத்தாலோ, 'தமிழ்தானே' என்று புறக்கணிக்கிறார்கள். தமிழபிமானிகள் இதனைப்பயிலவும் கேட்கவும் மேற்கொள்வாராகில், அப்போது இதனருமை யாவருமநுபவிக்க ஏதுவாகும். இதனை யபிமானிப்பார் தொகை குறையவே, இதனைப் பிரசங்கிக்கும் வித்வான்கள் தொகையும் வரவர மிகவுங் குறைந்து யாரேனுமுண்டோ என்னும் படியாய விட்டது. கம்பராமாயணம் சிலவிடங்களில் வால்மீகத்தை விரோதித்தலாற் பிரமாண மாகாதென்று சிலரொருவர். பலபெரியோர் முன்னிலையில அரங்கேற்றப்பட்டு அங்கீகாரம் பெற்றதாக வழங்கிவருகிறதே யென்றேம். நெடுங்கால மாயினமையால் மாறுதலடைந்திருக்குமென்றார். காலக்கழிவால் மாறுதலடையுமாயின் அந்தத்தோஷம் இதனினும் மிகப்பழையதாகிய வால்மீகத்தை மாத்திரம் விட்டதென்பது பொருந்துமா? ஆனால் பழைய நூல்களிற் பிற்காலத்தார் கைவைத்தவிடங்கள் பலவுண்டு. கம்பராமாயணத்தில் சிலவற்றைச் சைவர் மாற்றிவிட்டதாக வைணவரும், வைணவர் மாற்றியுங் கூட்டியும் விட்டதாகச் சைவருங் கூறுவதுண்டு. அவற்றையிங்கு நாம் விவரிக்கப் போந்ததில்லை. கம்பராமாயண சாரமென்று யாமிங் கெழுதப்புகுந்தது கம்பராமாயணத்திற சிலவிடங்களில் மிகவும் அர்த்தபுஷ்டியும் அரும்பொருளும் அடங்கியுள்ள சிலபாடல்களையும் வால்மீகத்தோடு மாறுபடு மிடங்களில் கம்பர் சொற்போக்கிலுள்ள நயத்தையும் விளக்கிக்காட்டவேயாம்.

ஒரு காரியத்தைப் பல அறிஞர் ஒருவர் பின்னொருவராகத் தொடங்கிச் செய்தால, அக்காரியம் வரவரத் திருத்தமாகுமென்பது சர்வத்திர சம்மதமானது. ஆதலால் வால்மீகர் கொண்டகதைப் போக்கைப் பின்றொடர்ந்த கம்பர் பல விடங்களில் அமைத்திருக்கும் விஷய விகாரங்கள் அவ்வால்மீகத்திலுமிகச்சுவை தருவனவாயுள்ளன. இரண்டு இராமாயணத்திலுமுள்ள விகாரரசங்களை யொன்று மாத்திரங் கற்றவர் அறிய முடியாமையாற் தந்தம்மிராமாயண விவகாரங்களைச சிலாகித்தே யவ்வவர் ஒழுகுவாராயினர். இப்போது வால்மீகராமாயணம் தமிழிலும், அங்கிலேய மொழியிலும் வழங்கிவருதலால் இரண்டு ராமாயணத்திலுமுள்ள பேதங்களை யறிந்து கொள்வது சுலபமாயிருக்கின்றது. கம்பராமாயணக் கதைப்போக்கு வால்மீகத்திலுஞ் சுவையும் அமைதியுமுடைய தென்று கூறுவதால், வால்மீகத்துக்குத் தாழ்வு கூறுவதாகக்கொள்ளலாகாது. பலவிடங்களில் விகாரச் சுவைக்காக வால்மீகப் போக்கைவிட்டு, வேறு வடமொழி யிராமாயணங்களின் போக்கைப் பின்பற்றினவராயினும், வால்மீகி முனிவரிடத்துக் கம்பருக்குள்ள அன்பு மதிப்பு மளவற்றதெனக.

அவையடக்கத்திலே :—

> "நொய்தி னொய்யசொ னூற்கலுற் றேனெனை
> வைத வைவின மாரமர மேழ்தொளை
> எய்த வெய்தவற் கெய்திய மாக்கதை"
> செய்த செய்தவன் சொன்னின்ற தேயத்தே, என்று

கூறியிருக்கின்றார்.

இனி யிப்பாடலிலுள்ள அருமையை ஆராய்வோம்.—மராமரங்களேழும் துளைபெறும்படி நிறைமொழி மாந்தா சபித்த சாபம்போல அம்பெய்த ஸ்ரீராமபிரானுக்குரிய பெரிய கதையை அமைதி பெறச்செய்த வான்மீகி முனிவருடைய காவியமானது பிரபலமாக நிலைபெறறுள்ள இந்ததேசத்திலேயே நானும் மிகவும் அற்பமாகிய சொற்களைக்கொண்டு அக்கதையைக் காவியமாகச் சொல்லத்தொடங்கினேன. இதனால் என்னபயன்?

எனபதனால் வான்மீகம் வழங்காத இடத்தில் என்னூலுக்குச் சிறிது மகிமையுண்டாயினு முண்டாகுமே யன்றி, அது வழங்கு மிடத்தில் எனனூல் சூரியன் முன் மின்மினிபோலுமென்றாரென்பதாம். எனவே வான்மீகத்தினது அருமையும், அது கொண்டாடப்படும் பெருமையும் வெளிப்படுத்தியவாறாயிற்று. இனி ஒரு காரியஞ் செய்யப்புகுந்த வொருவன் இடமுங்காலமுங் கருவியும் பயனுமறிந்து செய்வது நன்மையாகும். அங்ஙனமாக நான், புண்யகண்டமாகிய இடத்தையும், வான்மீகம் பிரபலமாகப்படித்துங் கேட்டுங் கொண்டாடப படுங்காலத்தையும், என்னிடத்துளள அற்பச் சொற்களாகிய கருவியையும், இக்கருவியாலாகிய காரியமாகிய என்னிராமாயணத்தை யாவரு மதியா ரென்பதையுமறியாமற் சொல்லத்தொடங்கினமை பேதைமையென்று கூற வந்தவர் 'நூற்கலுற்றேன் எனை.'(ஈதென்ன பேதைமை)என்றாரெனினும் பொருந்தும். அன்றியும் ஈதென்னதறியமைஎன்றுரும் அமையும். அல்லது ஈதென்ன நாணமின்மை! என்றும் ஆகும். 'எனைவைத வைவில்" என்று கொண்டு என்னையொன்றுந் தெரியாதவனென்று திட்டிக்கொண்ட திட்டைப் போல நூல் செய்தேன் என்பதுமாம். எனவே பலவாற்றுமுமென்று அறியாமையைப் புலப்படுத்தியதன்றி இராமாயணம் பாடியதின்று என்றபடி. அன்றியும் 'வைத வைவில் மராமரமேழ்துளை - எய்த வெய்தவற் கெய்திய மாக்கதை - செய்த செய்தவன், என்பது வேறொரு நூல்வழியாகப் பொருத்தத்தைப் புடகொண்டு திற்பது. என்னெனின்,—வான்மீக முனிவர் ஒருநாள் உண்மிப்போதில் தமசாநதிக்கு நீராடப்போகையில், ஆணும் பெண்ணுமாகக் கூடிக்களித்துக் கொண்டிருந்த கிரௌஞ்சமென்னும் பட்சிகளில் ஆணை, ஒருவேடன்

உண்மை விளக்கம்

எனும்

சித்தாந்த தீபிகை.

1898௵ ஏப்ரல்௴

அதர்வசிகாசின்

துரியப்பொருள் விலாசம்.

பிரமா, விஷ்ணு, ருத்திரரென மும்மூர்த்திகள் உளராயினார் எனபது எவரும் அறிந்துகொண்ட விஷயமா மன்றோ. பிரமாவுக்குச் சிருட்டித்தொழில் முக்கியமாயினும் அப்பிரமாவும் பிரமா விஷ்ணு ருத்திரரெனப் பெயர்பெறும் விராட்டு காலர் புருஷர் என்னும் மூவரை வியூகராகவுடையார். ஆகவே, விராட்டு காலர் புருஷர் என்னும் மூவர்க்குந் துரியராயுள்ளார் சிருட்டி கர்த்தாவாகிய பிரமாவாமென்க.

விஷ்ணுவுக்குக் காத்தற்றொழில் முக்கியமாயினும் அவ்விஷ்ணுவும் பிரமா விஷ்ணு ருத்திரர் எனப் பெயர் பெறும் சங்கர்ஷணர் பிரத்தியும்நா அநிருத்தர் என்னும் மூவரை வியூகராகவுடையார். ஆகவே, சங்கர்ஷணர் பிரத்தியும்நர் அநிருத்தர் என்னும் மூவர்க்குந் துரியராயுள்ளார் ஸ்திதி கர்த்தாவாகிய வாசுதேவராம் (விஷ்ணுவாம்) என்க.

ருத்திரருக்கு அழித்தற்றொழில் முக்கியமாயினும் அவ்வுருத்திரரும் பிரமா விஷ்ணு ருத்திரர் எனப் பெயர் பெறும் பவர் மிருடர் அரர் என்னும் மூவரை வியூகராகவுடையார். ஆகவே, பவர் மிருடர் அரர் என்னும் மூவர்க்குந் துரியராயுள்ளார் சங்காரகர்த்தாவாகிய ருத்திரராமென்க.

சிருட்டிகர்த்தாவாகிய பிரமா, ஸ்திதி கர்த்தாவாகிய விஷ்ணு, சங்காரகர்த்தாவாகிய ருத்திரர் என்னும் மூவர்க்கும் துரியராயுள்ளார் அருளாம்பிகாசமேத சிவபதியாமென்பது முக்கிய சிவாத்துவிதோபநிஷதங்களினாலும், அவற்றின் உபப்பிரும்மணங்களினாலும், சைவபாஷ்யத்தினாலும் அறியப்படுகின்றது. விராட்டு, காலர், புருஷர் என்னும் மூவர்க்குந் துரியராய் விளங்கிய பிரமாவானவர் திரிமூர்த்தித்தலைவராய சிவபதியினுடைய முடியைக் கண்டதாகப் பொய் கூறினமைபற்றித் தமக்குக் கோயிலும் பூசையும் இவைவொழியப் பெற்றாராக, பவர் மிருடர் அரர் என்னும் மூவர்க்குந் துரியராய் நின்ற சங்காரகர்த்தாவாகிய ருத்திரர் காரியருத்திரராமன்றிக் காரணருத்திரரல்லர் என்பது வைதிகசைவர்கள் யாவரும் ஒப்புக்கொண்ட விஷயமாய் விட, எஞ்சிநின்ற ஸ்திதிகர்த்தாவாகிய விஷ்ணுவோ படைத்தற்கர்த்தா காத்தற்கர்த்தா அழித்தற்கர்த்தாவாம் பிரமா விஷ்ணு ருத்திரர் என்னும் மூவர்க்குந் துரியராய் நின்ற வைதிகசைவருடைய சிவனுரோ உள்ளபடி துரியரும் உத்கிருஷ்டருமாமென்பது முற்கண்ணே ஆராயவேண்டியதாயிற்று.

ஸ்திதி கர்த்தாவாகிய வாசுதேவர் (விஷ்ணு) பிருதிவியாதி பூதமைந்து, சப்தாதி தன்மாத்திரை ஐந்து, வாக்காதி கன்மேந்திரியமைந்து, சோத்திராதி ஞானேந்திரியமைந்து, மனமாதி அந்தக்கரணம நான்கு என்னும் இருபத்துநான்கு தத்துவங்களுக்குத் தலையாய குணதத்துவத்தின் மேலுள்ள இருபத்தைந்தாந் தத்துவமே விஷ்ணுவுக்குத் தானமாம் என்றும், இவரே வைஷ்ணவர் கொள்கையின்படி பரம்பொருளாம் என்றும் அறியப்படுகின்றது. ஆதலால், அவ்விஷ்ணுவுக்கிருப்பிடமாகிய இந்த இருபத்தைந்தாந் தத்துவத்துக்கப்பாற்பட்ட வித்தியாதத்துவம் ஏழுக்கும் அப்பாற்பட்ட சிவதத்துவமைந்துக்கும் அப்பாற்பட்டவருமாய (எனவே), பிருதிவியாதி சத்தியந்தமாகிய முப்பத்தாறு தத்துவங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவரும் உமாசமேதருமாய சிவபிரானுரே வைஷ்ணவருடைய துரிய சாவதி வியாபக விஷ்ணுவுக்கு நிரவதி வியாபகராய்த் தலைவராய் உத்கிருஷ்டராய நின்றுரென்பது பெறப்படுகின்றது.

வைஷ்ணவர்களுடைய நாராயணோபநிஷதம் நாராயணரிலிருந்து பிரமா பிறக்கின்றுர் என்பது பொருள்பட,

(౧) నారాయణాద్బ్రహ్మా జాయతే।

என்று கூறுகின்றமையாலும், பிரமாவுடைய லலாடத்திலிருந்து ருத்திரர் பிறந்தாரென்ற கருத்தினல் மகாபாரதம்,

(౨) అథ క్రోధాత్తస్య చతుర్వక్త్రస్య ధీమతః। లలాటప్రభవః పుత్రః శివ ఆగాత్సురేశ్వరః॥

நான்முகனுடைய (பிரமாவுடைய) லலாடத்திலிருந்து சிவன் பிறந்தாரென்று சொன்னமையாலும், அவ்வாறே வைஷ்ணவர் நாலாயிரப்பிரபந்தம்,

> "நாராயணன் படைத்தான் நான் முகனை [நான்
> முகனும் தான்முகமாய்ச் சங்கரனைத் தான்படைத்
> தான் யாது மேவிட் டறிவித்தேனு பொருளை
> சிந்தாமற் கொள்ளு நீ தேர்ந்து."

என்று கூறுதலாலும், ருத்திரரினும் பிரமா சிறந்தவராய் பிரமாவினும் நாராயணர் சிறந்தவராய்ப் போற்றப்படுவாரோ வெனில் அன்றும். வாயுசங்கிதை.

(౩) బ్రహ్మా నారాయణో పూర్వం రుద్రకల్పాంతరేఽసృజత్। కల్పాంతరే పునర్బ్రహ్మా రుద్రవిష్ణూ జగన్మయః। విష్ణుశ్చ భగవాన్ రుద్రం బ్రహ్మాణమసృజత్ పునః। నారాయణం పునర్బ్రహ్మా బ్రహ్మాణం చ పునర్భవః। ఏవం కల్పేషు కల్పేషు బ్రహ్మవిష్ణుమహేశ్వరాః। పరస్పరం జాయంతే పరస్పరజయైషిణః। తత్తత్కల్పాంతవృత్తాంతమధికృత్య మహర్షిభిః। ప్రభావస్తు తేషాం పరస్పరసముద్భవాత్॥

கற்பாந்தம ஒன்றிலே (காரணதுரியருத்திரர் அல்லாத காரியமூர்த்தியாகிய) ருத்திரர் பிரமாவையும் நாராயணரையும் சிருட்டித்தார். மற்ரோர் கற்பத்திலே விஷ்ணுவானவர் ருத்திரரையும் பிரமாவையும் படைத்தார். பின்னர் மற்ரோர்

கற்பத்திலே பிரமா நாராயணரைப் படைக்க, ருத்திரர் பிரமாவைப் படைத்தார். இவ்வாறு கற்பங்கடோறும் ஒருவரை யொருவர் செயிக்கும் ஆசையுற்றுப் பிரமா விஷ்ணு ருத்திரர் எனனும் மூவரும் பரஸ்பரமாக உற்பத்தியாகின்றனர்! அந்த அந்தக் கற்பாந்த விருத்தாந்தத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டே இருஷிகளாயினோர் பிரமவிஷ்ணுக்களுக்குப் புராணாதிகளிலே ஆதிக்கியஞ் சாற்றினார்கள் என்று கூறிற்று. அதனால் பிரமாவுக்குச் சிருட்டித்தொழில் செய்து உபகரிக்குமாறு (ஷடாதாரஸ்தானங்களுள் ஒன்றாகிய ஆஞ்ஞாஸ்தானமாகிய பிரமாவின் லலாடஸ்தானத்திலே நின்றும்) புத்திரபாவனையோடு தோன்றிய ருத்திரர் காரிய ருத்திரரென்பதாம். இதுபற்றியே பாரத தாற்பரியசங்கிரகம்.

(౪) యథాసంభరేరుద్రో లోకస్సృష్ట్వా [illegible] చాపి స్వేచ్ఛయా [illegible] | తదంతరే [illegible] మహాంతరేషు సంహారార్థం [illegible] స్వేచ్ఛయా [illegible] | తదాంతరే మహేశోరుద్రః అన్యేషు నీలలోహితో [illegible] లోకపాలాద్యాకారో [illegible] సంభవో [illegible] ||

உலகத்தைப் படைக்கும் பொருட்டும், காக்கும் பொருட்டும் முதல்வரான பிரமாவிலிருந்து சுவேச்சையாகத் தோற்றினார்; வேறு கற்பங்களிலும் விஷ்ணுவுடைய கோபத்தினின்று சங்காரார்த்தமாக ருத்திரர் தோற்றினார்; நீலலோகிதர் லோகபாலர் முதலாயினோராக அவ்வவ்வுருவினராகப் பிரமாவுடைய அங்கத்தினின்றும் தோற்றினாராக மகாபாரதத்திலே காணப்படுகின்றது. இதனால் இங்கே சொல்லப்பட்ட ருத்திரர் காரியருத்திரரன்றாம் எனவும், ஸ்தாணு விசாலாக்ஷ ருத்திரராம் எனவும் உணரற்பாற்றாம். அக்காரணமின் மகாபாரதாதிகளிலே நாராயணர் சாக்ஷாத்பிரமமாகவே பற்பல இடங்களிலே துதிக்கப்படுவாராக, சிவபதி பரப்பிரமமாகச் சாற்றப்படுவது எவ்வாறுமென ஆசேஷிப்பது தக்கதன்றாம். பதரியாசிரமத்திலிருந்த ஸ்ரீ நாராயண முனி சலத்தை அடைந்து [illegible] இருந்து தவத்துடன் ஒளிபோல மகாதேஜசுவுடையராய் [illegible] செய்துகொண்டு அறுபதினாயிரம் வருஷம் தபஞ் செய்தார். பின்னரும் அவன் இரட்டியாம ஒருவனுக்குத் முப்பத்திராயிரம் வருஷம் [illegible] பூமியையும் ஆகாசத்தையும் நிறைத்து நின்று கொடுந்தபம் புரிந்தார். அங்ஙனம் செய்தலால் (சிவோகம்பாவனை செய்தலால்) அவர் பிரமமாயினார். அதனால் விசுவேசரும், விசுவகாரணரும், விசுவாதிகரும், காணடநகரியரும், சர்வவேசரும், ஈசுவரரும், அணுவுக்கு அணுவும், மகத்துக்கு மகத்தும், ருத்திரரும், ஈசானரும், இருஷபரும், அரரும், சம்புவும், பிஞ்ஞகருமாகிய சிவபிரானைத் தரிசித்தார் என்ற கருத்தினால் மகாபாரதம்.

(౫) యోసౌనారాయణోనామ [illegible] పూర్వజః | సప [illegible] | ఊర్ధ్వబాహుర్మహాతేజా జ్వలనాదిత్యసన్నిభః | షష్టింవర్షసహస్రాణి తాపం తేపేతదానఘ | [illegible] ద్విషష్టి తోన్యత్ పునర్మహాన్ | ద్యావాపృథివ్యోర్వివరం తేజసా సమపూరయత్ | సతేనతపసాతాత బ్రహ్మభూతో యదాభవత్ | తతో విశ్వేశ్వరంయోనిం విశ్వస్యజగతః పతిం | [illegible] దుర్దర్శం సర్వదేవేశమీశ్వరం | అణీయసామణీయాంసం బృహద్భ్యశ్చబృహత్తరం | రుద్రమీశానమృషభం హరంశంభుంకపర్దినం ||

என்று கூறுகின்றமையால், இருவகை சிவோகம் பாவனையினாலே முற்றியவராதலினால் அவர் பிரமமெனப்படுதற்கு யோக்கியராயினார் என்பது பெறப்பட்டது. இக்கருத்துக் கொண்டே சைவபாஷ்யகாரர் "உபயலிங்காதிகரணத்திலே" இருடிகள் முதலாயினோர்களுக்கு அத்த சிவைக்கியபாவனையினாலே அந்தச் சிவைசுவரிய விசேஷங்கள் காணப்படுகின்றன என்றுங் கருதினார்.

(౬) కృష్ణాదీనాం [illegible] భావనా [illegible] ||

என்று கூறினார். இதனால் பசுபதியாகிய சிவபிரானே ஒருவரே முழுமுதற்கடவுள் என்பதும், ஏனைய நாராயணாதியோர் அவரது காரியமூர்த்திகளாமென்பதும், [illegible] பாலனவாம். மேலும் கூறியவாற்றால் சதுர்வேதபாரங்கியுள்ள மகாலட்சுமிசமேத நாராயணரும் சிவபிரானோடு தகிருவ்கடாவாரெனவும் கொள்ளற்பாற்றாம். இனி பாஞ்சராத்திரிகளுடைய ஆதிசத்தியாகிய [illegible] கடவுளாகிய லக்ஷ்மிதேவி பிரமம் அகனியின் [illegible] பாஞ்சராத்திர [illegible] உண்மை [illegible].

மாயாவாதோபநிடதங்களாகிய ருத்ரஹிருதயோபநிடதம், சரஸ்வதிரகசியோபநிடதம், அமிர்தவிந்துபநிடதம், மைத்திரேயோபநிடதம், ஸ்கந்தோபநிடதம், சுகரகசியோபநிடதம்; அத்துவயதாரகோபநிடதம், வராகோபநிடதம், யோகசிகோபநிடதம் (நான்காம் அத்தியாயம்) அக்ஷியோபநிடதம், யாக்ஞவல்க்கியோபநிடதம், சர்வசாரோபநிடதம் முதலியவைகளிலே சீவனும் (பசுவும்), ஈசரும் (பதியும்) கற்பிதராய மித்தியராய் ஒழிக்கப்படுகின்றமையினாலே, வைதிக சிவாத்துவித உபநிடதங்களிலே பசுவும் (ஆன்மாவும்), பதியும் (சிவபிரானும்) கற்பிதராய மித்தியராக, அதனால் வைதிகசைவசமயம் கற்பிதசமயமாய், மித்தியாசமயமாய், நாஸ்திகசமயமாய்ப் போயொழியுமோவெனில் அன்றாமென்று நிரூபிப்பாம்.'

சரபோபநிஷத்திலே,

(౭) శివం శక్తిం సాదాఖ్యమీశం విద్యాఖ్యమేవచ |

என்று போந்த மந்திரத்தினாலே சிவபுராணங்களினும் சிவாகமங்களிலும் பேசப்படும் சிவம், சத்தி, சாதாக்கியம், ஈசுவரம், சுத்தவித்தை என்னும் சிவதத்துவம் ஐந்தும் சுருதியுக்தமாம் என்பது பெறப்பட்டது. சுவேதாசுவதரோபநிஷத்திலே,

(౮) కాలస్వభావోనియతిర్యదృచ్ఛా భూతానియోనిః పురుషఇతి చింత్యం ?

என்று போந்த மந்திரத்தினாலே, சிவபுராணோபப்பிரும்ம

ணங்களிலும் சிவாகமங்களிலும் பேசப்படும் காலம், நியதி, கலை, வித்தை, ராகம், புருஷன், மாயை என்னும் வித்தியாதத்துவங்கள் ஏழும் பெறப்பட்டன. இவ்வுண்மையும் பின் வரும் (௬௩) அறுபத்துமூன்றும் இலக்க உபப்பிருமணத்திற் காண்க. பிரசிநோபநிடதத்திலே,

(౯) పృథివీ చ పృథివీమాత్రా చాపశ్చాపోమాత్రా చ తేజశ్చ తేజోమాత్రా చ వాయుశ్చ వాయుమాత్రా చాకాశశ్చాకాశమాత్రా చ చక్షుశ్చ ద్రష్టవ్యం చ శ్రోత్రం చ శ్రోతవ్యం చ ఘ్రాణం చ ఘ్రాతవ్యం చ రసశ్చ రసయితవ్యం చ త్వక్చ స్పర్శయితవ్యం చ వాక్చ వక్తవ్యం చ హస్తౌ చాదాతవ్యం చోపస్థశ్చానందయితవ్యం చ పాయుశ్చ విసర్జయితవ్యం చ పాదౌ చ గంతవ్యం చ మనశ్చ మంతవ్యం చ బుద్ధిశ్చ బోద్ధవ్యం చాహంకారశ్చాహంకర్తవ్యం చ చిత్తం చ చేతయితవ్యం చ తేజశ్చ విద్యోతయితవ్యం చ ప్రాణశ్చ విధారయితవ్యం చ ।

என்று போந்த மந்திரத்தினாலே சிவபுராணங்களிலும் சிவாகமங்களிலும் பேசப்படும் பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு ஆகாயம் என்னும் பூதாதி ஐந்தும், சப்த பரிச ரூப ரச கந்தம் என்னும் தன்மாத்திரை ஐந்தும், வாக்குப் பாதம் பாணி பாயுரு உபஸ்தம் என்னும் கன்மேந்திரியம் ஐந்தும், சோத்திரம் துவக்கு சட்சு சிங்நுவை ஆக்கிராணம் என்னும் ஞானேந்திரியம் ஐந்தும், மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரம் என்னும் அந்தக்கரணம் நான்குமாகச் சேர்ந்த ஆன்மதத்துவம் இருபத்திநான்கும் பெறப்பட்டன. படவே, சிவதத்துவம் வித்தியாதத்துவம் ஆன்மதத்துவம் என்னும் மூன்றும் சுருதியுக்தங்களாம் என்ப. இவற்றுள்ளே ஆன்மதத்துவம் இருபத்துநான்கும் அடிப்புறத்தும், வித்தியாதத்துவங்கள் ஏழும் நடுப்புறத்தும், சிவதத்துவங்கள் ஐந்தும் தலைப்புறத்துமாக நின்ற கருத்தினலன்றோ பிருகச்சாபாலம்.

(౧౦) ఆత్మతత్త్వమయో భాగో విద్యాతత్త్వం మధ్యతః । శివాగ్రే వ తత్త్వం చ క్రమాత్తత్త్వసంతతిః ।

என்று கூறிற்று. இதற்கு மூலமாயுள்ள மந்திரம் மாயாவாதிகளால் சிலகாலத்திற்கு முன்னே பெயர்த்தொழிக்கப்படுதற்கு முன்னர்ப் பிருகச்சாபாலோபநிடதத்ததாமென உணரக்கிடந்ததென்னும் வாய்மையைப்பழைய ஆலாசியமான்மியப் பதிப்பின் இருநூற்று முப்பத்தினன்காம் பக்கத்திற் காண்க.

பிரசிநோபநிடதம் சுவேதாசுவதரோபநிடதம் பிருகச்சாபாலோபநிடதம் என்பவைகளிலே பிரதிபாதிக்கப்பட்ட மூவகைத் தத்துவங்களின் பிரிவுக்கு உபப்பிருமணமாகப் பிரமாண்ட புராணத்து முப்பத்திரண்டாம் அத்தியாயம்.

(౧౧) భూమిరాపోఽనలో వాయురాకాశో గంధ ఏవ చ । రసో రూపం స్పర్శశబ్దౌ ఉపస్థపాయుర్పాదౌ చ । పాణివాగ్ఘ్రాణజిహ్వాత్వక్ చక్షుఃశ్రోత్రమేవ చ । అహంకారశ్చ బుద్ధిశ్చ మనః ప్రకృతిపూరుషౌ । నియతిః కాలరాగౌ చ కలావిద్యే చ మాయయా । శుద్ధవిద్యేశ్వరసదాశివశక్తిశివాఖ్య । ఏతాః షట్త్రింశదాఖ్యాతాస్తత్త్వసోపానపంక్తయః ॥

பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம், கந்தம், ரசம், ரூபம், பரிசம், சப்தம், உபஸ்தம், பாயுரு, பாணி, பாதம், வாக்கு, ஆக்கிராணம், சிங்நுவை, துவக்கு, சட்சு, சோத்திரம், அகங்காரம், புத்தி, மனம், பிரகிருதி, புருஷன், நியதி, காலம், ராகம், கலை, வித்தை, மாயை, சுத்தவித்தை, ஈசுரம், சதாசிவம், சத்தி, சிவம் என்னும் முப்பத்தாறும் தத்துவ சோபானங்களாம் என்று கூறிற்று. இந்த முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் சிவபிரானை அறிதற்குரிய படிகளாதலினலன்றோ ஸ்ரீமூலர் "முப்பதுமாறும் படிமுத்தியேணியாய்" என்றும், அருண்மொழித்தேவர் "பேணுதத்துவங்களென்னும் பெருகு சோபானமேறி யாணையாஞ் சிவத்தைச் சாரவணைபவர்" என்றும் கூறியருளினர்கள். வாயுசங்கிதை.

(౧౨) పంచభూతాని తన్మాత్రాః పంచకర్మేంద్రియాణి చ । జ్ఞానకర్మవిభేదేన పంచపంచవిభాగశః । మనోబుద్ధిరహంకారశ్చ ప్రకృతిపూరుషః । రాగో విద్యా కలా చైవ నియతిః కాల ఏవ చ । మాయా చ శుద్ధవిద్యా చ మహేశ్వరసదాశివౌ । శక్తిశ్చ శివతత్త్వం చ తత్త్వాని క్రమశో విదుః ॥

பூதாதி, ஐந்து (பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம்), தன்மாத்திரை ஐந்து (சப்தம், பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம்), கன்மேந்திரியம் ஐந்து (வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயுரு, உபஸ்தம்), ஞானேந்திரியம் ஐந்து (சோத்திரம், துவக்கு, சட்சு, சிங்நுவை, ஆக்கிராணம்), மனாதி நான்கு (மனம், புத்தி, அகங்காரம், பிரகிருதி) என்னும் இருபத்திநான்கும் ஆன்மதத்துவமாம். வித்தியாதத்துவம் ஏழு (புருஷன், ராகம், வித்தை, கலை, நியதி, காலம், மாயை), சிவதத்துவம் ஐந்து (சுத்தவித்தை, மகேசுரம், சதாசிவம், சத்தி, சிவம்) என இங்ஙனம் முப்பத்தாறு தத்துவங் கூறிற்று. பின்னரும், வாயுசங்கிதை,

(౧౩) తస్యాం ప్రవిష్టా చిచ్ఛక్తిః మాయాయా ... నాదాద్వినిస్సృతో బిందుర్వ్యంజకోఽస్య సదాశివః । తస్మాన్మహేశ్వరో జాతః శుద్ధవిద్యా మహేశ్వరాత్ । ... సా ... మాయా ... । ... అనంతసమావేశాత్ ... కాలమవాసృజత్ । నియతిం చ కలాం విద్యాం ... । ... త్రిగుణాత్మకం । త్రిగుణా

இதன் திராவிட மொழிபெயர்ப்பு வருமாறு:— வாயுசங்கிதை.

இறைவன்றொ டொன்றியுறை பராசத்தி யெள்ளினெணெய் தோன்றுதல்போ, னெறியினிற் சிருட்டி. காலத்தில் வந்து தோன்றிடு நிகழ்த்தியவதன்பின், முறையினிற் கிரியாசத்தி தோன்றிடு மான்மூளைத்த வச்சத்திதான் பொருந்தி, யுறைதரு மூலப்பகுதியையே வநாதம் வந்துற்றிடு மன்றே.

(தொடரும்.)

சி. சேந்திநாதய்யர்.

பிழை திருத்தம்.

௮-ம் இலக்கப்பத்திரிகை.

189-பக்கம் இடபக்கத்து 141-ம் வரியிலே போந்த "அவ் வடமொழிச" என்றதின் பின் "சிவஞான போதப்பொருளே தென்மொழிச்" என்றதைச சேர்த்து வாசிக்கவும்.

௨

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மெய்கண்டசாத்திர மான்மிய விளக்கம்.

"மெய்கண்ட சாத்திரம்" என்பது மூவொரு மொழிகள் ஒரு சந்தியாய் மாறுபாடின்றித் தம்முட்டொடர்ந்து முடிந்து நிற்பதோர் மங்கல வாக்கியம். அதனுள் முன்னையது இரண்டாவதன் தொகைநிலைத் தொடரும் பின்னையது இறந்தகாலப் பெயரெச்சத் தொடருமாய் மெய்ப் பொருளைக்கண்ட சாத்திரம் எனச் சைவசித்தாந்த சாத்திரத்திற்குக் காரணச் சிறப்புப் பெயராயிற்று. என்னை? அசத்திய போதவியாபாரமல்லது பொருள்களின் முட்டுப்பாடறுத்து யதார்த்தாநுபவ நிலையைக்காட்ட வல்லது அதுவேயாகலின்.

ஈண்டு மெய் என்றது பிருதிவியாதி நாதமீறாயுள்ள தத்துவங்களை யெல்லாங் கடந்து நின்று தோற்றக் கேடுகளின்மையின் நித்தமாயும் தோன்றமையாற்றன்னை யொன்றுங் கலத்தலின்மையிற் றூயதாயும் தானெல்லாவற்றையுங் கலந்து நிற்றலின் வியாபகமாயும் விகாரமின்றி ஒன்றேயாய விளங்காநின்ற முதற்பொருளாகிய சிவத்தோடு இரண்டறக்கலந்து அநுபவிக்கும் மோக்ஷாநுபவப்பேற்றையே யாமென்க. "மெய்ப்பொருள்" "செம்பொருள்" என்று அதுகுறித்தே மேலோர் கூறியதூஉங் காண்க. இனி அதனைக்காண்டலாவது அதற்கு வேறாயுள்ள பொய்ப்பொருளனைத்தையு நியாய முகத்தானிராகரித்துச் சென்று உள்ளவாறே பிரத்தியக்கமாயறிதல். எனவே, அவ்வநுபவப்பேற்றைக் கரதலாமலக மெனச் சந்தேக விபரீதங்களொழிந்துகக் காட்டாநின்ற சாத்திரம் இதுவே யென்பது பெறுதும்.

அல்லதூஉம் "கண்கண்ட தெய்வம்" "கைகண்டபலன்" என்றற்றொடக்கத்து உலகவாய்பாடுகள்போல மெய்கண்ட சாத்திரம் எனப்பிரத்தியக்க உறுதிப் பொருட்டாய் வழங்கப்படுவதுமாமென்க. என்னை? உலகத்தின்கண் பல்வேறு வகைப்பட விரிந்து கிடக்குஞ் சாத்திரத்தொகுதியுள் மக்களுயிர்க்கு இன்றியமையாத வீடுபேற்றுறுதிப் பயத்தற் சிறப்புடை உண்மைநூலாகக்கண்டு சான்றோரால் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டதூஉம் அதுவே யாகலின். அதுபற்றியன்றே நம் மெய்ந்நிலைகண்டு தெரித்தருளிய சந்தான சாரிய அடிகளை "மெய்கண்டதேவர்", எனக்காரணக்குறியான் உலகம் போற்றி வழிபட்டொழுகுவதுமாமென்க. "பொய்கண்டார் காணாப்புனிதமெனு மத்துவித - மெய்கண்ட நாதனருள் மேவு நாளெந்நாளோ" என்பதே அதுவாம். ஈண்டுப் பொய்கண்டார் என்றது வேதத்திலே பூருவபக்கமாகக் கூறப்பட்ட ஆன்மா இந்திரியம் பூதம் முதலிய ஒவ்வொன்றனையே மெய்ப்பொருளெனக் கொண்டு மயங்கும் ஏகான்மவாதி உலகாயதன் பாஞ்ச ராத்திரி முதலாயினோரை அன்னோரத்தம் நூற்பிரமாண நெறியையே மற்சடமுட்டியாகப் பற்றிவிடாது மயங்குபவாகலின் மெய்ப்பொருள் காண்டல் அவர்க்கு அரிதாயிற் றென்க. இனிப் "புனிதமெனு மத்துவித மெய்" என்றது சுத்தாத்துவித சைவசித்தாந்த உண்மை நிலையினை. "சுத்த சத்சை" "விசிட்டசத்தை" எனப்பெரியோர் வழங்கு மாற்றானுமறிக. எனவே, இதற்கு மறுதலையாய சாத்திரங்களெல்லாம் பசுபாச ஞானப் பொய்ப் பொருள் போதிக்கும் பொய்ந்நூல்களென்பதூஉம் இதுவே பதிஞானமாகிய மெய்ப்பொருள் போதிக்கும் மெய்ந்நூலென்பதூஉம் தெள்ளிதிற்றுணியப்படுமென்க.

இனி மெய்கண்ட சாத்திரம் என இறந்தகாலவாய பாட்டான் வழங்கப்படுமேனும் மெய்ப்பொருளைக் காண்டற்குக் கருவியாகிய சாத்திரம் என எதிர்காலப் பொருட்டாய் அது தன்னைக் கடைப்பிடித்துணரு நெறிப்படுவாரார் உண்மைப் பொருளை ஒருதலையாகக்கண்டே விடுவராகலின அத்துணிவு பற்றி இறந்த கால வாய்பாட்டான் வழங்கப்படுவதாமெனக் கோடலுமொன்று.

அல்லதூஉம் பொய்ந்நெறி சாடுவானொருவன் பிறநெறிகளை யெல்லாமறைத்துத் தன்னெறி யொன்றே மெய்ந்நெறியெனச் சாதிக்குமாறு போலாது மெய்ந்நெறி காட்டுவானொருவன பிறநெறிகளை யெல்லாமெடுத்து அவ்வவற்றினுரைதம்மிய வேறுபாடுகளைச் சந்தேக விபரீதங்களறக் காட்டி நியாயமுகத்தானிராகரித்துச் சென்று இதுவே மெய்ந்நெறியாமென நிறுத்துமாறு போலப் பிறநூற் பொருள்களையெல்லாம் முறையானே ஒவ்வொன்றாகத் தன்னிடத்தமைத்துக் காட்டி அவ்வவற்றின் முரதம்மிய வேறுபாட்டுக் கூறுபடுவோர்களை ஐயந்திரிபற நியாய முகத்தானிராகரித்துப் பூருவபக்கப்படுத்தி இதுவே மெய்ப்பொருள் என உண்மையநுபவநிலையை உள்ளவாறே காட்டுதலானும் இது "மெய்கண்ட சாத்திரம்" என வழங்கப்படுவதாமென் றுணர்க.

அது பற்றியன்றே இதனைச் சித்தாந்த சாத்திரம் எனவும் இந்நூலுரைலிய பொருளையே சித்தாந்தம் எனவும் எல்லாம் வல்ல முழுமுதற் கடவுள் ஆகிக்கண்ணே அனைத்து நிறுத்தருளியதுமாமென்பது. என்னை? சித்தாந்தம்-முடிந்தமுடிபு. அதாவது தனக்கு மேற்பட்டதொரு கொள்கையுமின்றாய் முடிந்து நிற்பது சித்தாந்தம். அன்றியும் வாதிக்கப்படுவது பூருவபக்கமும் வாதிப்பது சித்தாந்தமுமாம். எனவே சைவசமயநூலன் மற்றெல்லாச் சமயநூல்களையும் பூருவபக்கமபண்ணி நிற்றலானும் அதனைப் பூருவபக்கம் பண்ணுதற்குப் பிறிதோர் நூலும் இல்லாமையானும் அதுவே சித்தாந்த நூலாமென்ப வாகலினென்க.

அற்றேல் இச்சித்தாந்தம் யாண்டுப் பெறப்பட்டதெனின்? முழுமுதற் கடவுள் மேன்முகத்துதித்த காமிகம் முதல்

வாதனை பிறுய சைவாகமத்திற் பெறப்பட்டதென்பது. எனவே, ஆகமாந்தம் என்னும் ஞானபாதப் பொருளே யோகரூடி நாமமாகிய சித்தாந்தம் என்னும் பெயரையுடையதாமென்க. அது "சித்சாந்தமே சித்தாந்தம் அவைக்கு வேறானவை பூருவபக்ஷங்கள்" என இரத்தினத்திரயத்திலும் "இந்த எல்லையில் சிவன் வெள்ளிமலையாகிய கைலாசத்திலே சனகர் முதலிய முனீந்திரர் களுக்குத் திரிபதார்த்தப் பொருள்களினாலே சம்மித மாகியும் இரகசியமாகியும் ஆகமாந்தம் என்னும் பெயர்த்தாகியும் உள்ள சித்தாந்தத்தைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்" எனக்காந்தத்திலும், "இருக்கு, யசுர், சாமம், அதர்வம் என்பவை சிவனது மற்றை முகங்களிற் பிறந்தன? காமிகம் முதலிய சிவஞானம் ஊர்த்துவச்சுரோதோற்பவங்களாகி மேன்முகத்திற் பிறந்தன. முன்கூறிய சகலநூல்களையும் பரமசிவன் பூருவபக்கமாகச் சொன்னார். அவற்றையெல்லாங் கீழ்ப்படுத்திப் பரமார்த்தமாகத் தவிரற்பாலனவுங் கொள்ளற்பாலனவும் ஆகியபொருள்களை நிச்சயிக்கும் சிவசித்தாந்தங்களைச் சொன்னார். சித்தாந்தமாவது காமிகம் முதலியனவாம். இதில் உயர்ந்தது பிறிதொன்றுமில்லை. இந்தச் சைவநூலே மூலமாம். சதுர்வேதங்களும் இதினின்றும் பிறந்தனவாம். சைவமே வைதிகமெனப்படும். வைதிகமே சைவமெனவும்படும். சைவம் வைதிகத்தில் அடங்கியும் அடங்காமலும் இருக்கும். வைதிகமும் சைவத்திற் றாழ்ந்தது. முனிவரரே? அற்றாயினும் சைவம் வேதப்பொருளோடு ஒற்றுமையாய் இருத்தலால் வைதிகம் என்றும் வேதசாரம் என்றும் கூறப்படும். சிவப்பிரகாசமாகிய சிவஞானம் பரஞானமாம். பசுபாச பதார்த்த போதகமாகிய வேதம் முதலியன அபரஞானமாம். இராத்திரியில் மனிதரது கண்ணும் பூனையின்கண்ணும் விலக்ஷணமாய் இருப்பதுபோல இந்தப் பரஞானமும் அபரஞானமும் விலக்ஷணமாய் இருக்கும்" எனக் காமிகத்திலும் கூறுமாற்றான் அறிக. இதனால் வேதோபநிடத சாரசிவாகமாந்த உண்மைப்பொருளே சித்தாந்தமாமென்பதூஉம் அதுவே மெய்கண்டசாத்திர போதகமாகிய மெய்ப்பொருளாமென்பதூஉம் பெறப்படுமாறு காண்க.

இனிச் சனகாதி இருடிகள் நால்வரும் வேதோபநிடதங்களை அநேககாலம் பயின்றோதியும் ஞானம் நிலைக்கப்பெற்று உண்மை நெறிகாண மாட்டாராய்ப் பின்னர் ஆகமாந்தம் என்னும் பெயர்த்தாகிய சித்தாந்தத்தையோதி ஞானநிலை பெற்று உண்மை கண்டவராயினர் என்று சங்கர சங்கிதை கூறுமாற்றான் அதுபற்றியே அஞ்ஞான்று தொட்டிஞ்ஞான்று காறும் அவ்வேதசார சித்தாந்த சிவாகமாந்தம் "மெய்கண்டசாத்திரம்" என யாண்டும் வழங்கப்படுவதாமென்பதூஉமுணர்க.

இனி ஆகமம் என்புழி ஆ - பாசம் எனவும், க - பசு எனவும், ம - பதி எனவும் பெறப்பட்டுத் திரிபதார்த்தலக்ஷணங்களை உணர்த்துவது எனப்பொருட்பட்டு நிற்குமாறு போலவே இதுவும் அவ்வாகமத்திற்கு மாறுபடாவண்ணம் "மெய்கண்டசாத்திரம்" என மும்மைச்சொற்களான் முடிந்து நிற்றலின் அம்மும்மைச்சொற்களும் முறையே பதி பசு பாசம் என்னும் மும்மைப் பொருள்களாகிய ஞாதுரு ஞானஞேய திரிபுடிலக்ஷணங்களோ டியைந்து நிலவுறு பொருளாமென்பதையும், அவற்றுள் இடையாய பதம் மூவெழுத்துக்களை உடைத்தாய் நிற்றலின் ஆன்மாக்கள் மூவகைப்படுவர் என்பதையுங் கடையாய பதம் ஐந்தெழுத்துக்களை உடைத்தாய் நிற்றலிற் பாசம் ஐவகைப்படும் என்பதையுங் குறிப்பானுணர்த்திய வாறுமென்க.

அற்றேல் பதிப்பொருட்டாகிய மெய் என்பது ஏனைச்சொற்கள் போன்று அப்பதியிலக்கணந் தோன்ற ஒன்றேயாய் நில்லாது ஈரெழுத்துக்களாய் நின்றதென்னையெனின்? அறியாது வினாயினாய் "ஒருருவாயினை மானாங்காரத்-தீரியல் பாய்" என ஆளுடைய பிள்ளையார் திராவிட வேதத்தில் அருளிச்செய்தவாற்றான் அது தெளியப்படுமென்க. எங்ஙனம்? பதிப்பொருள் ஒன்றே சிவம் சத்தி எனனும் இருகூற்றதாயும் விளங்குவதாய் என்றாதலினென்பது. ஈண்டுச் சத்தியென்றது அருள். அது அக்கினியிற் சூடுபோலச் சிவத்தினிடத்து அனாதியே அபின்னமாயிருக்கும் ஓர் வல்லமை.

இனி மெய்கண்ட சாத்திரம் என்பது ஈரைந்தெழுத்துக்களான் இயைந்து மெய்ம்முதல் மெய்யீறாக முன்னும் பின்னும் மோக்ஷாக்ஷரத்தையே கொண்டு நிற்றலின் ஆன்மாவுக்கு அந்தர் முகத்தும் பகிர்முகத்தும் மோக்ஷானந்தமேயாகும் அதீதாநுபவ (வீட்டின்ப) த்தைப் பயப்பதாகிய சாத்திரம் இதுவே என்றுணர்த்திய வாறுமென்பதூஉம் பெறுதும். ஈண்டு ஈரைந்தாய எண் ஆன்மாவைக்குறித்து நின்றவாறும் அது "எட்டினோ டிரண்டும் மறியேனையே" "எட்டுமிரண்டுமறிவித்தானென்னந்தி" என்றற்றொடக்கத்துச் சுருதிகளானுந் தெளிக.

இனி இப்பெற்றித்தாய சித்தாந்தசாத்திரம் சமஷ்டி வியஷ்டிகளின் பாற்பட்டுச் சமஷ்டியில் மெய்கண்ட சாத்திரம் எனவும் வியஷ்டியில் திருவுந்தியார், திருக்களிற்றுப் படியார், சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தியார், இருபா இருபது, உண்மைவிளக்கம், சிவப்பிரகாசம், திருவருட்பயன், வினாவெண்பா, போற்றிப்பஃறொடை, கொடிக்கவி, நெஞ்சுவிடுதூது, உண்மைநெறிவிளக்கம், சங்கற்ப நிராகரணம் எனவும் நிலையுதல்பெற்று விளங்கும். இவற்றுள் பரமகருணாநிதியாகிய சிவபிரானால் ஆன்மானுக்கிரக நிமித்தம் நந்திகேசுவரருக்கு ஆதிக்கண்ணே அறிவுறுத்தருளப்பட்டதாகலிற் சிவஞானபோதம் முதனூலும் அதன்வழித்தாய் முடிபொருங் கொப்பப் பிற்காலத்து வேண்டுவன புணர்த்து விரித்தல் யாப்புற அருணந்திதேவரால் அருளிச் செய்யப்பட்டதாகலிற் சிவஞானசித்தியார் வழிநூலும் அவ்விருநூற்கும் ஒருசிறை தொடங்கித் திரிபுவேறுடைய வாய்க் கொற்றங் குடியார் முதலிய குரவரால் அருளிச் செய்யப்பட்டனவாகலின் இருபாவிருபது முதலியன புடைநூலுமா மென்றுணர்க.

இனி இதுகாறுங் கூறிப்போந்தவாற்றான் இச்சாத்திரம் மாநிலத்துதித்த மக்கட் பிறப்புடை மாந்தரெல்லோர்க்கும் இன்றியமையாச் சிறப்பிற்றாய மெய்ப்பொருள் பொதிந்த பொக்கசமாக ஒப்பு வேறிலதாய் விளங்குவ தொன்றாமென

வெள்ளிடை மலைபோற்றெள்ளிதிற் புலப்படா நிற்கவும் நம மன்னோர் சிலர்தாம் அன்னதை உணராது பண்டைநாண் முதல் இன்றுநாள்காறும் அருநெறிதழீஇய சைவாசிரியர்தம் உண்மைப் பேற்றையும் இற்றெனக் கருதாது "பாரிலுள்ள நூலெல்லாம பார்ப்பானேன் சித்தியிலே - யோர்விருத்தப் பாதி போதும்." எனக்கூறிய சத்தியவாக்கையும் உய்த்துணர்ந்து நோக்காது "பாதிவிருத்தத்தாலிப் பாரிருக்குமாக வுண்மை சாதித்தார் பொன்னடியைத் தான் பணிவ தெந்நாளோ." எனப்போற்றிசைத்தருளியதிருவருட் சீரியர் பெருமையுந்தெளியாது கொனவேனை பசுபாச போதக வேறுநூல் விழைந்து மாறுனை முழுதும் வீணாக்குப வெனவோ அறியேம். அவர் அப்பெற்றியராதல் பாற்கடற்பிறந்த மதித்தினை நதாயும் [illegible] சாலங்கள் பாலினை அருந்தாது அதற்கு வேறாய அசுத்த உணவுகள் தேடியருந்துமாறுபோல அவரது வழுவுமிருந்த வாறேயாமாதலின அதுபற்றி இகழாது அன்னோர் அவசருக்குறைக்கிரங்க மறறேனையோர் பலரும் இந்நூல் தன்னையே ஒருவரு முணராப பரமவீட்டுப் பேரின்பம அளிக்குங் கழிபெருஞ் சாமக்கிரத்தி யெனக்கருதி ஒருதலையானே அல்லும் பகலும் அயர்வறப் பயின்று சன்மார்க்கநெறிகடைப்பிடித் தொழுகுவாராக.

இனியாம இதுபற்றி யுண்டிக் கூறப் புகுந்த தெற்றிற்கெனின். இயமெய்யாகளாட சாத்திரம இற்றைநாட்குப் பன்னூறுண்டுகளை முற்பட்டே நந்தம் சைவப்பெரியோர் திருவாணையாற் செவ்வழிவேரபகாரார்த்தம சைவபுண்ணிய பரிபாலாநந்தாணசத புருஷோத்தம சிலர்பலராற்போற்றி வெளியிடப்பட்டனவாகு காலமுமயாணடுட் வழங்கப் பயின்றாயினுமது கனம்புட்சிறையு மொரு பெரா வொன்றாகத் தனித்தனியே அங்கும் இங்கும் பலவாறாய்ப் பரந்து கிடக்கலின் அது தன்னை முறையே ஆய்ந்துணருமாறு வேண்டிய அதிகாரிகட்கு அவ்வாறாய்வுசிக்க படும் ஆசங்கையாகிய தடைகளைநதோறு [illegible] நிகழுமாதலான் அது நிகழாவண்ணம மறறு அம்முற்றும ஒன்றாயிருத்தல் இன்றியமையாததொன்றாமெனநன்காராய்ந்து அலங்கம் பெரிதுற ஒன்றுபடுத்திச் சுத்த பாடமாய முசுதிரிகரிகைட் பட்டிணை புத்தகம் ஒன்று நிகழும் ([illegible] பங்குனியீ 1 உயில் [illegible]) எம் உபகாரியாக காலத்தில் [illegible] நாகலிங்கமுதலியார் [illegible] மனமுவந்து பரிவிற்பதிப்பிடப்பெற்று நோக்கும் கழிபெருவகை [illegible] நம்சிவநேயச் செல்வர் யாவரும் அற்றதனபெருமை நன்குணர்ந்து கடைப்பிடித்தொழுகுமாறே [illegible] வேண்டுமென்க.

ஞானானந்த சுவாமிகள்

ஸ்ரீமாணிக்கவாசக சுவாமிகளாதீனம்.

திருவானைக்காவுலா.

அடிமுடியுங் காணா தரியயன்று னஞ்சிப்
மடியில் விழுந்திறைஞ்சும பண்போ—விடையான்மேற்

பைஞ்சிலந்தி நூலைப் பதித்தசற்றி யேபணியுங்
குஞ்சரமோ வென்னவிழுங் கொங்கையாள்-வஞ்சியுமை

காணா தரன்கலந்தாற காயத் திலையமுந்தில்
வீணா வாரமா மேயென்றோ—சேணாடா

வீடார மானதணி வில்லா னிளையொருநாட்
கூடாத காதற் கொடுமையோ—நீடறிவால்

மாணிக்க முன்னாறணியொன் பதுமகத்தி
பூணிப் *பசுவுறுப்பெல் லாணியோ—காணும்

அவையவந்தின மெல்லாம் பிரம மெல்லாம
இவைகரக்க லாகாதென வென்றோ—கவிமிசைந்த

நாணுதி யாபரணா நானெய்தி யோகவராம்
பூணார மதத்தினையும் பூணுதாள்—பாலரியுழைக்

கன்றேந்தி வைத்தமுவக் கண்டனைவைப்பிரிந்த
வன்றே விழிக்கெழுதா வஞ்சனத்தாள் - தென்றிசையி

லோடாத காமற்ற மொழிநதா னுருவிலிக்கு
நீடாழித் தேரா நிதம்பத்தாள்—வாடாத

கங்குற கனிறு கருப்புச் சிலைமலர்க்கோல
திங்கட் கவிகைகுயிற் சின்னமீன்—தங்குகொடி

கட்டாணையை வேந்தகுறுமபு காமலைமாக் காலத்து
முட்டா ததவியினை மூட்டுவாள்—கட்டான

தோளானே யாறு பருவத்து ளுந்தொழுதி
நீளா தரங்கூரு நெஞ்சினாள்—கோளார்சொற்

கோள தனவரதங் கேட்க திருப்பாலை
வாளார் டங்கண் மயிலொருத்தி—வேளாடற்

பாலை முதலபொழில் பார்க்கவா வென்றழைப்ப
யாழுறல் போதகற்று வான்சென்றாள்—நீணிலம்

ஐந்தின் பழமு மடர்ந்த இளர்காவில்
வந்தவளர் தேமாவை மாமதிழை—முந்தியகல்

லாலை வடத்தைத யருச்சுனத்தை யாத்திதனைப்
பாலையை வேயைப பலாததனை—நீவியைப்

புன்னையைக் கூவிளையைப் புனைகைப் புனக்கடம்பை
வன்னியைக் கொன்றையை மாதுலை—தன்னைச்

* வலனென்னு மசுரன் யாசப்பசுவாக வந்தபோது, தன் தேக வுறுப்புகளெல்லாம் நவமணிகளாக வேண்டுமென்று தேவர்களை வேண்ட, அவர்களவ்வாறே செய்தனரென்பது கதை. "தானவனுடல் பெருமானிலை மணிச்சம்பந்தனே" என்னும் பண்டார மும்மணிக்கோவையானு மித்தனை யுணர்க.

சினைதரு பாதிரியைத் தில்லையைச் சாயாப்
பனையை யிலந்தையைப்ப ராயைப்—* புனைகுருந்தை
நெல்லியை நோக்கினு ணித்தருறை நீழலெனச்
சொல்லி யுவறைறைத் தொழுதிட்டாள்—எல்லை

யறிந்தாள்போ யப்பதிக டோறு மங்கங்கே
செறிந்தா ளெனக்களித்தாள் சித்தம்—புறந்தழைத்த
நன்னுவல் கண்டாள்வெண் ணுவலரனுக் கொண்டு
தன்னுவ ரீரத் தழுவினள்—என்† னுயன்

தானன்றே நீயென்னுஞ் சம்புவே யென்றேனும்
ஆனந்த மாகும் மவசமுறும்—எனென்னும
பங்கிற் பசுங்கொடியைப் பாலிக்கும் பாகரே
செங்கைச செழுநீர்த் திரமரட்டுஞ்—சங்கரரே

யென்னுஞ் சிவமருள்கொண டிப்பாவை நிற்பாளை
யன்ன நடையா ரரவணைத்—தன்னறிவு
போநததோமின்னோரம்பெம்மான்வெண் ணுவலிடஞ்சென்
சோநததோவாங்கவரைச்சென் றுதொழ-நேர்ந்தெழுகெ

முறறி யணைத்துவரு மவ்வளவி லணடரெலாம
போறறி சயசய போற்றியென—நாற்றிசையுஞ்
சேணுடர் மண்மேற றிரணடுவர ; கல்லாரப்
பூணன் கயிலைப் பொருப்பினன்—வாணன்

குடமுழவு நாதனுர் கோதிலி யாழும்
இடமுடைய மூவ ரியலும்—படரும
திருச் செவியி னுயேன றெளிவிலாப் புன்சொ
லிருதலி யருமா விசைவோன்—வரத்திற

சிறக்கும் பயனுற் செருக்கியே செத்துப
பிறக்குந் தெய் வங்கள் பெருமான்—திறக்குமரா
சேவினன் கூடற் றிருவீ தியில்விறகு
‡ காவினன் றென்னனைக காவினன்—பூவினன்

சம்பு முனிகௌரி தந்தி சிலந்திகனல்
வெம்பு பரிதிமதி விண்ணவா மேகான்—கும்பமுனி
தீர்த்த மகளிர் திருமால் பரவவருள்
மூர்த்தி யவனி முழுதாள் வோன்—மாத்தேரின்

வந்தான் மற் றவ்வளவின மாதரார் வீதியிற் கண்
டிந்தா தொழுபவனி யென்றுரைப்பச்—*சந்தாபம்
ஆறினள் பேரழகுக் காருமொவ்வா திரென்று
கூறினள் கைதலைமேற் கூப்பினன்—தேறினள்

பித்தரே யாதிப் பெருஞ்செல்வ ரேமடவாராக்
கெத்தரோ வெண்ணுவ லீசரே—நித்தம்
புதியரே பேராரம் பூணடபெரு மானே
அதிவிரகமானே னணையீர்—மதனனென

தாருயிரைக் காயந்தா லனைத்துலகு மாளவரெனும்
பேருமக்குண் டாமோ பெருமானே—நீருருவால்
உம்மை வருத்த முறையா லுமக்குமையாள
அம்மை†கிட ரெம்மையிடத தாளுவீர—இமைமயில்யான்

முனு மவள்போற் றவததிகிடா தாம்நசடை
காணுமிமை யாதகண் ணுங்கிடா—யானு‖நெடு
மாலுடனே வந்தேன் மலைவேனைப் பெறறேனத்
தாலு மவளாகுந தப்பாதே—எனுமவட்

கொற்றைப்பா கநதா லுதவியது வாங்கரிதேல்
மறறைப்பா கநதரினும் வாழேனே—கொற்றவரே
என்று மதியா திசைதரா ளிறையோனு
மன்ற லணிதார் வழங்குமோ—குன்றனித்த

வல்லிக்காத் தானஞ்சி மாரனைவாட் டேலென்று
சொல்லிக்காத் தானவளுஞ் சோர்வறுறு—ளலலையிரை
மாதர் பலரு மயங்கி §மடலேற
மேதகு திண்டேரில் வீதிதொறும—பூதரமாம்
விலலைக் குனிநதானவெண ணுவனிழல் வீற்றிருநது
தொல்லைச் சிலநதிமுடி சூட்டினுன்—தில்லைச

* முன்னர் அச்சிட்ட பதிப்பில் 'புனைகுருநதை' என்பதன பின். சுடூ-ம் பக்கமுதலில சுரு-ம பக்கமுதலிலிருக்கவேண டிய தொடைமாறி வநதும், சுசூ-ம் பககத்து இரண்டாநதொ டை சுஎ-ம் பக்கத்து மூன்றதொடையாக மாறிபபோயும, பொருள விபரீதப்பட்டுக்கிடக்கின்றது. இதற்மொறறம் சுய ததகடிட்டு இடைவெளி ஒப்பனை செயததபோது அசசுக்கூட த்திலுணடானதே - பரிசோதனை செயதவர் இதனைத்திருத்தா தது கொடிது! இரணடையில் 'கும்பமுனி' எனறுந தனிச்சீ ரொன்று, மாறிவநது அடுதத அடியோடு தளைபொருநதாமை கண்டு அதனைக் 'கும்பன்' என்று குறைத்துப பிழைதிருத்தத் திற் காட்டியிருப்பது கொடிது! கொடிது! இவ்வநியாயத தை விசாரிப்பாரில்லையே!!

† நாயன் - தலைவன்; நாயனுமடிமையு நாட்டியதாகு மென் முர்பிறரும். இதன் பெண்பால் நாய்ச்சி என்பது.

‡ காவினன - சுமந்தவன்.

* சநதாபம் - என்பது மன்மதன் பாவபாணம் ஐநதிலொ ன்று. இதனைச சிநதாமணி. காநதருவ தத்தை - உகூ-ம் பாடலுரையிற காண்க.

† கிடா - அறிவிரெனனும் பொருளது. ஒழிவிலொடுக்கத தில் 'மாயோ ரவாசகத்தைக்கிட்டில் நரகங் கிடீர' என்பதனு ரையாற காண்க.

‖ நெடுமாலுடனே வந்தேன; மலைவேனைப் பெற்றேன், இனை தனக்கும பார்வதிககுஞ் சிவேனை பெறும, திருமாலு டன்பிறதகல், பெருமயக்கத்துடன வருதல், எனவும; குன்று தோறுநின் குமரக் கடவுளைப் பெறறேன், பொருகின்ற மன் மதன் வந்து வருத்தப் பேறறேன், எனவும் பொருள்.

§ மடலேறல என்பது தலைவிகாமங் கிகம்பிருந்து தான் விரும்பிய தலைவனிணங்காதபோது பனைமடலாற செய்த குதி ரை யேறி வீதிவலம்வந்து தனனையுங் குதிரையையுங் கொ ளுத்திக்கொண்டுயிர் விடுத்து அப்பழியைத் தலைவன்மீது சுமத் துதல்.

சிவாலயத்தா னெனவகள் செழுநீர்த் திரளான்
* உவர்வனத்தான் போந்தா னுலா.

மெய்த்திறலோன் வில்லடியு மீனவன்கைம் மாறடியும்
புத்தரெறி கல்லும் பொருத்ததென—முத்தலைவர்

செஞ்சொற் றனைவிரும்புஞ் சீர்ச்சம்பு நாதாவென்
புன்சொற் றனையும் பொறு.

திருவானைக்காவுலா முற்றிற்று.

பதார்த்த தீபிகை மூலமும் அதன் உரையும்.

அஃதங்ஙன மாகுக; தொகை கூறல் பொருட்கிலக்கணமாகுமா? அப்பொருளின் பொதுவிலக்கணமுஞ் சிறப்பிலக்கணமுமென்ன? கூறுக என்பையேல்; பொருண்மைச்சாதி யுடைமையாதல் குணமுடைமையாதல் சமவாயி காரணத்தன்மையாகிய சாதியுடைமையாகுதல் பொருட்குப் பொது விலக்கணமெனவும் அவ்வியாத்தி முதலிய முக்குற்ற நீங்கியதன்மை அதற்குச் சிறப்பிலக்கண மெனவுங் கொள்க. நவத்திரவியத்தையும் அடக்கி நிற்றலால் திரவியத் தன்மையென்பதும் பார்த்திவப் பொருளெல்லாவற்றையும் அடக்கிநிற்றலால் பிருதிவீத்துவம் என்பதும் பொது. பிற்கூறிய சிறப்பிலக்கணமென்பது இலக்கியத் தன்மையை வரைந்து கொள்வதனோடு நியதமாய் ஒப்ப நிற்பது. இலக்கியத்தன்மையை வரைந்து கொள்வதாகிய பிருதிவீத்துவ சாதியோடு அதன் சிறப்பிலக்கணமாகிய நாற்றமுடைமை நியதமாய் ஒப்ப நிற்பதை யநுபவத்திற்காண்க. ஆவிற்கலைதாடியுடைமையு மதற்குதாரணமாகும். நியதமாய் ஒப்பநிற்பது, நாற்றமுள்ளவிடத்தே பிருதிவித்தன்மையுளதாதலும், பிருதிவீத்தன்மையுள்ளவிடத்தே நாற்றமுளதாதலுங் காணப்படுதல். இங்ஙனங் கூறியது வியாவர்த்தக நோக்கிய விலக்கணமா? வியாவகாரிக நோக்கிய விலக்கணமா? எனவினவில்; வியாவர்த்தக நோக்கிய தென்னில் எங்கே - யெங்கே வியாவிருத்தியுண்டோ அங்கேயங்கே வியாவர்த்தக முண்டு எனவியாவிருத்தியிலும்; எங்கேயெங்கே அபிதேயத்தன்மையுண்டோ அங்கேயங்கே பிரமேயத்தன்மையுண்டு என அபிதேயத்தன்மை முதலியவற்றிலும் அதி வியாத்தி சேரிடும்: என்க அங்ஙன முண்டாகாமைப் பொருட்டு வியாவிருத்திக்கும் அபிதேயத்தன்மை முதலியவற்றிற்கும் வேறாகிய வியாவர்த்தகம் என அடைகொடுத்து வாசித்தல் வேண்டும் வியாவகாரிக நோக்கிய விலக்கணமெனில் அவ்வடை வேண்டா வென்றுணர்க. ஏனெனில் அவ்விலக்கணத்திற்குப்பயன் அதுவே ஆதலின் என்க. வியாவகாரிகம்=சொல்வழக்குடையது, வியாவர்த்தகம்=வேறுபடுப்பது, வியாவிருத்தி=வேறுபடுத்தல். அவ்வியாத்தியென்பது கூறிய சிறப்பிலக்கணம் தன்னுடைய இலக்கியத் தன்மையாகிய ஜாதி முழுதிற்கும் வியாப்பிய மாகாமல் சில விடங்களில் குறைந்திருப்பது. அதிவியாத்தி யென்பது சிறப்பிலக்கணம் தன்னுடைய இலக்கியத் தன்மையாகிய ஜாதி முழுதிற்கும் வியாப்பியமாகி நியதமாய் ஒப்பநிற்பதுபோலப் பிறிதோரிலக்கியத் தன்மையாகிய ஜாதிமுழுதிற்கும் வியாப்பியமாகி நியதமாய் ஒப்ப நிற்பது. அசம்பவமாவது கூறியசிறப்பிலக்கணம் இலக்கிய முழுதிலும் இல்லாமலிருப்பது. பிராமணன் பூணூலுஞ் சிகையு முடையான் என்பதும் சூத்திரன் பூணூலுஞ் சிகையு முடையன் என்பதும் அம்முக்குற்றத்துக்கும் உதாரணமாகும். எங்ஙனமெனின், முன்னையது பூணூலுஞ் சிகையு மில்லாத பிராமண சந்நியாசியை நோக்குமிடத்து அவ்வியாத்தியாதலும், க்ஷத்திரியரையும் வைசியரையும் நோக்குமிடத்து அதி வியாத்தியாதலும், பின்னையது, சூத்திரனிடத்தே அசம்பவமாதலு மறிக. சைவ சித்தாந்திகளை சைவ விசிஷ்டாத்துவைதிகள் என்பதும், துவைதிகள் என்பதும் அசம்பவம். அங்ஙனமாகுக. குணமுடைமை பொருட்கிலக்கணமென்றீர் அது பொருந்தாது: திரவியத் தோற்றத்தின் பின் இரண்டாங்கணத்தே அதனிடத்துக் குணந்தோன்றுமென்பது சித்தாந்தமாதலின்; முதற்கணத்திற்றோன்றி யழிவுபடுங் குடத்தே அவ்வியாத்திக் குற்றந் தங்குமெனின், அங்ஙன மாகாது நாற்றமுதலிய குணங்களோடு ஒருங்கு நிற்பதாய்ச் சதா சாதியின் வேறாய பிருதிவீத் தன்மை முதலிய அபரசாதி யுடைமை யென்பது கருத்தாகலின் என்க. "செந்நிறத்தினுங் கருநிறமழகு" என்புழிக் கருமைக் குணமுதலியவற்றின் அதிவியாத்தி வருமேயெனின்; கருமை, தன் சமவாயி காரணமாகிய குணியோடு ஒற்றித்து நிற்றலால அதனைக் காரணமாக்கொண்டு அவ்வழக்கு வந்ததல்லது பண்பிற்குப்பண்பு கோடல் பொருந்தாதென்க. "யாரே பழுதுக் கருது செயவார்" என்பதினுணு மிதனையறிக. இதனால் ஏகான்மவாதிகள் பிரமம் குணமில்லதென்று சொல்வது, ஒரு சமவாயி காரணத்தின் குணமாகுமே யன்றிக்காள் சமவாயி காரணமாகாதென்பதை நிலை நிறுத்தும், எஞ்சியவற்றினுரை மேல்வருஞ் செய்யுளோடு சேர்த்துரைக்கப்படும்.

பூ. முருகேசபண்டிதர்.

திரவியங்களின் வகை முற்றிற்று.

---

* உவா - யானை; உவாவனம் - திருவானைக்கா.

MADRAS :—Printed by P. C. KALLIANA SUNDARA NADAR, at the C. N. PRESS, and Published by J. M. NAGARATHNAM.

யாப பிரபஞ்சமெல்லாம் சுருங்குவதும் விரிவதும் மகாமாயையின் விளையாட்டே" என்ற பொருளினால்

(௧௬) సంకోచవికాసౌ తస్య మహామాయావిలాస ఏవసర్వస్య [illegible] ప్రపంచః ।

என்று மகாநாராயணோபநிடதம் எனப்படும் மாயாவாதோபநிடதத்திலே சொல்லப்பட்ட "மகாமாயை"யானது மூலப் பிரகிருதிக்குப் பெயராகப் போந்தமையில், அது மூலப்பிரகிருதி, குணப்பிரகிருதி பரப்பிரகிருதி என்னும் மூவகைப் பிரகிருதியுட்டலையாய பரப்பிரகிருதியாகிய "மகாமாயை" அன்றாமெனக் ஸ்ரீ அப்பயதீக்ஷிதரோசியார் இரத்தினத்திரய பரீக்ஷையிலே சுத்தப் பிரகிருதி (மூலப் பிரகிருதி), மாயை (குணப் பிரகிருதி), மகாமாயை (பரப்பிரகிருதி) என்பவற்றின் விகாரமாய (முறையே அமைந்தவையை) மலினப்பிரபஞ்சம், மிசிரப்பிரபஞ்சம், சுத்தப்பிரபஞ்சம் என்று கூறி, இம்மூன்று பிரபஞ்சத்திற்கும் அதீதப்பட்டுக் காலஞ்ஞாதி குணங்களின் வேறுபட்ட (சிதம்பரமாகாச) பராசத்தி சமேத பரப்பிரம சிவபிரானும் எனவும் கூறினார். இப்படிப் பட்ட சிவதத்துவங்களை விரிவிலா அறிவினராம் மாயாவாதி ஒருவர் 'சிவதத்துவம் ஐந்தாக விரியும்' என்று சொல்லுதல் ஒருபொருள் ஐந்து பொருளாயினதாய் ஆகின்றது; ஒன்று ஐந்தாகுமாயின் ஒன்று கெட்டு ஐந்தாகின்றதா; ஒன்று கெடாது ஐந்தாகின்றதா, ஒன்று கெட்டு ஐந்தாகின்றதெனில் அப்போது ஒன்றென்பது இல்லாமற் போகின்றது ஒரு வாழைக்காயை ஐந்தாகத் துண்டிப்போமாகில் அப்போது ஒன்றென்பது இல்லாமற் போகின்றதன்றோ, அதுபோலச் சிவம் கெட்டு ஐந்து தத்துவங்களாக ஆகுமாயின் அப்போது சிவமென்பது இல்லாமற் போமே" என்ற தொடக்கத்தனவாக வினவிய குருட்டு வினாக்கள் குருடன் ஒருவன் தன் பிள்ளை பால் புரைக்கேறி இறந்த கதையைக் கேட்டு அவன் விபரீதப்பொருள்பட்டுப் புலம்பிக் கத்தி அழுத கதைபோலாகி, சுருதியுக்திப் பிரதிபாதகமாய தத்துவங்களை ஆக்ஷேபித்து அம்மாயாவாதியார் கேதிக்கருமாயினார் வேதபாகியருமாயினார். பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு என்னும் நான்கு பூதங்களையும் அங்கீகாரஞ்செய்து அதற்கு மேலுள்ள தத்துவங்களையும், ஆன்மா பரமான்மா என்பவற்றையும் அங்கீகரியாத நிரீசுரவாதிகள் பெரும்பான்மையும் யுக்தியையே ஆதாரமாகக்கொண்டு ருதாக்கஞ் செய்து இடர்ப்பட்டிமாறு போல, மனமும் வாக்குஞ் சென்று சாதிக்க இயலாத அருட் பராசத்தி சமேத சிவபிரானை வைதிகசைவ பாசுபதோபநிடதப்பிரகாரம் தலைவராகக் கொள்ளாத மாயாவாதிகள் மாயாவாதச் சுருதிகளையும் யுக்திகளையுமே ஆதாரமாகக்கொண்டு பிருதிவியாதி மூலப்பிரகிருதி ஈறாயுள்ள தத்துவங்களை மாத்திரம் அங்கீகாரஞ் செய்து, அவற்றுக்கு மேலுள்ள வித்தியாதத்துவம் சிவதத்துவம் என்பவை சுருதிபுராணப் பிரதிபாதிதமாயிருப்பதறியாது அவற்றை ஆக்ஷேபித்துக் குதர்க்கஞ் செய்தனுமாயினர். அக்கினிபுராணத்திலே

(௧௯) [illegible] ఖండంచతురస్రకం । [illegible] । సూక్ష్మమంతాంతరాత్మ్య [illegible] విద్యాదయః కలయాన్వితా ।

కాలాదయోంథావిద్యా తత్త్వానామితిసప్తకం । శాంతోతత్త్వ [illegible] ఈశ్వరసదాశివౌ । [illegible] భువనాష్టకసిద్ధికం ॥

என்று கூறப்பட்ட சுலோகங்களால், பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம், தன்மாத்திரை ஐந்து, ஞான கர்மேந்திரியம் தனித்தனி ஐந்து, மனம், அகங்காரம், புத்தி (குணத்திரய) பிரகிருதி, புருஷன், ராகம், வித்தை, நியதி, கலை, காலம், மாயை, சுத்தவித்தை, மகேசுவரம், சதாசிவம், சத்தி, சிவமென்னும் முப்பத்தாறு தத்துவங்கள் சொல்லப்பட்டன பின்னர்த் தேவிபாகவதம்

(௧௮) పంచభూతానిదన్మాత్రాః పంచకర్మేంద్రియాణిచ । జ్ఞానకర్మేంద్రియాణి చ పంచపంచవిభాగశః । త్వగాదధాతవః సప్తపంచప్రాణాదివాయవః । మనోబుద్ధిరహంకారో గుణాః ప్రకృతిపూరుషౌ । రాగో విద్యాకలాశ్చైవ నియతిః కాలఏవచ । మాయాచశుద్ధవిద్యాచ మహేశ్వరసదాశివౌ । శక్తిశ్చశివతత్త్వంచ తత్త్వానిక్రమశోవిదుః ।

பிருதிவியாதி பஞ்சபூதங்கள், சப்தாதி தன்மாத்திரைகள், வாக்காதி கன்மேந்திரியங்கள், சோத்திராதி ஞானேந்திரியங்கள், மனம், புத்தி, அகங்காரம், பிரகிருதி (என்னும் ஆன்மதத்துவம் இருபத்தினான்கு); புருஷன், ராகம், வித்தை, கலை, நியதி, காலம், மாயை, (என்னும் வித்தியாதத்துவம் ஏழு) சுத்தவித்தை, ஈசுரம், சாதாக்கியம், சத்தி, சிவம் (என்னும் சிவதத்துவம் ஐந்து) என்னும் முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் எடுத்து விளக்கிற்று. சங்கிரகித்துச் சிவதத்துவம், வித்தியாதத்துவம், ஆன்மதத்துவம் என்னும் மூன்றையுந் தொகுத்து

(௧௯) శివతత్త్వంతథావిద్యాతత్త్వం పంచాష్టరోపిసః । ఆత్మతత్త్వం [illegible] సమారోహణీయమ్ ॥

என்று கூறிற்று. ஸ்காந்தபுராணத்துச் சாந்த அகஸ்திய சங்கிதை

(௨௦) ఆత్మతత్త్వమధోభాగే విద్యాతత్త్వంతుమధ్యమే । తథాగ్రే శివతత్త్వంచ క్రమశస్తత్త్వసంహితిః ॥

அடிப்புறத்திலே ஆன்மதத்துவமும், நடுப்புறத்திலே வித்தியாதத்துவமும், தலைப்புறத்திலே சிவதத்துவமும் கிரமமாயுள்ளனவாமென்று கூறிற்று. ஸ்காந்தசம்பவ சிதம்பரமான்மியம்

(௨௧) నాదాదిపంచతత్త్వాని ససర్జభగవాన్ప్రభుః । తదన్యస్తాశ్చమాయాయాస్తత్త్వాత్రింశత్ససర్జహ । కాలాద్యవనిపర్యంతం చరాచర సమన్వితం ॥

சிவபதியானவர் "நாதம் (சிவம்), விந்து (சத்தி), சாதாக்கியம், ஈசுவரம், சுத்தவித்தை என்னும் தத்துவங்களையும் மாயையிலேயிருந்து காலமுதல் பிருதிவியீறும் முப்பது தத்துவங்களையும் படைத்தார்" என்று கூறிற்று. இந்த முப்பத்தாறு தத்துவங்களாகிய படியினால் எய்தப்பெறும் பிராசாத மத்தியிலே சிவபதியாருடைய பஞ்சகிருத்திய ஆனந்ததாண்டவ விலாசம் விளங்கப்பெறுமாம் என்பதுகொண்டு ஸ்காந்த புராண அகஸ்திய சங்கிதை

(௨௨) షట్త్రింశత్తత్త్వ సోపానసమారోహణసాధనమప్యగం । [illegible] ॥

என்று கூறிற்று. [illegible]

துவங்களைச் சிவபிரான் வியாபித்து நின்றாராதலினாலன்றோ சிவபிரானுக்குரிய அஷ்டநாமங்களுள்ளே "வியாபகர்" எனப் பொருள்படும் "விஷ்ணு" என்னும் நாமம் படிக்கப்பட்டது என்ற கருத்தினால் வாயுசங்கிதையும் கைலாசசங்கிதையும்

(௩௩) ఆకాశాదిధరాపర్యంతం శరీరాద్యుద్భవాదిష । వ్యాప్యస్థిత శివస్తస్మాద్విష్ణురిత్యభిధీయతే ॥

என்று கூறிற்று. இந்த முப்பத்தாறு தத்துவங்களுள்ளே பிருதிவிதத்துவம் நிவிர்த்தி கலையினும், அப்புமுதல் பிரகிருதி ஈறாகிய இருபத்துமூன்று தத்துவங்களும் பிரதிஷ்டாகலையிலும், புருஷன் முதலமாயை ஈறாம் வித்தியாதத்துவம் ஏழும் வித்தியாகலையிலும், சுத்தவித்தை, ஈசுரம், சாதாக்கியம் என்னும் மூன்று தத்துவங்களும் சாந்திகலையிலும், சிவம் சத்தி என்னும் இரு தத்துவங்களும் சாந்தியாதீத கலையினுமாக அடங்குவனவாம். ஆகவே, மந்திரம், பதம், வர்ணம், புவனம் என்னும் எஞ்சிய நான்கு தத்துவாக்களும் பஞ்சகலா தத்துவங்களடங்கிய இந்த முப்பத்தாறு தத்துவாத்துவாவினுள்ளனவாய் அடங்கிநிற்பனவாம். இந்த முப்பத்தாறு தத்துவங்களின் உண்மையை அறிந்து சிவபதத்தை அடைதலே சிவபதஞ் சேர்தல் எனப்படும். இதுபற்றியன்றோ கடவல்லியுபநிஷதம்

(௩௪) సోఽధ్వనః పారమాప్నోతి తద్విష్ణోః పరమంపదం ।

அவன் (பசுவான்மாவாம் அறிஞன்) மந்திர பதவர்ண புவன தத்துவ கலை என்னும் அத்துவாக்களையின் பாலதாம் பரமமாகிய சிவபதத்தை அடைகின்றான் என்று கூற, இருக்குவேதம்

(௩௫) తద్విష్ణోః పరమంపదం సదాపశ్యంతి సూరయః ।

அந்தப் பரமாகாச சுத்தசத்ரூபமாகிய சிவபதத்தைப் பெரியோர் எக்காலமும் யோகத்தினாலே பார்க்கின்றார் என்று கூறிற்று. ஈண்டு "விஷ்ணு" என்னும் பதம் ஆன்ம தத்துவத்தின் பாலதாகிய குணதத்துவத்துக்கு மேலாய்ப் பிரகிருதிப்பாற்பட்ட இருபத்தைந்தாந் தத்துவத்தினராகிய சாவதிவியாபகராம் நாராயணர் எனப்படும் வாசுதேவப் பிரமதூசுப் பெயராகச் செல்லாது சிவபதிக்கே பெயராகச் செல்லுமாமென்பது மேலே உதகரித்த வாயுசங்கிதை கைலாசசங்கிதை என்னும் வலிய புராணப்பிரமாணங்களினாலே நிருடிகாரஞ் செய்யப்பட்டது. ஸ்ரீநீலகண்டசிவாசாரியர் வேதாந்த சூத்திரத்து முதலாம் அத்தியாயத்து இரண்டாம் பாதத்துச் "சர்வத்திரபிரசித்தியாதி அதிகரணத்திலே" விந்துவாகிய சத்திதத்துவமுதல் பிருதிவி அந்தமாகிய முப்பத்தைந்து தத்துவங்களும் குடிலையினின்று பேதமுறாத நாதத்துவம் எனப்படும் சிவதத்துவத்திலேயிருந்து உற்பவித்தன குடமுதலியன மண்ணினால் வியாபிக்கப்பட்டவாறு போல, அந்தச் சிவதத்துவம் ஒன்றினாலே தானே அத்தத்துவங்கள் வியாபிக்கப்பட்டன. குடிலைப் பொருள் சிவபெருமானுமாதலில், சிவத்துவமும் சிவபிரானையே பொருளாகக்குறித்ததாயிற்று. இந்தச் சிவபிரான் அருட்பாசத்திலை நீங்காதவரென்ற சைவபாஷ்யகாரர் செப்புகின்றார். இவ்வண்ணமே யோகசிகோபநிடதத்து நான்காம் அத்தியாயம் மாயாவாதநெறியானே "மண்ணிலே குடம் என்னும் பிராந்தியும், இப்பியில் வெள்ளி எனனும் இருப்பும் எவ்வாறோ அவ்வாறே பிரமத்திலே (சூதசங்கிதைச் சூதகீதை சொல்லியவாறு பூதாதி ஐந்தும், சப்தாதி ஐந்தும், வாக்காதி ஐந்தும், சோத்திராதி ஐந்தும், பிராணாதிபத்தும், மனாதி நான்கும், அவித்தை ஒன்றுமாகச் சேர்ந்த முப்பத்தைந்து தத்துவங்களாற் கட்டுண்ட) சீவத்துவம், அதனை அறிந்தால், சிவத்துவம் (சிவபாவம்) நசித்துப் போகின்றது" (பின்வரும் போதரும் இருநூற்று முப்பத்தெண்பதாம் இலக்க மாயாவாத சுருதியையடுத்து உதகரிக்கப்படும் சூதகீதைப் பாட்டுக்களுக்கு இசைய) என்ற கருத்தினால்

(௩௬) ఆకాశాదీని భూతాని పంచ తేషాం ప్రకీర్తితా । శబ్దాదయః పంచపంచ కర్మేంద్రియాణి చ । జ్ఞానేంద్రియాణి పంచైవ ప్రాణాద్యా దశ వాయవః । మనో బుద్ధిరహంకారశ్చిత్తం చేతి చతుష్టయం । తేషాం కారణభూతైషా విద్యా పంచత్రింశకేషు । విశ్వస్య జగతః సర్వ తాపశోభస్య పరస్య చ ॥

యద్వన్మృదిఘటభ్రాంతి శుక్తౌ పి రజత స్థితిః । తద్వద్బ్రహ్మణి జీవత్వం వీక్షమాణే వినశ్యతి ॥

என்றும், அத்துவித (ஏகமாம்) பிரமத்திலே (ஆன்மாவிலே) முடியுமாறு கூறிய அம்மாயாவாதச் சுருதிப் பொருளானது பூதாதி ஐந்து, சப்தாதி ஐந்து, வாக்காதி ஐந்து, சோத்திராதி ஐந்து, (பிராணாதி பத்து), மனமாதி நான்குமாம் ஆன்ம தத்துவம் இருபத்தினான்கு, புருஷன், ராகம், வித்தை, காலம், கலை, நியதி, அசுத்தமாயை எனனும் வித்தியாதத்துவம் ஏழு, சுத்தவித்தை, ஈசுரம், சாதாக்கியம், சத்தி என்னும் நான்கு சிவதத்துவமாகச் சேர்ந்த முப்பத்தைந்து தத்துவங்கள் தோற்றுதற்குக்காரணமாய சிவதத்துவத்தினின்று வேறுறாத குடிலையாம் பிரணவப் பொருளாய (அத்தியாச சத்தியாசார) அருட்பாசசத்தியினின்று பேதமுறாத சிவபிரானால் சத்தியாதி பிருதிவியந்தமாகத் தத்துவங்கள் மண்ணினால் குடம் வியாபிக்கப்பட்டாற் போல வியாபிக்கப்பட்டன என்று (மாயாவாத அத்துவிதத்தின் உயர்ந்த சிவாத்துவித சாந்தோக்கியோபநிடதத்து ஆறும் பிரபாடகத்து முதலாம் கண்டத்திற் கண்டவாய்மை உணர்த்த) சிவபுராணப் பிரமாணங்கொண்டு சைவபாஷ்யகாரர் உதகரித்த பொருளிலேபோய்ச் சிதிதாயினும் எதிர்த் தாக்குமெனபது மலடிமகன் வார்த்தையேயாம் என்றும் உணர்க. பொருள் ஒற்றுமை நோக்காது பெயர் ஒருமை நோக்கி நமது அனபாகன மாயாவாதியின் தார்த்தத்தினாலே மயங்கிருப்பாராகளாக.

(தொடரும்.)

ஸ்ரீகாசி. சீ. சேந்திநாதயர்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஞ்ஞாநசம்பந்தகுரவேநம:.

ஸ்ரீஹரதத்தாசாரியசுவாமிகள் சரித்திரம்.

(221-வது பக்கத்தொடர்ச்சி)

(௯) அரதத்தாசாரியர் சிவபெருமானிடத்தில் சிவஞான தீக்ஷை பெற்றமை வருமாறு:—இங்ஙனம் தாயார் சொல்லிய வார்த்தையைக் கேட்டவுடனே பாலர் வீட்டினின்றும் புறப்பட்டு வெளியே போந்து அக்கினீசுவரப் பெருமானையும் நந்திகேசுரரையும் சந்தியாகாலத்திலே போய் நமஸ்கரித்து நின்று "சம்புவே, நீவிரே என்பிதா; உமாதேவியாரே என்தாயார்; உமது புதல்வர்களாகிய விநாயகர் சுப்பிரமணியர் என்னும் இருவரே என் சகோதரர்கள்; உமது ஆப்தர்களே எனது பரிசாரகர்கள்; அங்ஙனமாயினும் உமது தரிசனங் கிடையாமையால் இவ்விடத்தே அடியேன நாயையும் புழுவையும் ஒத்துத்திரிகின்றேன்; சுவாமீ! உம்மை அடியேன் நினையாமலும், உமது பூசையிலே நான் வழுவினவனாயிருந்தாலும் தீனபந்துவாகிய நீவிர் உமது திருவருளினால் அடியேனைக் காத்தருளல் வேண்டும். விஷ்ணு மூர்த்தியினாலே உமது திருவடிகளும், பிரமாவினாலே உமது சிரசும் காணப்பட்டிலவாயின் அடியேன் சுவாமியை எவ்வாறு பூசிக்கவல்லேன்! அடியேனாகிய என்னை விசாரித்துக் காத்தருளல் வேண்டும். மழையில்லாது வாடிப்போன பயிர்போல உமது தரிசனங்கிட்டாது வாடிப் போயினேன். கிருபாநிதியே! அடியேனுக்குப் பிரசன்னராகுதிர். இன்று சொருபோலிருக்கும் அடியேனிடத்துக் கிருபாவசத்தினாலே எழுந்தருளி பாலா எம்மிடம் வருகவென்று அடியேனை எப்போது அழைப்பீர். தாயில்லாப் பிள்ளைபோல அடியேனை இகழ்ந்து கைவிடாதீர். அடியார்க்கடியனாகிய பாலன் மீது மிகுதியும் வன்கண்மை செய்யாதீர். அடியேன் அநாதனாகிய தீனன், உமது பாதங்களையே சிந்தை செய்தேன். உம்மைக் காண்டற்கு இச்சைப்பட்டேன். அடியேனுக்கு இப்போது பிரசன்னராவீர், அடியேன் பூமியிலேனும் கைலாசத்திலேனும இருந்தாலும் என்? உம்மையின்றி ஓர் முகூர்த்தமாயினும் அடியேனுக்கு வாழ்வில்லை. மிகுதியுந் தீனனாகிய அடியேனுக்கு நீவிர் பிரசன்னராகாதொழியில் அஃது அநீதியாமன்றே. பின் எதுதான் உமக்கு நியாயமாய் முடியுமென்று இந்தப்பிரகாரம் அன்பினோடு தோத்திரஞ்செய்தார். அப்போது கிருபாநிதியாகிய சிவபிரான் உமாதேவியாரோடு இருஷபாரூடராய் அவருக்குப் பிரசன்னராய் "குழந்தையே! இனி நீ அஞ்சற்க" என்று தமது திருவுருவத்தைத் தரிசிப்பித்தருளினார். உடனே சுதர்சனர் மிக்க விம்மிதமடைந்தும் அநேக ஸ்தோத்திரஞ் செய்தும் பேரானந்தக் கண்ணீர்வார நின்றார். அப்போது சிவபெருமான் அவரைத் தழுவித் தம்மடித்தலத்திலேற்றி, உச்சிமோந்து, நீ நம்மிடத்து அருந பேரன்புடையை. உனக்கு இப்போதுற்ற வருத்தத்தைச் சொல்லு என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். அதற்குப் பாலர் சிவபிரானை நோக்கி சுவாமீ! பிரமவிஷ்ணுக்களாலும் காண்டற்கரிய உமது அருமைத் திருமேனியானது என[illegible]பிரசன்னமாங்கால் முடிக்கக் கூடியதாயும் முடிக்கக் கூடாததாயுமுள்ளது யாது! என்றார். உனக்கும் உன் தந்தைக்கும் இடையே நேர்ந்த மனவருத்தத்துக்குக் காரணம் யாது? என்று சிவனார் கேட்ப, அதற்குப் பாலர் அண்டமோரணுவாம் பெருமைகொண்ட நீவிரே ஆன்மாக்களுக்கு அருள் புரியுமாறு அணுவோரண்டமாஞ் சிறுமை கொண்டீராதலின், எம்மிருவர் வினைவெலாம உமக்கே தெரியுமென்று தலையினாலே அவர் ஆஞ்ஞையை வகித்துச் சொன்னார். சொல்லவே, சிவபிரான் ஸ்மிருதி இதிகாசாதிகளைப் படிப்பாயாக என்றார். அதற்குப் பாலர் படிக்கற் பாலனவாகிய சாஸ்திரங்கள் எண்ணில்லாதனவன்றே! அவற்றைப் படித்தற்குள்ள காலம் அற்பமன்றே. படித்தற்கு எய்தும் இடையூறுகளோ எண்ணிறந்தனவன்றே. பாலும் நீரும் கலந்தவிடத்து அன்னமானது பாலை மாத்திரங் கொள்ளுதல் போல, சுவாமீ! சாரமாயுள்ளதையே அடியேற்கு உபதேசியும். சகல வேதபுராணங்களினாலும் அறியற்பாலர் நீவிரேயாம். ஆதலினால், உம்மை ஒருநெறியாகச் சிந்தை செய்தல் ஒன்றையன்றி மற்றொன்றும் வேண்டேன் என்றார். அதற்குச் சிவபிரான் சுருதி ஸ்மிருதி முதலியவைகளினன்றி எனது சொரூபத்தை அறியவும் அறிந்தபடி அன்பு செய்யவுமியலாய் என்றார். அதற்கு அவர் "சுவாமீ! என்னைப்பாலனென்று ஏய்க்கப் பார்க்கின்றீர்" ஒருவன் தனக்குச் சிந்தாமணி கிடைத்தபின்னர் *சௌடிக்கு ஆசைப்படுவானோ என்றார். அப்போது சிவபெருமான் தமது திருக்கரகமலத்திலே ஓர் யந்திரத்தை எழுதி அப்பாலருடைய சிரசிலே அமைத்து, எல்லாம் அறிந்தவனாகுதி என்று நடவினார். அவ்வேளையில் அச்சிவபிரான் திருவருளால் வேதமுதலிய கலைகளெல்லாம் அப்பாலனுக்கு உதித்தன. அதன் பின்னர்த் தாம் தக்ஷிணாமூர்த்தியாய் எழுந்தருளியிருந்து கொண்டு, வைதிக சைவ விபூதியை சாபாலோபநிஷத மந்திரங்களினாலே பாலர் மேனியிலே பூசி, அதன் பின்னர்த் திரிபுண்டரமாகத் தரித்து, உருத்திராக்ஷமாலை அணிந்து, பஞ்சாக்ஷரோபதேசம் பண்ணி, உத்தமமாகிய ஸ்படிகலிங்கத்தை அவர் கையிற் கொடுத்து, வேதசிவாகமப்படி பூசாவிதியும் உபதேசித்து, சுதர்சனாசாரியர் என்ற பெயரை மாற்றி, அரதத்தாசாரியர் என்றபேரும் இட்டருளினார். அருளவே; அரதத்தாசாரியர் சிவபிரான் திருவடித்தாமரைகளைத் தமது கண்களினின்று சொரிந்த ஆனந்த பாஷ்பங்களினாலாட்டி மயிர்ப்புளகத்தோடு நமஸ்கரித்தார். சிவபெருமான் தமது அருமைத் திருக்கரத்தினாலே அப்பாலனை எடுத்து யாமப்போதிலே தானே ஆசிர்வதித்து, நீபோசனஞ் செய்யும் பொருட்டுப் போவாயாக என்று சொல்லி ஆஞ்ஞை செய்து தாம் சிவலிங்கத்திலே அந்தர்த்தானமாயினார்.

(௧௦) அரதத்தாசாரியர் பிரமாமுதலாயினோர் சமூகத்திலே சிவோத்கர்ஷம் பேசியமை வருமாறு:—அரதத்தாசாரியர் இங்ஙனம் சிவபெருமானிடத்திலே மகா மந்திரமாகிய ஸ்ரீபஞ்

* பலகறை.

சாக்ஷோபதேசம் பெற்று அலைதிகர்களாகிய வைஷ்ணவர்களை உத்தாரணஞ் செய்யும் பொருட்டு எழுந்தருளிய சிவபிரானை ஒத்தார். குருமூர்த்தியாய்ப்போந்த சிவபிரானை நமஸ்கரித்து, அவரைத் தமது இதய கமலத்தின்கண்ணே இருத்திக் கொண்டு வீட்டுக்குப் போயினர். அவ்வேளையிலே பிதாவானவன் வீட்டினுள்ளே கபாடபந்தனஞ் செய்து சயனித்திருந்தான், தாயானவள் பாலனுடைய பசிவாதையை நினைந்து வருந்திக் கொண்டிருந்தாள். சிவபக்த சிரோமணியாகிய அரதத்தாசாரியர் கதவிலே தட்டிப் பசியினால் நொந்தேன் அன்னமிடுதி என்று உரத்து அழுதார். உள்ளே நித்திரை செய்த பிதாவானவன் சிவபாதாப்ஜஸ்மரணராகிய அரதத்தாசாரியர் இயல்பை அறியாது, அவர் வார்த்தை கேட்டபோது கண்ணினை சிவப்பேறக் கோபத்தோடு விளித்து இவ்வாறு சொல்வான். நான் சொல்லும் சொல்லுக்கு அமைவையேல் உனக்கு அன்னமிடுவேன் நீ எப்போதாயினும் சிவனுக்குத் தொண்டு செய்தால், பாஞ்சராத்திர ஆகமங்களைப் படியாதிருந்தால், வெள்ளேறு ஏறுவோன் கோயிலுக்கு நீ போனால் உன்னை நான் தண்டிப்பேன். இங்ஙனம் அமையாது போவையாகில் உன் கால்களைச் சேதிப்பேன் என்று சொன்னான். இதைக்கேட்ட பாலர் சிவநிந்தையில் விருப்புற்ற இரிசூல பாலராகிய தந்தையாரைப் புன்சிரிப்போடு நோக்கி, கௌதமமுனிவராலும், ததீசிமுனிவராலும், கண்ணுவமுனிவராலும், உபமன்னியுமுனிவராலும், பிரமாவினாலும், நந்திகேசுரராலும் சபிக்கப்பட்ட பிராமணருள்ளே நீயும் அகப்பட்டனையன்றோ வாதலின், அந்தத் தத்துவப் பொருளாகிய சிவபிரானை விஷ்ணுவானவர் நேத்திரகமலங்களினாலே பூசித்து வழிபட்டமையால் சிவபிரான் அவருக்குச் சர்வஞ்ஞத்துவத்தைக் கொடுத்தார் என்றறிகுதி. நீ என்னை வேதமுதலிய வித்தைகளிலே பரீக்ஷித்துப் பார்க்குதி பின்னரும், சிவபிரானை விஷ்ணுவானவர் நேத்திரத்தினாலே அர்ச்சித்தாரே; அன்றோ? சொல் என்று கேட்டார். அதற்குத் தந்தையானவன் உலகத்தை வஞ்சிக்குமாறு பூசித்தாராதலின், இப்பூசை யதார்த்தபூசை யாகாது என்றார். அது கேட்ட சிவபக்த சிரோமணியார் இங்ஙனம் ஒருவாறு உத்தரஞ் சொல்லிய பிதாவை விழித்து, விஷ்ணுவுடைய சர்வேசுரத்துவத்தை வேதாகம முறைப்படி பேசுதி என்று வாதித்தார். பிதாவும் பாலரும் இவ்வாறு வாதிக்கும் போது அக்கிராமத்திலேயுள்ள வைஷ்ணவர்களும் சிவனடியார்களும் ஒருங்கு கூடினார்கள்.

(௧௧) அப்போது பிதாமுதலாயினோர் சமூகத்திலே நாராயணரிலும் சிவபிரானே உத்கிருஷ்டர் எனப் பொருள்பட அரதத்தாசாரியா அருளிய சுலோகம வருமாறு:—

ஏகஸ்ஸமுத்ரஸலிலே வடபத்ரசாயீ தவ்ந்யஸ்ஸ முத்ரசாஇஸ்த்ரீ புரப்ரபேத்தா | கோவாநயோ ரதிக இதயறு சிந்தய வ்ருத்தாஸ் ஸத்யம் ப்ருவந்தத மிமம் வய மாச்ரயாம: (௧) ஞுறுஞ்ச கார சதுராநந மேவ சாந்ய: | கோ—ம: (௨) ஏக: புநர்புவி ததௌ நவநீதகண்ட மந்யோ ததௌ நவசுதாமய சந்த்ர கண்டம் | கோ—ம: (௩ ஏகோஸ்தி நந்தகுடில வ்ரஜ மந்திரேசு சாந்யோஸ்தி மேருசிகர ஸ்தித கந்தரேசு | கோ—ம: (௪) ஏகஸ்ஸ ஹஸ்ரகம லைர்யமு பார்ச்ய தஸ்தாவந்யஸ்து தைருப சிரஸ்ஸமுமோத தஸ்மாத் | கோம—ம: (௫) காடாந்தகார சுநீல சரீர ஏகோஜ்யோத் ஸ்நாநிர்மல விசுத்த சரீர ஏக: | கோ—ம: (௬) ஏக: குமாரமபஜத் சுதாம நங்கமந்ய: ப்ராயாதிஷில சக்தி தரங்குமாரம் | கோ—ம: (௭) ஸ்திரீ ரூபமாபஷில பூர்வமபீஷ்ட மேகஸ் த்வந்யஸ்த மேவபஜதே புருஷ: ஸ்வாத்மை | கோ—ம: (௮) முஷ்ணாதி வல்லவ க்ருஹே நவநீதமேக அந்யோ ததாதி சுதியாம் பரமாம்கு தந்தத்—கோ—ம: (௯) ஏக: ப்ரயாகிஹி ஸகாம இதி ப்ரசித்தி மந்யோக மநகீகதகாம இதி ப்ரசித்திம் | கோ—ம: (௧௦) ஏகோ விபாதி ரவிசந்த்ர சமந்வி கேத்ரஸ்த்வந்யோ ரவிந்தஸக சோம சிகிநேத்ர: | கோ—ம: (௧௧) கோபாலகவத்வ மபி சம்ய விபாதி சைகஸ் த்வந்யோ வ்ருஷாதி பதிநாயக இத்யபாணி | கோ—ம: (௧௨) ஏகோஹ்ய காசதா திக்ததெள நிமக்ர: கைலாச சைலசிக ரேகனு வர்த்த தேந்ய: | கோ—ம: (௧௩) ஏகஸ்து நைல்ய முபயாதி சரீர மாதமே ஹ்யந்யஸ்து நைல்யமுபயச்சதி சண்ட மாத்ரே | கோ—ம: (௧௪) ஏக: ஸதாஷ்டமஹிசீ ரூபயாதி சிக்ரமந்யோபி பர்த்திகிதார மிதி சாஷ்டமூர்த்தி: | கோ—ம: (௧௫) ஏகோலுடத்யறு திரம் யமுநா ஜலௌகேஷ் வநயோ ததாதி சிரசாமதிஞ்ச கங்காம | கோ—ம: (௧௬) ஏக: சுவர்ண வஸநந்தி ததாதிகட்யா கட்யாமந்யஸ் சுவாணகிரி சாபமதாத் கராக்ரே | கோ—ம: (௧௭) ஏகோ ததௌ சிரசி பர்கிணபிஞ்ச யத்ர மந்யோ மயூர வரவாஹந புத்ரத்ருஷ்டி: | கோ—ம: (௧௮) ஏகோ ததாதி ச்ருதி கௌஸ்து பாதந மேகமந்ய ஸ்ஸஹஸ்ர சுபணிமணீ ரதகஹாரம் | கோ—ம: (௧௯) ஏக: கரேண த்ருதவாநிஹ பாஞ்சஜந்ய மந்யஸ் த்வதத்த யகுலிச்வச்ருஜாம் கபாலாந | கோ—ம: (௨௦) ஏகோ வ்ரஜேசு குருதே ம்ருதுவேணு நாதமந்யோ லயேசு குருதே விகடாட்டகாசம | கோ—ம: (௨௧) பக்ஷீந்தவாஹந இதி ப்ரதிதோய மேகஸ்த் வந்யோ மகோக்ஷ வரவாஹந இத்யபிக்ய: | கோ—ம: (௨௨) ஏகஸ்து யோகிஜ இதி வ்ரஜதி ப்ரசிதறி மந்யஸ் தவஜாத இதி சர்வ ஜகத் ப்ரசித்தம் | கோ—ம: (௨௩) ஏகோ ஹ்யயுலுகலநிபத்த இதி ப்ரசித்த ஸ்த்வந்யோ பூவ பவபாச விமுக்தி தக்ஷ: | கோ—ம: (௨௪) ஏகஸ் த்வநித்ய இதி சுப்ரதி தோஜக த்யா மந்யஸ்து நித்ய இதி சச்ருதி லோக சித்தி: | கோ—ம: (௨௫) ஏகஸ்து பார்த்த ரத வாஜிக்ருதோபசாரஸ் த்வந்யஸ்து பார்த்த ஸ்மர ப்ரணத ப்ரபாவ: கோ—ம: (௨௬) வ்யாப்தச்ச விஷ்ணு ரயமிதய விபாவ்ய ஏகோந்யோ விஷ்ணு வல்லப இதி சப்ரதித ஸ்திரி லோக்யாம் | கோ—ம: (௨௭) ஏகோ ஜநார்த்தந இதி ப்ரசட க்ருதோய மந்யஸ்து சங்கர இதி ஸ்புட மீர்யதேதி | கோ—ம: (௨௮) பக்தம் பலிமபு நாத: க்ருதவாநிகை கோபக்தம் குபேரமகரோதிஹ ஸ்ரீயாந்ய: | கோ—ம: (௨௯) வ்யாதாதிநீ சக்ருத கைஜ வதுக ஏசோ வ்யாதா யிதோ பிநி கமசிவபிரா ஸ்ரீதோந்ய: | கோ—ம: (௩௦) ஏகஸ்ய சேவக ஜநா ப்ருசதக்த காத்ரா அந்யஸ்ய சுப்ரக்ருஜ பூத விபூதி ரேகா: | கோ—ம: (௩௧) ஏகோதி தாந்தம பவத்வடபத்ர சாயீ ஹ்யந்யோ ஹிதா த்ருச மஹா வடமூல வாசீ | கோ—ம: (௩௨) ஏகோ ததௌ சிதம்ருதந் திலகம் லலாடே ஹ்யந்யோ ததௌ குதவகம் திலகம் லலாடே | கோ—ம: (௩௩) ஏகோ ததாதி ஜனிதேன மாலிகாம் க்ருத்யந்யோ ததாதி ஹிவிதாத்ரு கபால மாலாம் |

கோ—ம: (கூச) ஏகோ ம்ருக க்ரகண ேதாககரே சசாரத்வங்
யோ ம்ருகம் கரீதலே சிவஹ ந்த்ஸதாஸ்தே | கோ—ம. (கூரு)
ஏகோ தசாஸ்ய க்ருத ஸைஜ வதூக ஆசீதந்யோ வதூவில சிதா
ர்த்த சரீர ஆசித் | கோ—ம: (கூசு) ஏகஸ்து மர்க்கட படோந
ததாகலங்கா மந்யஸ்து மந்தஹாசிதேந புரத்ரயஞ்ச | கோ—ம:
(கூஎ) ஏகஸ்து மர்க்கட படைர் நிஜகார்ய காரீக்யந்யஸ்து சுரே
ந்த்ர நி வஹைர்நிஜ கார்ய காரீ | கோ—ம: (கூஅ) ஏகஸ்து மத்
ஸ்ய தநுமேத்ய சுதோப்தி தோயமந்யோ விநிர்மதித த்வஜாங்
ப்ரசித்த: | கோ—ம: (கூகூ) இந்தாநு ஜத்வ மகமத் புவிசர்வ
தைக இந்த்ராதிபி: சுரகணை: பரிபூஜ்ய தேந்ய: | கோ—ம:
(சுo) ஏகோ ந்ருசிம்ம தநுமேத்ய ஜகாந தைத்யமந்யஸ்த மேவ
ஹதவாந்சர பாவதாரீ | கோ—ம: (சுக) ஏகோ வடு: கபட
இத்ய கிலைரபாஷி வித்யாகுரு: பரம இத்யபிதீயதேந்ய:—கோ
—ம: (சுஉ) ஏகஸ்ய ராவண வதேஹி த்ருடாஹி சக்திரந்
யஸ்ம சர்வ விலயேச த்ருடாஹி சக்தி: | கோ—ம: (சுகூ)
ஏக: பதேந சகடம் சகஸாநு நோத சாந்ய: பதாங்குலி நகோ
கிரிந்து நோத | கோ—ம: (சுச) ஏக: ப்ரசித்ததர ஏவஹி வா
சுதேவோ தேவோம்காகிதி பரஸ்து தத: ப்ரசித்த: | கோ—
ம: (சுரு) ஏக: பதத்ரய மிதத்ரி ஜகச்சகா ரஹயந்ய: பதாங்
குளி கஞ்ச ஜகச்சகார | கோ—ம: (சுசு) ஏகஸ்ய ருகராஜ
நிஸ்சுலபாஸ்தி கோஹ்ய ந்யஸ்து சேத்சாரபி ரூப இதி ப்ரசித்
த: | கோ—ம: (சுஎ) ஏகோ விபாதி ப்ருசமேக முகாம் புஜே
நக்ய ந்யோ விபாதகல பஞ்ச முகை: ப்ரசித்த: | கோ—ம:
(சுஅ) ஏகோ க்ருதீத மதிவாஞ்சதி வித்தகேகம் வித்தேச மேவ
குருதே நிஜபக்தமந்ய: | கோ—ம: (சுகூ) ஏகஸ்து சதுர்புஜ
இதி ப்ரதித ஸ்திரீ லோக்யா மந்யோ புஜைஸ்து தசபி: ப்ர
தித ஸ்த்ரீ லோக்யாம் | கோ—ம: (ருo) பஞ்சாயுத: ப்ரபல
சக்தி முபைதி சைகஸ் ஸர்வாயுத: ப்ரபல சக்தி முபைதி
சாந்ய: | கோ—ம: (ருக) ஏக: ப்ரசித்த இகதேஹ ஹதம்
பிதாய வ்யாக்ரம்கி ஹத்ய கிதரா பிதர: ப்ரசித்த: |
கோ—ம: (ருஉ) ஏகோ முமூர்ச்ச ககநேகி ஸராத பாணுத்
தாசேந மூர்ச்சயதி தத் த்ரிபுரம் ஹிசாந்ய: | கோ—ம:
(ருகூ) ஏகஸ்து சக்ர மதிகம்ய ரக்ஷ லோகாந ந்யஸ்து சக்
ர ஜநக: ஸ்வபதாங்குலிபி: | கோ—ம: (ருச) ஏகச்சகார புவி
சங்கர சாப பங்கமந்யச் சகார ஹரிகுரு சிரோவி பங்கம் |
கோ—ம: (ருரு) ஏகஸ் த்ரிபாதிதி தாரம்ஜகதி ப்ரசித்தோக்
ய ந்யஸ்ய சேவக ஜநோபி ததா ப்ரசித்த: | கோ—ம: (ருசு)
ஏகஸ்ய சாது ஹய வக்த்ர இதி ப்ரசித்தி ரந்யஸ்ய புத்ர
இக வக்த்ர இதி ப்ரசித்தி: | கோ—ம: (ருஎ) ஏகஸ்ய பாதி சது
ராநந ஏவகுமார ந்யஸ்ய பாதி கிஷடாநந ஏவகுத: | கோ—
ம: (ருஅ) ஆசாய வேதமதிச த்விதயே புரா கோஹ்ய ந்ய
ஸ்து வேதநிசயம் விததே த்ரிலோக்யாம் | கோ—ம: (ருகூ)
ஏகோ ஜகாந நரகம் சுதராமிதை கோஹ்ய ந்யொ ஜகாந நரகா
ந்த் சுதராம கேசாந் | கோ—ம: (கூo) ஏகோகியாஜ பலிம்
கிபுராயியாசேஹ்ய ந்யோ ததாவிக பாத்ர சர்வ சௌக்யம் |
கோ—ம: (கூக) ஏகோ ததௌ ஜலஜமேக காரம் புஜோக்ய
ந்யோ ததௌ ஜ்வலந மேக காரம் புஜேந | கோ—ம: (கூஉ)
ஏகோ த்விஜோ பிதிஜமாத்ர சிரச்சிதா சிதந்யோ விபாதி நித
ராம த்விஜராஜ மௌலி: | கோ—ம: (கூகூ) சங்காத்த நோதி
கிதராம் த்வதிமாத்ரமேக ஓங்கார மேவ க்ருதயாத் சகலார்த்த

மந்ய: | கோ—ம: (கூச) ஏகஸ்து சக்ர சகிதோபி தநோதி ரக்ஷா
மந்யஸ்து கண்ட பரசுாவிதநோதி சிக்ஷாம் | கோ—ம: (கூரு)
ஏகோ தசாக்ருதி விபிக்ந இதிக்யபாஷி சாந்யஸ் த்வபிந்ந தம
மூர்த்தி ரிதிக்ய பாஷி | கோ—ம: (கூசு) க்ரா ஹம்கி சத்யக
ஜாஜம ரக்ஷ தேகோ ம்ருத்யு ம்கிக தயமு கிபுத்ரம ரக்ஷதந்
ய: | கோ—ம: (கூஎ) ஏக: பபௌ புவந பீகர ளகூட மந்ய:
பபௌ ஸ்தநவிஷம் கலுபூத நாயா: | கோ—ம: (கூஅ) ஏகஸ்
ய சப்த ஜலதிந் பிபதி சமபத்தஸ் தஸ்யைசதேச மிசரஸ்த பப
நத யத்நாத் | கோ—ம: (கூகூ) கோவர்த்த நாத்ரிக நகாசல
தோஸ்சா ப்யாம்கோபீ ஜநஸ்ய ஜகதாமபி ரக்ஷணப்யாம் |
கோ—ம: (எo) விச்வாத் மகத்வ மயதேகலுதத்ர சைகோ
விச்வேச்வர த்வபதவீ மயதே ததாந்ய: | கோ—ம: (எக)
ஏகோ புஜங்க சயநேத நுதே திசுப்தி மந்ய: கரோதி புஜகேந்த்ர
விபூஷணுதி | கோ—ம: (எஉ) ஏகோர்சு நஸ்ய ஜயத: கலு
ஞுத பாவாத ந்யோசுந ஸ்யஜயதோ பவத ஸ்த்ரதாநாத் |
கோ—ம:- (எகூ) ஏகோ ததாத் கிரிணவ தத்ரிவரம் சுமேரும்
கோவர்த்தநம் த்ரிமிதர ஸ்துகரேததார | கோ—ம: (எச)
ஏக: புமாநிதி பரோதயிதே கிபுத்ரச்சா ஸ்தாதயோ ரிதிச்
சர்வ ஜகத் ப்ரசித்தி: | கோ—ம: (எரு) ஏகச் சகபுர சரணா
ஜநகாஞ்சலே நபௌல ஸ்த்ய பங்கமிதரஸ்து ரணேதிக்ருச்
ராத் | கோ—ம: (எசு) ஏகம்த்விஜாதி மகிலேசு சரேசுமத்யே
க்ஷாத்ரம் பரந்து பரமார்த்த கிரோக்ருணந்தி | கோ—ம:
(எஎ) ஏகோ ஜகாந ரிபுமீக்ஷணத: க்ஷணேந த்நாத் ரியுஞ்ச
நிஜகாந நகேந சாந்ய: | கோ—ம: (எஅ) ப்ருந்தாலநே சரதி
கோ பிருபேத்ய சைகஸ்த் வந்யே ப்ருசம்பி சருவநே சாதிக
பூதை: | கோ—ம: (எகூ) ஏகோ புஜங்க சயநேஸ்வ பதிஹ
நித்ய மந்யோ புஜங்க கடகோந டிதக நித்யம | கோ—ம:
(அo) ஏகஸ்ய ஜாத இதி சந்தத லோக வார்த்தா காந்யஸ்ய
தாத்ருச விதூவித லோக வார்த்தா | கோ—ம: (அக) ஏகஸ்ய
வார்த்யுஷிக சிவ சுவருத்திரா சிதந்யஸ்ய பாக்ய பகுள ப்ரதக்
ருத்திராச்ச | கோ—ம: (அஉ) ஏகஸ் சுரைருபகிராகித பச்
சகார தஸ்மை ததௌ சுதமகிஷீதி சாம்ப மந்ய: | கோ—ம:
(அகூ) ஏகஸ்து பாணகதி மேத்ய கரம் வ்ருணேதி சாந்யோக்ஷி
பத்புர ஜயாயத மேவ பாணம் | கோ—ம: (அச) ஏகஸ் ஸ
தாசவி த்ருமண்டல வர்த்தி சாந்யஸ் ஸதாசவி த்ருதந்த பிதா
வரீயாந் | கோ—ம: (அரு) ஏகஸ்த மாதவ இதி ப்ரதிதஸ்
ஸ்வ நாம்நாத் வந்யோக்யு மாதவ இதி ப்ரதித: ஸ்வ நாம்நா |
கோ—ம: (அசு) கோபால கைஸ்தவ நுச்ருதஸ்சு தராமிகை
கோதிக்பாலகை ஸ்த்வது ச்ருத ஸ்துதிசம்பாரந்ய: | கோ—
ம: (அஎ) ஏகோ களத்யநுதிநம் நவநீத மேவமந்யோ களத்ய
தி பயங்கர காளகூடம் | கோ—ம: (அஅ) ஏகஸ்த சைலதி
சயை ஜலதிம்ப பந்த த்வந்யஸ்த மேவ ஜலதிம் சரதிஞ்ச
கார | கோ—ம: (அகூ) ஏகோ விவேச சாபூச விலாந்தராநோ
க்யந்யோ ததௌ த்ரிபதகாம் கடவச்ச டாயாம் | கோ—ம:
(கூo) ஏகஸ்ஸ மர்ச்சந விதிம் குருதேஸ்ம சேதௌ மேராச்
வரோத்ய சுஜநை: பரித்ருச்ய தேந்ய: | கோ—ம: (கூக) ஏக
ஸ்ய ரூப மதிகச்சதி தாமசத்வம ந்யஸ்ய ரூப மதிகச்சதி சாத்
விகத்வம் | கோ—ம: (கூஉ) நீலோபி நீல யமுநாஜல மக்நகாத்
ரச் சுப்ரோபி சுப்ரதர திவ்யத நீதரோந்ய: | கோ—ம:
(கூகூ) ஏகஸ்ய ஞுநரபி நேத்ர க்ருசாநுதக்தஸ் த்வந்யஸ்ய

வத்ஸ உதித: கலு சாச்வதோய: | கோ—ம: (௯௪) ஏகோவ ராக தநுமேத்ய புவம் விலேக க்ஷங்யோ புவம் புரஜயா யர தஞ் சகார | கோ—ம: (௯௫) ஏக சலாங்கிஜ வதுங்கச சாக ரோத்து மங்யச்சகார வநிதாம ஸ்புடமர்த்த காத்ரே | கோ—ம: (௯௬) ஏகச் சதுர்தசச மவ்ருத மாஞ்ஞயாகா நிங்யச்ச பஞ்சதச வர்ஷமகா-வ்ரதஞ்ச | கோ—ம: (௯௭) ஸ்தம்போ த்பவங் நரகரித்வமவாப சைகோநிஸ்தம்ப மூர்த்தி ரதகோங் நதிரீச்வ ரோங்ய: | கோ—ம: (௯௮) ஏகம் வதந்தி நிசமாகத சாம்ஸ்யதிசம் விச்வஸ்ய விச்வ மித்ராங்து வதந்தி தாநி | கோ—ம: (௯௯) ஏகம் யசுச்சுதிரசேஷ பலாவளிநாங் தாதாரமாக பலகோடி நிவிஷ்ட மங்யம் | கோ—ம: (௧௦௦) ஏகஸ்ய ச்ருத சரம்ஜநம் ஜகத்யாங் திர்யங்நராதிசு பரஸ்யஜநி: ப்ரசித்தா | கோ—ம: (௧௦௧) க்ராகாசிதம் சிசுமசீ வயதேக தசசோகத்வா பர: புரவரம் ஸ்வய மங்தகஸ்ய | கோ—ம: (௧௦௨) ஏகோ பஞ்வர திகஸ்ஸிஸ்ருஞ்ம் புராஞும் ஸம்கார சர்மணி பர: ப்ருத காங்க மாசீத் | கோ—ம: (௧௦௩) ஏகஸ்து தீந கஜரக்ஷண தத்த புத்திர ங்யஸ்து மத்தஜக சிக்ஷண தத்த புத்தி: | கோ—ம: (௧௦௪) ப்ரம்மாண மாபநி ஜ்நாபிஜ குருமே கோங்யே ப்ரம் மணோ நசமுகே நசிரச்சகர்த்த | கோ—ம: (௧௦௫) ஏகஸ்து சபக்த் யுதசரங் நிஜமாக்ஷிபுஷ்ப மங்யோம் புஜம் நயந மஸ்ய ததௌ ஸ்சக்ரம் | கோ—ம: (௧௦௬) ஏகஸ்த தேசவ இதி ப்ரதிதஸ்த லோகேங்யோ வ்யோமகேச இதி யாதி ஜகத் ப்ர சித்தம் | கோ—ம: (௧௦௭) ஏகஸ்து கைட பவதே நிபுணோப பூவக்ய ங்யஸ்து ம்ருத்யு கநே நிபுணோ பபூவ | கோ—ம. (௧௦௮)

(இதன் பொழிப்புரை). சிவபிரானுர் திரிலோகத்தையும் அச்சுறுத்திக்கிளர்ந்த ஆலாகல விஷத்தைப் பானம் பண்ணி ஞர்; விஷ்ணு பூதனை என்னும் பிசாசின் பாலைப் பருகிஞர். சிவபிரானுர் இராவணன் கருவத்தைக் கட்டை விரலிஞல் அடக்கிவிட்டார்; விஷ்ணு அநேக சைன்னியங்களோடு சென்று அவன் கருவம் அடக்கிஞர். ஒருவர் சமுத்திரசலத்தி லே ஆலிலையிலே நித்திரை செய்தார்; மற்றவர் திரிபுரதகன சமயத்திலே அந்தச் சமுத்திரத்தை அம்பருத் தூணியாய்க் கொண்டார். ஒருவர் பிரமாவைப் பிள்ளையாகக்கொண்டார்; மற்றவர் அவரைத் தேர்ப்பாகனுகக்கொண்டார். ஒருவர் இடைக்குடிகளிலே வாசஞ்செய்தார்; மற்றவர் மேரு சிகரத்தி லே விளையாடிஞர். ஒருவர் நவநீதகண்டத்தைக் கையிலே வைத்திருந்தார்; மற்றவர் அமிர்தகண்டமாகிய சந்திரனைத் தலையிலே வைத்தார். ஒருவர் ஆயிரங் கமலங்களிஞலே சிவ னுரைப் பூசித்தார்; மற்றவர் அதுகண்டு சந்தோஷித்தார். ஒருவர் அங்கமில்லாத அனங்கனைப் புதல்வராய்க் கொண்டார். மற்றவர் அகில சக்திதராகிய முருகரைப் புதல்வராய்க் கொண்டார். ஒருவர் காமனையுடையார் என்று பிரசித்தி பெற்ருர்; மற்றவர் காமரிபு என்று பிரசித்தி பெற்ருர். ஒருவர் சூரியசந்திரர் இருவரையுங் கண்ணுகக்கொண்டார்; மற்றவர் சூரியன் சந்திரன் அக்கினி என்னும் மூவரையும் கண்களாகக்கொண்டார். ஒருவர் தீனமான கஜத்தை ரக்ஷித்தார்; மற்றவர் மத்தகஜத்தை (கஜாசுரனை) அடக்கிஞர். ஒருவர் கேசவர் என்னும் பெயருடையார்; மற்றவர் வியோமகேசர் என்னும் பெயருடையர். ஒருவர் நீலவர்ணத்தைக் கொண்டார்; மற்றவர் நீலவர்ணத்தைக் கண்டத்திலே கொண்டார். ஒருவர் எட்டு ஸ்திரிகளோடு விளையாடிஞர்; மற்றவர் அஷ்டமூர்த்தியாயிருந்தார். ஒருவர் யமுனாஜலத்திலே விளையாடிஞர்; மற்றவர் ஆகாயகங்கையைச் சிரசிலே தரித்தார். ஒருவர் மயிற்றேகையைத் தரித்தார்; மற்றவர் தோகையையுடைய மயிலைவாகனமாய்க்கொண்ட சுப்பிரமணியரைப் புதல்வராய்க் கொண்டார். ஒருவர் சுவர்ண பீதாம்பரத்தைத் தரித்தார்; மற்றவர் நகாக்கிரத்திஞலே சுவர்ண மகாமேருவை வில்லாக வளைத்தார். ஒருவர் பாஞ்சஜன்னியத்தைக் கையிலேந்திஞர்; மற்றவர் உலகசிருஷ்டி செய்யும் அநேக பிரமாக்களுடைய கபாலங்களைத் தரித்தார். ஒருவர் மாதவரென்று பெயர்படைத்தார்; மற்றவர் உமாதவர் என்று பெயர் படைத்தார். ஒருவர் கைடபாசுரனைக் கொன்ருர்; மற்றவர் யமனைக்கொன்ருர். ஒருவர் கோகுலங்களுள்ளே வேணுகானம் பண்ணிஞர். மற்றவர் பிரளயகாலத்திலே அண்டகோசம் வெடிபடும்படி அட்டகாசம் பண்ணிஞர். ஒருவர் அநித்தியரென்று கூறப்பட்டார்; மற்றவர் நித்தியரென்று சொல்லப்பட்டார். ஒருவர் உரலோடு கட்டுண்டார்; மற்றவர் விமுக்தபாசர் எனப்பட்டார். ஒருவர் அர்ச்சுனனுடைய இரதத்தை உபசரித்தார்; மற்றவர் அர்ச்சுனனோடு யுத்தஞ்செய்தார். ஒருவர் மண்ணைத் திலமாய்க்கொண்டார்; மற்றவர் அக்கினியை நேத்திர திலதமாகக்கொண்டார். ஒருவர் துளசியை மாலையாய்க்கொண்டார்; மற்றவர் பிரமகபாலங்களை மாலையாய்க்கொண்டார். ஒருவர் மர்க்கடசகாயத்தால் இலங்கையை செயித்தார்; மற்றவர் புன்சிரிப்பிஞல் முப்புரத்தை எரித்தார். ஒருவர் மர்க்கட கூட்டத்தைச் சகாயமாய்க் கொண்டு தன் காரியமுடித்தார்; இந்திர மேற்வார்ததிற வர்களுக்குத் தான் சகாயமாய்ப் பவித்தார். ஒருவர் ராமன் என்னும் பெயர் தரித்தார்; மற்றவர் அவரால் பூசிக்கப்பட்டு ராமேசன் என்னும் பெயர் பெற்ருர். ஒருவர் நிருசிம்மனுய் இரணியகசிப்பைக் கொன்ருர்; மற்றவர் அந்நிருசிம்மத்தைச் சரபரூபமுற்றுக் கொன்ருர். ஒருவர் சகடத்தைக் காலால் உருட்டிஞர்; மற்றவர் பருவதத்தைப் பாதாங்குட்டத்தால் உருட்டிஞர். ஒருவர் தசமுகனுல் அபகரிக்கப்பட்ட ஸ்திரியைக் கூடிஞர்; மற்றவர் உமாநாரியோடு கூடி அர்த்தநாரீசுவரர் எனப்பட்டார். ஒருவர் ஏகமுகத்தோடு கூடிஞர்; மற்றவர் பஞ்சமுகத்தோடு கூடிஞர். ஒருவர் நாலு கையோடு கூடிஞர்; மற்றவர் பத்துக்கையோடு கூடிஞர். ஒருவர் திரவியமில்லாதவனுகிய குசலன் என்பவனைப் பக்தராக்கிஞர்; மற்றவர் தமது சிநேகிதனைத் திரவியமுடையனுகச் செய்தார். ஒருவர் சக்கரங்கொண்டு உலகெலாம் இரக்ஷித்தார்; மற்றவர் தமது பாதவிரலாற் கீறிய சக்கரத்தை அவருக்குக் கொடுத்தார். ஒருவர் ருத்திரருடைய வில்லைப் பங்கம் பண்ணிஞர்; மற்றவர் விஷ்ணுவின் புத்திரனுகிய பிரமாவின் சிரசைக் கிள்ளிஞர். ஒருவர் மகாமேருகிரியைத் திருணமாகக் கொண்டார்; மற்றவர் கோவர்த்தனகிரியை வருத்தத்தோடு தரித்தார். ஒருவர் நிகமாந்தங்களில் விசுவேசுரன் எனப்பட்டார்; மற்றவர் விசுவரூபி எனப்பட்டார். ஒருவரது பக்தர் ஏழு சமுத்திரத்தையும் பானம் பண்ணிஞர்; மற்றவர் பலர்

சகாயங்கொண்டு சமுத்திரத்துக்கு அணையிட்டார். ஒருவர் பிறந்தாரெனப்பட்டார்; மற்றவர் பிறவாதவர் எனப்பட்டார் ஒருவருடைய சேவகர்கள் தேகமெல்லாஞ் சூடுண்டு வெளிவந்தார் மற்றவருடைய பக்தரெல்லாம் மிருதுவாகிய பஸ்மந் தாங்கி வெளிவந்தார். ஒருவருக்கு இராவணனைச் சங்காரஞ் செய்யத் திடமிருந்தது; மற்றவருக்குச் சர்வப் பிரபஞ்சத்தையும் லயம் பண்ணத் திடமிருந்தது: ஒருவர் புதல்வர் ஹயக்கிரீவர்; மற்றவர் புதல்வர் கஜமுகர். ஒருவர் சக்கரத்தினாலே சிக்ஷைசெய்தார்; மற்றவர் கண்டபாசினாலே சங்காரஞ் செய்தார். ஒருவர் முதலையைக்கொன்று கஜத்தை ரக்ஷித்தார்; மற்றவர் மிருத்தியுவை (யமனை)க்கொன்று முனி புத்திரரை (மார்க்கண்டரை) இரக்ஷித்தார். ஒருவருடைய தாசர் (ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்தி) முதலை விழுங்கிய பிள்ளையை எழுப்பினார்; மற்றவர் முதலையினாலே இறந்த பிள்ளையையமலோகத்திலே போய்ச் சிரமத்தோடு கொண்டுவந்தார். ஒருவர் காடாந்தகாரமாகிய கறுப்பு நிறத்தைக்கொண்டார்; மற்றவர் சந்திரனைப் போன்ற சுவேதவர்ணத்தைக் கொண்டார். ஒருவர் கோபாலர் என்னும் பெயரோடு விளங்கினார். மற்றவர் விருஷபதியாய் விளங்கினார். ஒருவர் இடைக்குடிகளிலே தான் சாப்பிடுதற்கு வெண்ணெய் திருடினார்; மற்றவர் விவேகிகளுக்கு ஞானத்தைக் கொடுத்தார். ஒருவர் பாணரூபமாயிருந்தார்; மற்றவர் அப்பாணத்தைப் பிரயோகித்தார். ஒருவர் தமது நாபியிலிருந்து தோற்றிய பிரமாவைப் புதல்வராய்க் கொண்டார்; மற்றவர் அப்பிரமாவின் சிரசைக்கிள்ளிவிட்டார். ஒருவர் விசுவத்தின் (உலகத்தின்) ஏகதேசத்திலிருந்தார்; மற்றவர் விசுவாதிகராயிருந்தார். ஒருவர் தம்முடைய நயனத்தைப் புஷ்பமாய்க்கொண்டு அர்ச்சித்தார்; மற்றவர் அம்புயநயனத்தையுஞ் சக்கரத்தையும் அவருக்குக் கொடுத்தார். ஒருவர் அகாதசமுத்திரத்திலே தூங்கினார்; மற்றவர் கைலாசத்திலே விழித்துக்கொண்டிருக்கின்றார். ஒருவர் கைலைகிரியில் தபசுபண்ணினார்; மற்றவர் அவருக்குச் சாம்பவன் என்னும் புத்திரனை அநுக்கிரகித்தார். ஒருவர் இந்திரனுக்குத் தம்பியாய் உபேந்திரராயினார்; மற்றவர் இந்திராதிகளாலே சேவிக்கப்பட்டார். ஒருவர் சமுத்திரத்தை மரத்தாலும் கல்லாலும் அணைத்தார்; மற்றவர் அதனை அம்புக்கூடாகக்கொண்டார். ஒருவர் மச்ச சரீரமெடுத்துச் சமுத்திரம் அடைந்தார்; மற்றவர் மச்சக்கொடியுடையானைத் தகித்தார். ஒருவர் ஆமையாய்ப் பூமியைத் தாங்கினார்; மற்றவர் அவ்வாமையின் ஓட்டைப் பிடுங்கித் தரித்தார். ஒருவர் மூன்று லோகத்தையும் மூன்று அடியால் அளந்தார்; மற்றவர் அவருடைய கண்ணுக்குக் காணப்படாத திருவடியையுடையவராயினார். ஒருவர் லிங்கசொரூபத்தை அடைந்தார்; மற்றவர் அவ்விலிங்கத்துக்குப் பீடமாயினார் என்று இதிகாச புராணவாயிலாகச் சிவோத்கர்ஷ ஸ்தாபனஞ் செய்து, அக்கிராமத்து வைஷ்ணவர்களெல்லாம் விஷ்ணுபரத்துவமுடையரென்று சாதிக்க வன்மையிலராய்ப் போமாறு செய்தனர். அவர் பிதாவாகிய வாசுதேவனும் துக்கமுடையனாயினன். சிவபக்தர்கள் எல்லோரும் ஆனந்தமடைந்தார்கள். அரதத்தாசாரியர் அவ்விடத்தொருங்கு குழுமிய சைவவைஷ்ணவப் பிராமணர்களெல்லோரையும் நோக்கி சகல வேதங்களிலும் வேதாந்தங்களிலும் ஸ்மிருதிகளிலும் புராணங்களிலும் பாரதமுதலிய இதிகாசங்களிலும் சிவாகமங்களிலுமாக எவ்வெவ்விடங்களிலே சிவபரத்துவஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனவோ அவற்றை நான் அக்கினிசுரப்பெருமானுடைய சந்நிதானத்திலே ஒழுகக் காய்ச்சிய அயாசனத்திருந்து எல்லோர் சமுகத்திலும் ஸ்தாபிப்பேன். வைஷ்ணவர்களே! நீங்களும் அவ்வாறு சாதியுங்களென்று கூறினார். சைவர்கள் இந்த வாக்கியத்தைக்கேட்டு வைஷ்ணவர்களைப் பார்த்து நீங்களாயினும் நாங்களாயினும் அக்கினிசுவரராலயத்துக்குப் போய் காவேரியிலே ஸ்நானஞ்செய்து நந்திகேசுரருக்கும் சுவாமிக்கும் மத்தியிலிருந்து பேசக்கடவேம் என்றார்கள். இதைக்கேட்ட வைஷ்ணவர்கள் குரூரபார்வையினாலே அவர்களை நோக்கி எங்காயினும் எப்போதாயினும் சிவன்கோயிலை நாங்கள் பார்ப்பதில்லையே. நீங்கள் வரதராசப்பெருமாளுடைய ஆலயத்துக்குப்போய கருடாள்வாருக்கும் விஷ்ணுவுக்கும் இடையிலிருந்து சிவனுக்குப் பரத்துவமுண்டு என்றும் மற்றவருக்கு இலலை என்றுஞ் சாதியுங்கள் பார்ப்பேம் என்றார்கள். அதற்கு அரதத்தாசாரியர் உங்கள் கருத்தின்படியே ஒழுகக்காய்ச்சிய இருப்புப்பீடத்திலிருந்து சிவனுடைய பரத்துவத்தைச் சாதிப்பேம் என்றார்.

(கஉ) அரதத்தாசாரியர் ஒழுகக் காய்ச்சிய அயபீடத்திருந்து சுருதி சூக்திமாலையும் சிவஸ்தோத்திரங்களும் அருளிச்செய்தமை வருமாறு:—அதனைக் கேட்ட வைஷ்ணவர்கள் லோகபீடத்தைக் கொண்டுவந்து அதிபயங்கரமுறும்படி அக்கினி சுவாலிக்கும்படி காய்ச்சி எடுத்துக்கொண்டு வைஷ்ணவர்கள் எல்லோரும் விஷ்ணு ஆலயத்தை நோக்கிப் போனார்கள். அவர்களுக்கு முன்னே மகாஞானியாகிய அரதத்தாசாரியசுவாமிகள் போய் விஷ்ணுமூர்த்தியைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்த் மீட்டும் மீட்டும் நமஸ்கரித்து ஸ்தோத்திரஞ்செய்து தேவதேவரே, ஜகந்நாதரே, சிவபெருமான் திருவடிகளைச் சிந்திப்பவரே, சிவபக்த சிரோமணியே, சரணாகதவத்சலா, சகல உபநிஷத்சாரம் சிவபரத்துவமாயிருக்குமாயின் உமது சந்நிதியிலிடப்பட்ட இந்தத் தப்தலோக பீடமானது பனிநீர்போலக் குளிர்ந்து இருப்பதாக என்று அதனைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்து, உமாதேவிசமேதராகிய சிவபெருமானைத்தியானித்து அயபீடத்திருந்து, சைவவைஷ்ணவர்களுள்ளே சிவநிந்தகர்களாகிய வைஷ்ணவர்களை நோக்கி தத்துவார்த்தமாகிய சதுர்வேததாற்பரிய சங்கிரகம் என்னும் *சுருதி சூக்திமாலையினாலே சிவபரத்துவஸ்தாபனஞ் செய்தார், சிவஸ்தோத்திரங்கள் வருமாறு.

காயத்ரீவல்லபத்வாத் தசரத தநயஸ்தா பிதாராதிதத்வாச், சௌரே: கைலாஸயாத்ரா வ்ரதமுநி தநயாபீஷ்ட ஸர்தாநதாநாத் | கேதநேணைஸ் வேநஸாகம் தசத கமலைர்-விஷ்ணு நாபூஜி தத்வாத்-தஸ்மை சக்ரப்ரதாநா மபிச் பசுபதிஸ் ஸர்வ தேவ ப்ரக்ருஷ்ட: | (௧)

* இது சதுர்வேத தாற்பரிய சங்கிரகம் எனப்படும். இது நாற்பது சுலோகமுடையது. இதற்குச் சிவலிங்கபூபதி செய்த வியாக்கியானமும் உள்ளது.

கந்தர்ப்பத் வம்ஸகத்வாத் காளகபளநாத் காலகர்வாபஹத்வாத் | தைதேயாவாஸபூதத்திபுரவிதளநாத் தக்ஷயாகேஜயதவாத் | பார்த்தஸ்யஸ்வாஸ்த்ரதாநாத்நாஹரிவிஜயார்மாதவேஸ்த்ரீசரீரே சாஸ்தஸம்பாதக த்வா தமிச பசுபதிஸ்ஸர்வதேவப்ரக்ருஷ்ட: | (௨)

வாரணஸ்யாஞ்சபாராசரநியமபுஜஸ்தம்பநாத்ப்ராக்புராணம் | ப்ரத்வம்ஸேகேசவே நாச்ரிதவ்ருஷவபுஷா தாரிதத்வாரதத்வாத் | அஸ்தோகைர்ப்ரம்ஹசிர்ஷைர்நிச களகதாஸங்க்ருதாபூஷிதத்வாத் | தாநாத்ப்ரஜ்ஞாநமுக்த்யோரபிசபசுபதிஸ்ஸர்வதேவப்ரக்ருஷ்ட: | (௩)

பூமோலோகைர்நே கைஸ்ஸததவிர்சி தாராதநத்வமீஷா | மஷ்டைச்வர்ய ப்ரதாநாத்தச விதவபுஷாகேசவே நாச்ரிதத்வாத் | ஹம்ஸக்ரோடாங்கதாரித்ருஹிணமுரஹரார்விஷ்டசிர்ஷாங்க்ரிகத்வாஜ் | ஜந்மத்வம் ஸாத்யபாவா தபிசபசுபதிஸ்ஸர்வதேவப்ரக்ருஷ்ட: | (௪)

வைசிஷ்ட்யேயோகிபீடாயித முராரிபுச்லிஷ்டபாவேநசம்போஸ் | ஸஸ்த்ரீகார்த்தப்ரதிகாயித ஹரிவபுஷாலிங்கிதத்வேநயத்வா | அப்ராதாந்யாத்விசிஷ்டா த்வயஸமதிகமேதாநவாநாமராதேச் | சம்போருத்க்ருஷ்டபாவாதபிசப்சுபதிஸ்ஸர்வதேவப்ரக்ருஷ்ட: | (௫)

(கூ) இச்சுலோகங்களுக்குத் திருவாவடுதுறை ஆதீனத்துத் திராவிட மகாபாஷ்ய கர்த்தாவாகிய சிவஞானசுவாமிகள் அருளிய மொழிபெயர்ப்பு வருமாறு:—

உயர் காயத்திரிக் குரிப்பொரு ளாகலிற்
றசரதன் மதலை தாபித் தேத்தலிற்
கண்ணன் கயிலையி னண்ணிநின் றிரப்பப்
புகழ்ச்சியி னமைந்த மகப்பே றுதவலிற்
றனுது விழியுட னொராயிரங் கமலப்
புதுமலர் தொண்டரி பூசனை யாற்றலி
னுங்கவர்க் கிரங்கி யாழியீந் தருடலி
னங்கனைக் கிழவனை யழல்விருந் தாக்கலி
னமைப்பருங் கடுவிட மமுது செய்திடுதலிற்
றென்றிசைத் தலைவனைச் செகுத்துயிர் பருகலி
னவுணர் முப்புர மழியவில் வாங்கலிற்
றக்கன் வேள்வி தகர்த்தருள் செய்தலிற்
றனஞ்சயன் றனக்குத் தன்படை வழங்கலின்
மானுட மடங்கலை வலிதபக் கோறலின்
மாயோன் மகடூஉ வாகிய காலைத்
தடமுலை திளைத்துச் சாத்தனைத் தருதலி
னாழ்கடல் வரைப்பி னுன்றே றநேக
ரன்பு மீதூர வருச்சனை யாற்றலி
னுன்கிரு செல்வமு மாங்கவர்க் கருடலி
னையிரு பிறப்பினு மரியருச் சித்தலி
னிருவரு மன்னமு மேனமு மாகி
யடிமுடி தேட வழற்பிழம் பாகலிற்
பிறப்பிறப் பாதி யுயிர்க்குண மின்மையிற்
சங்கைசூழ் கிடந்த காசிமால் வரைப்பிற்
பொய்புகல் வியாதன் கைதம் பித்தலின்
முப்புர மிறுப்புழி முகுந்தப் புத்தேண்
மால்விடை யாகி ஞாலமொடு தாங்கலி
னயன்சிர மாலை யளவில வணிதலின்
ஞானமும் வீடும் பேணிநர்க் குதவலின்
பசுபதிப் பெயரிய தனிமுதற் கடவு
ளும்பர்க ளெவர்க்கு முயர்ந் தோ
னென்பது தெளிக வியல்புணர்ந் தோரே.

விஷ்ணவாத்யாச்சபுரத்ரயம்ஸுராகணுஜேதுர்நசக்தா:ஸ்வயம்சம்பும் ப்ரணதாவயந்நபசவோஸ்மாசந்ர்வமேவேச்வர: தேநாஸ்மிஞ்சரணகதாந்பசுபதே பாஹீத்யவோசந்த்ருதந்தஸ்மிந்மேஹ்ருதயம்ஸுதேநாமதாம்ஸாம்பேபரப்ரஹ்மணி (க)

யஸ்யேஷு:கமலேக்ஷண: பசுபதேறப்ஜோத்பவஸ்ஸாரதிர்யஸ்யஜ்மகாபணிதாமிநோரதபதேயஸ்யேந்துஸூர்யாவுபௌமேருர்யஸ்ய சாஸ்ரம்ரதவரோ பூமிஸ்துயஸ்யாபவத்தஸ்மிந்மேஹ்ருதயம்ஸுகெநரமதாம்ஸாம்பேபரப்ரஹ்மணி: | (௨)

யத்புக்தோம்ருகுரிந்த்ராபதி மஹோசாபஸ்யலக்ஷ்யம் ப்ருசம்க்ருத்வாஸ்வாந்தயித்வாம்மிருதாம்ஸ்வமநுபிச்சேவைரயுங்க்தாஸுபி: | யந்தாராதிபசூடமாகம் சிரோவிச்வாதிகம் காயதேதஸ்மிந் மேஹ்ருதயம்ஸுகேந ரமதாம்ஸாம்பே பரப்ரஹ்மணி: | (௩)

கோவிந்தாததிகம்நதைவதமிதிப்ரோச்சார்யஹஸ்தாவுமாவுத்ருத்யாதசிவஸ்ய சந்நிதிகதோவ்யாஸோ முநிநாம்புர: | யஸ்யஸ்தம்பிதபாணிராநதிக்ருதாநந் நிச்வரேணுபவத்தஸ்மிந்மேஸ்ருதயம்ஸுகேநரமதாம்ஸாம்பே பரப்ரஹ்மணி. | (௪)

விஷ்ணுஸ்தாலரஜங்கமாத்மகஜகத்ஸ்வாமிவிரிஞ்சாதிகோயத்பக்தேந ஸஹாஸுரேச்வரரி புர்யூத்தம்த நிசேநய: | க்ருத்வாசீக்ரமஹோத்விஜா தமஜயந்தஸ்மாத் கதோபூதப்ருசந்தஸ்மிந்மெஹ்ருதயம்ஸுகேநரமதாம்ஸாம்பேபரப்ரஹ்மணி: | ()

காதிநாஞ்சபயங்கர: ஸ்வமஹஸாக்ரூரைச் சக்ருத்யைர்ப்ருடம்தோந்திதநாநவோநரஹரிர்யஸ்யாம்ரபூதேநஸ: | லோகேசச்சரபேணஸித மதோபூல்லீலயார்த்த தக்ஷிணுத்தஸ்மின்மேஹ்ருதயம்ஸுகேநரமதாம்ஸாம்பேபரப்ரஹ்மணி: | (௬)

விஷ்வக்ஸேநமபீந்திராபதிஸமந்தம்ரக்தபிக்ஷாபீக்ஷார்சலாத்ஸம்ஸ்ருத்யாதஸபைரவச்சிதரோயஸ்யாம்சபூச்தோஜுடப்ரஹ்மாத்யமரசிக்ஷகஸ்ய பலிநோவிஷ்ணுமதஞ்சாஹகாக்தஸ்மிந்மேஹ்ருதயம்சுகேநரமதாம்ஸாம்பேபரப்ரஹ்மணி: (௭)

யேகாபாஜதமங்கஜாங்கபசிதம் திவ்யாங்சராகைஸ்ஸமம்யேநஸ்வீச்ருதமப் ஜஸம்பவ சிரஸ்ஸௌவர்ண பாத்ரைஸ்ஸமம் | யேநாங்கீக்ருதமச்யுதஸ்ய நயநம்பூஜாரவிந்தைஸ்ஸமம்தஸ்மிந்மேஹ்ருதயம்சுகேநரமதாமஸாம்பேபரப்ரஹ்மணி: ()

விஷ்ணுப்ரஹ்மஸுராதிபப்ர ப்ருதயஸ்ஸந்வேபிதேவாப்ருஉம்பூதோஜ்ஜலதேர்விஷாத்பரிபவம்ப்ராப்தாயமேச்வரம் | ஸ்வஸ்வஸ்தார நியோஜிதாகதச ச்ஸ்வஸ்தாபபூவுர்த்ருடாஸ்தஸ்மிந் மேஹ்ருதயம்சுகேநரமதாம்ஸாம்பேபரப்ரஹ்மணி ()

ஸ்ருஷ்டவாயஸ்த்ரிகுணாந்ஸ்வஜாஜமஜபிச்சுலாய்தேப்யச்சிவோதத்வைதாந்ததாந்க்ருஹீதமாயோச்சக்த்யாகிலாஹ்நீநயோ: | தாப்யாப்ஸாகமஹோகுணத்ரயப்ருதேருத்ராயஸாம்யம்ததௌதஸ்மிந் மேஹ்ருதயம் சுகேநரமதாம்ஸாம்யே பரப்ரஹ்மணி: (௧௦)

(பொழிப்புரை.) விஷ்ணுவாதி தேவர்களெல்லாம் முப்புரத்தசுரரைச் செயிக்க வன்மையிலராய், சிவபிரானைச் சரணடைந்து வணங்கி சுவாமீ! நாமெல்லாம் பசுக்கள் எங்களுக்கெல்லாம் ஈசுரர் நீவிரே; அதனால் உம்மைச் சரணடைந்தேம், பசுபதியே முப்புரத்தசுரரினின்று விரைந்து காத்தருள்வீர் என்று துதிக்கப்பெற்ற அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும். முப்புரத்தை அழிக்கப்போந்த காலத்திலே பசுபதியாகிய சிவபிரானுக்கு விஷ்ணு பாணமாகவும், பிரமா சாரதியாகவும், மகாமேருவில்லாகவும், ஞாண் சர்ப்பராசனாகவும், சூரிய சந்திரர் சக்கரங்களாகவும், பூமி ரதமாகவும் அமையக் கொண்டருளிய அம்பிகாசமேதசிவபிரானிடத்திலே என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும். ஓர் காலத்திலே நாராயணர் பிருகுமுனிவருடைய மனைவி மீது தமது சக்கரத்தைப் பிரயோகஞ்செய்து கொன்று விடும்போது அப்பிருகுமுனிவரானவர் சிவமந்திரங் கொண்டு தன் மனைவியை எழுப்பிவிட்டுத் தன் மனைவியைக்கொன்ற லட்சுமீசமேதராகிய அந்த நாராயணரை எந்தப் பெருமானுடைய அருளினால் தம் சாபத்துக்கு இலக்காக்கினரோ, சந்திர சேகரராகிய எந்தப்பெருமானை ஆகமாந்தங்களை உணர்ந்தவர் விசுவாதிகர் என்று புகழ்கின்றார்களோ, அந்த அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும். எண்ணில்லாத ஆரணங்களையும் புராணங்களையும் அருளிய வியாசமுனிவர் ஸ்ரீகாசியிலே ஸ்ரீவிசுவேசர் சந்நிதியிலே தமது கையை உயர்த்திச் சிவபிரானிலும் கேசவரே உயர்ந்தாரென்று கூற, நந்திதேவர் இட்ட சாபத்தினால் அந்தக்கை நின்றபடியே நிற்குமாறு எந்தப்பெருமானுடைய அருளினாற் சபிக்கப்பட்டாரோ, அந்த அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சிபூண்பதாகும். ஸ்தாவர சங்கமங்களையுடைய பூமியைப் படைத்தவராகிய பிரமாவுக்குத் தலைவராயுள்ள விஷ்ணுவானவர் ததீசி முனிவரோடு ஓர்கால் யுத்தஞ்செய்து, விரைவிலே (எந்தப்பெருமானுடைய பக்தராகிய) ததீசியினால் அபசயப்பட்டாரோ, அந்த அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும். காதி முதலிய அசுரர்களை அச்சுறுத்தினவரும், தூணினின்று தோன்றிய இரணியனைக் கொல்லும் பொருட்டு ஸ்தம்பத்திலே நின்று தோன்றி இரணியனைக் கொன்றவருமாகிய நரசிம்மத்தின் கருவத்தை எந்தப்பெருமானுடைய அம்சரும் லோகேசருமாயுள்ள சரபமூர்த்தி சிக்ஷித்து அடக்கினரோ அந்த அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும். வைகுண்டலோகத்தின் முதல்வாயிலிலே நின்ற விடுவேசன் என்பானுடைய பெரியமார்பைத் திரிசூலத்தினாலே பிளந்து தாங்கித் தேவர்களிடத்திலே முன்னர் இரதப் பிக்ஷை வாங்கப்பெற்ற பிரமகபாலத்திலே அவன் இரத்தத்தை எந்தப் பெருமானுடைய அம்சராகிய வைரவமூர்த்தி நிறைக்கப் போந்தாரோ, அந்த அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும், விஷ்ணுவுடைய புதல்வனாகிய மன்மதனை நெற்றிக்கண்ணினாற் பொடிசெய்து அவனது சாம்பரைத் தரித்தவரும், பிரமாவினது ஐந்து சிரசுகளில் ஒன்றைச் சிதைத்து அதனைக் கபாலமாகக் கொண்டவரும், விஷ்ணு மூர்த்தியுடைய கண் ஒன்றை மலராகக்கொண்டருளினவருமாகிய அந்த அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும். ஓர் காலத்துச் சமுத்திரத்திலே ஆலகால விஷத்துக்கு அஞ்சி விஷ்ணு பிரமா முதலாயினோர் பெருங்கவலையோடு கைலாசபதியை அடைந்தபோது, அவர்களை எல்லாம் அஞ்சற்க என்று அபயஸ்தம் கூறி, அவர்களைத் தத்தம் இடம் சாரும்படி செய்து, நஞ்சைத் தமது கண்டத்திலே அடக்கி அருள் செய்தவராகிய சாம்ப சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும். சிவபெருமான் ஓர்கால் சாத்துவிக ராசச தாமச குணம் என்பவற்றைச் சிருஷ்டித்து அவற்றை மூவர்க்கும் அருளிச்செய்ய, சாத்துவிககுணம் ராசச குணம் என்பவற்றை முறையேயுடைய விஷ்ணுவும் பிரமாவும் தாமசகுணத்திரரைத் தனித்தனி தூக்கியெடுக்க வலியிலராய்ப் போக, தாமச குணத்தினராகிய ருத்திரர் அந்தப் பிரம விஷ்ணு என்னும் இருவரையும் எந்தப் பெருமானுடைய அருளினாலே எடுத்து நடித்தாரோ, அப்படிப்பட்ட அந்த அம்பிகாசமேத சிவபிரானிடத்திலே என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும்,

(கஅ) அரதத்தாசாரியர் வைஷ்ணவர்களைச் சைவர்களாக்கினமை வருமாறு:—ஸ்ரீசுருதி சூக்திமாலையினாலே மகாதிரராகிய அரதத்தாசாரியர் சிவபெருமானுடைய பரத்துவஞ்சாதித்தபோது, அவருடைய திருவருளினாலே ஒழுகக் காய்ந்த அயபீடமானது சீதளமாகிய சந்தனச்சேற்றை ஒத்துக் குளிர்ந்தது. அவர் இவ்வாறு புராணப் பிரமாணங்கொண்டும் ஸ்மிருதிப் பிரமாணங்கொண்டும் சிவபிரானுடைய பரத்துவத்தை ஸ்தாபனஞ்செய்து, பண்டிதர் சபையிலே வைதிகாக்கிரராய்ப் பிரகாசித்தார். சபையிலுள்ள பெரியோரெல்லாம் வாசுதேவர் குமாரராகிய அரதத்தாசாரியரைச் சிவபெருமானேயாமென்று துதித்து, அவருடைய திருவடித்தாமரைகளிலே வீழ்ந்து நமஸ்கரித்துத் தத்தம் கிரகம் சார்ந்தார். வைகறைப்போது எய்தியபோது அரதத்தாசாரியர் காவேரியிலேபோய் ஸ்நானஞ் செய்து, வைதிக சந்தியாகருமங்களை முடித்து, சனங்கள் நாற்புடையிலுஞ் சூழ்ந்து நிற்ப, அன்பினோடுஞ் சிவார்ச்சனை செய்தார். அதன்பின்னர்த் தாயானவள் தனது புதல்வரைக் கிட்டித் தழுவி உச்சிமோந்து, துன்பத்தினாலும் இன்பத்தினாலும் நேர்ந்த கண்ணீரினாலே தன்குமாரரை அபிஷேகித்து, பாலனே! நீ மிகுதியும் பசியினாலே வாடினை! என் கண்மணியே! வீட்டுக்குப் போசனஞ் செய்யுமாறு வருதி என்றாள். இங்ஙனங் கூறிய தம்பினிய தாயாருடைய வசனத்தைக் கேட்டு, அவர் வீடுசார்ந்து சிவபிரானைத் தியானித்துக்கொண்டு சிவ நிவேதனத்தை அயின்றார். அக்காலந் தொடுத்து எக்காலமுந் திரிகாலமுஞ் சிவபூசைசெய்து, சிவஸ்தோத்திரஞ் செய்து இன்பத்தோடு வசித்தனர். அப்போது அவர் பிதாவாகிய வாசுதேவர் தமது புதல்வருடைய அருள் வாக்கின் வன்மையை வியந்து, அவரை நோக்கி யான் அறியாமையினாலே செய்தவைகளை க்ஷமிக்குதிர் என்றார். தப்தமுத்திரைகளாகிய சங்கு சக்கரங்களையுடையரும், ஊர்த்துவ

புண்டரமுடையருமாகிய வைஷ்ணவர்கள் அவரை நோக்கி, காருண்ணிய மூர்த்தியே! எங்களுக்குப் பிராயச்சித்தம் என்னை? எங்களுக்குப் பரலோகத்தி எங்ஙனமாகும்? என்று வேண்டினார்கள். அதற்குப் பாலர் ஸ்மிருதிகளும் பெரியோர்களுஞ் சொல்லிய பிராயச்சித்தமே உங்களுக்காகும். எங்ஙனமெனில், உங்கள் தேகத்தைச் சங்கு சக்கரமுத்திரைகளினாற் சுட்டமைக்குப் பிராயச்சித்தம் விபூதி உத்தூளன திரிபுண்டரமேயாம். எவ்வகைப்பட்ட பாவங்களையும் ஒழித்தற்கும், பிராமணர்முதல் சண்டாளர் இறுதியராம் எல்லோரையும் பாசத்தினின்று முக்தராக்குதற்கும் விபூதியே சிறந்தசாதனமென்று கொண்டு பெரியோர் தரித்தார் என்று திருவாய்மலர்ந்து, சிவபெருமானுடைய செவ்விய ஐந்துமுகங்களுள்ளே பாவத்தைப் போக்கும் அகோரமுகத்தைத்தியானித்து, முன்னே தமது பிதாவுக்கும், பின்னர் வைஷ்ணவப் பிராமணர்களுக்கும் சிவத்துவப்பேற்றிற்கு அறிகுறியாகிய விபூதியிட்டு, திருவருட்பேற்றிற்கு அறிகுறியாகிய உருத்திராக்ஷமுந் தரித்து, பஞ்சாக்ஷரோபதேசஞ்செய்து, சிவபூசை எழுந்தருளச்செய்து, சிவபூசா விதியும் உபதேசித்தருளினார். அங்ஙனம் உபதேசிக்கப்பட்ட வைஷ்ணவப்பிராமணர்களெல்லாம் அரதத்தாசாரிய சுவாமிகளால் திரிகாலங்களிலும் உத்தமோத்தம சிவபுண்ணியமாகிய சிவபூசை செய்யும் பெரும்பாக்கியம் படைத்துக் காலங்கழிப்பாராயினார்.

(௧௫) அரதத்தாசாரியருக்குச் சிவலிங்க பூபதி சீஷராயினமை வருமாறு:—அரதத்தாசாரியர் பால்பருகி வரும் பாலியாவஸ்தையிலே தானே, சிவபெருமானிடத்திலே திருவருட் பிரசாதம் பெற்றமையையும், பிறரொருவரிடத்திலே போய் வித்தை கல்லாது சிவப் பிரசாதத்தினாலே சகல வேத சாஸ்திரங்களை உணர்ந்தமையையும் சிவலிங்கபூபதி என்னும் அரசர் கேள்வியுற்றார். கேட்டபோதே சிவபக்தரும் சிவபெருமானுடைய திருவடித் தாமரையே யன்றி மற்றொன்றனையும் மறந்தும் நினையாதவராகிய அவ்வரசர் விம்மிதமடைந்து அரதத்தாசாரிய சுவாமிகளை அடைந்து, அவரது திருவடித் தாமரைகளைத் தமது சிரசினாற்றாங்கி, எனது நாதரே! மதுராபுரிநாயகராகிய சுந்தரேசுவரப் பெருமான் பாண்டிநாதனாகிய என்னைக் காக்கும் பொருட்டு இந்த வடிவத்தோடு ஈண்டு எழுந்தருளினாரோ என்று சொல்லித் துதித்தார். அப்போது அங்கு நின்ற வித்துவப் பிராமணர்கள் அரசனை நோக்கி, அரசனே, நீவிர் சொல்லியது ஒக்கும். அங்ஙனமில்லையாயின் வேதாதிகளை யெல்லாம் ஓதாதுணர்ந்து எல்லோரையும் வாதிலே செயிக்க அரதத்தாசாரிய சுவாமிகளுக்கு வன்மை எங்ஙனம் உண்டாகும்! என்றார்கள். அந்த வித்துவான்கள் இங்ஙனம் சொல்லிய போது, "நேத்திர கமலத்தினாலே சிவபெருமானை முன்னரே பூசித்த மகா விஷ்ணுவே லோகத்தைக் காக்கும் பொருட்டும், சிவபக்தியை விளக்கும் பொருட்டும், வைதிக நெறியை நிறுத்தும் பொருட்டும் பின்னரும் பிராமணகுலத்திலே அரதத்தர் என்னும் நாமத்தோடு திருவவதாரஞ் செய்தார்" என்று சிவபெருமானுடைய திருவருளினாலே அசரீரிவாக்கு அங்கு எழுந்தது. சனங்கள் அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு ஆச்சரியமும் மகிழ்ச்சியு மெய்தி வேத சொரூபியாகிய அவருடைய பாதயுகளங்களிலே வணங்கினார்கள், அக்கிரகாரத்துப் பிராமணர்களும் அவரைத் தன்னியரென்று வணங்கினார்கள். அதன் பின்னர் அரசனும் அவரைச் சிவபிரானே எனமதித்து வணங்கி மண் பொன் வஸ்திரம் என்பவற்றை உபகரித்து, சுவாமீ! உம்மை யன்றி எனக்கு மற்றோர் தெய்வமில்லை; ஆதலில், அடியேன் மீது நாதராகிய நீவிர் திருவருள் பாலித்தருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார். அப்போது ஆசாரியசுவாமிகள் அவரைநோக்கி, அரசரே! உம்மை ஒத்தார் திரிபுவனங்களினும் இல்லை. நீவிர் சிவகிருபை எய்தப்பெற்றீராதலில், சைவராதற்குரிய அருள் பூண்டீராயினீர் என்று திருவாய்மலர்ந்து, அவருக்கு ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரோபதேசஞ் செய்து, ஸ்படிகலிங்கபூசை யெழுந்தருளச் செய்து கொடுத்தார். அரசர் அதுகண்டு மகிழ்ந்து அவருடைய திருவடிகளிலே சுவர்ண புஷ்பங்களை வேண்டிய மட்டும் இறைத்தார். சிவபெருமான் குபேரனோடு சிநேகம் பெற்றாற்போல, ஆசாரியசுவாமிகளும் சிவலிங்கபூபதி என்னும் அரசரோடு சிநேக முற்றிருந்தார். ஆசாரியர் அரசருக்கு நெற்றியிலே விபூதிதரித்து, அரசரே! நீர் சிவபூசை செய்து, சிவ கைங்கரியஞ் செய்து கொண்டிருக்குதிரென்று ஆஞ்ஞை செய்தருளினார். அரசரும் அதற்கிசைந்து அன்பினோடு அவரைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்து நமஸ்கரித்து அநுமதி பெற்றுக்கொண்டு தமது சேனையோடு அரண்மனை சார்ந்தார்.

(௧௬) அரதத்தாசாரியர் பிரமசரிய விரதம் அநுஷ்டித்தமை வருமாறு:—வெள்ளியபல்லும், வெள்ளியகோவணமும், வெள்ளிய பூணூலுமுடையராய், தண்டகமண்டலம் கிருஷ்ணாசினம் மௌஞ்சிமாலை உருத்திராக்ஷம் தர்ப்பை பவித்திரம் என்பவைகளைத் தரித்து அரதத்தாசாரியசுவாமிகள் பிரதமாச்சிரமமாகிய பிரமசரியத்தை அநுஷ்டிப்பாராயினார். காலை மாலைகளிலே சமிதாதானஞ் செய்வார். தமது லோககுருவாகிய தக்ஷிணாமூர்த்தி சந்நிதானத்திலே எப்பொழுதும் எழுந்தருளியிருந்து, வேதாத்தியயனத்தினாலே முனிவர்கடன் கழித்தார். பிதிர்கடன் தீர்க்கும் கிரகஸ்தாச்சிரம விரதப் தொடங்குதற்கு முன்னே கோதானஞ்செய்து பிரமசரிவிரதங்களைச் சமாப்திசெய்தார்.

(௧௭) சுப்பிரதீகர் கமலவல்லியைப் பெற்றமைவருமாறு:—அந்தக் கம்சாபுரத்திலே சதாசாரமுடையரும் சாந்தரும், பஞ்சயஞ்ஞம் செய்பவரும், அன்பினோடு திரிகாலமும் சிவபூசை செய்பவரும், வைதிக விபூதியினாலே உத்தூளனஞ்செய்பவரும், உருத்திராக்ஷதாரணஞ் செய்பவரும், பஞ்சாக்ஷரசெபஞ் செய்பவரும், சிவாலய சந்நிதியிலே பிரதக்ஷிண நமஸ்காரஞ் செய்பவரும், சிவனடியார்க்குத் திருத்தொண்டு செய்பவருமாகிய சுப்பிரதீகர் என்னும் பிராமணர் ஒருவர் இருந்தார். வாதூலகோத்திரம் என்னுஞ் சமுத்திரத்துக்குக் கமலாக்ஷி என்னுஞ் சந்திரன் அவருக்கு மனைவியாய் உதித்தது. இக்கமலாக்ஷி என்பார் தமது நாயகரை மிகுதியும் பிரீதிசெய்து, அருந்ததி அனசூயை என்போர் கற்பினிற் சிறந்து, அதிசௌந்தரிய முடையராய் நாயகருக்குத் திருத்தொண்டு செய்தலில் மிகு பற்றுடையராயொழுகினார். பூமிதேவியானவள் இரத்தினந் தரித்தாற்போல, இவ்வம்மையார் திருவயி

ற்றிலே ஓர் கர்ப்பம் எய்திற்று. இவருடைய லட்சுமீகரமாகிய உதாரமானது பெருக்குமியல்பு பூண்டது, அவர் நாயகரும் சீமந்தாதி வைதிக கன்மங்களைச் செய்தார். மகாசௌந்தரியமான பெண்குழந்தை ஒன்று லட்சுமீகரத்தோடு பிறந்தது. அப்பெண்குழந்தை பிறந்ததினத்திலே பிதாவாகிய சுப்பிரதீகர் மங்களோற்சவம் நடத்தினர். சிவபக்தர்களுக்கும் பிராமணர்களுக்கும் தனதான்னியங்களை வேண்டியவாறு அளித்தார். தமது புதல்வியாரை வளர்த்துச் சாதருகமம் நாமகருமம் முதலியன செய்தார். புதல்வியாருக்குக் கமலவல்லி என்று நாமகரணஞ் செய்தார். அக்கமலவல்லியும் பூஷணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டுத் தவழ்ந்து சென்றும், சிறு பெண்களோடு மண் விளையாட்டயர்ந்தும், மழலைவார்த்தை பேசியும் தமது தந்தை தாயரைப் பிரீதிசெய்து வந்தார். இரத்தின மாணிக்கமேகலையினாலும், பலவித சித்திரமாகிய பட்டுவஸ்திரங்களினாலும், புஷ்பமாலைகளினாலும் சிறந்து, கண்டோர் யாரும் அதிசயமுறும்படி அக்குழந்தையார் விளங்கினார்.

(க௮) அரதத்தாசாரியருடைய விவாகப்பிரயத்தினம் வருமாறு:—அக்காலத்திலே சிவலிங்கபூபதியானவர் கஞ்சாபுரத்துக்கு வந்து ஆசாரியசுவாமிகளை நமஸ்கரித்து ஸ்தோத்திரஞ் செய்து அவர் தந்தையாராகிய வாசுதேவரை நோக்கி, எமது ஆசாரியருக்கு விவாகஞ் செய்தற்குரிய காலஞ் சமீபித்ததே என்று சொல்ல, சமீபத்திலே ஆங்கிருந்த சுப்பிரதீகர் அரசனை நோக்கி. தாம் தமது புத்திரியை விவாகஞ் செய்து கொடுப்பேம் என்றும், அதுநோக்கித் தாமசஞ் செய்யவொண்ணுதென்றும் அறிவித்தார். உடனே விவாகோற்சவஞ் செய்ய ஆரம்பித்து, சோதிடரை வருவித்து, முகூர்த்தஞ் நிச்சயித்து, பிதா முதலாயினோரோடு தமது பந்துக்கள் யாவரும் வரும்பொருட்டு விவாகபத்திரம் அனுப்பிவிட்டு விரதாதிகளையும் கோதானாதிகளையும் நடாத்தி, கஞ்சாபுரத்து வீதிகளெல்லாம் வாழை கமுகுகள் நாட்டி, தோரணங்களையும் கொடிகளையுந் தூக்கி அலங்கரித்தார். கம்சாபுரத்தார் தத்தம் கிரகங்களைச் சிறப்பித்து கோலங்களிட்டு சித்திரித்து அலங்கரித்தார்கள். பந்துக்களெல்லாம் பட்டுக்களையும் பீதாம்பரங்களையும் விலையுயர்ந்த மற்றைய பரிசுகளையுங் கொண்டு கல்யாண வீட்டுக்கு வந்தார்கள். நானாதேசங்களினின்றும் போந்துவந்த சனங்களினாலே கல்யாணமண்டபம் நிறைந்து போயிற்று. மகாயாகங்களிலே எவ்வளவு சம்பாரங்கள் வேண்டப்படுமோ அவ்வளவு பொருள்களினாலும் கல்யாணமண்டபத்தைச் சிவலிங்கபூபதி நிறைப்பித்தார். கம்சாபுரத்திலுள்ள கிரகங்களெல்லாஞ் சிறப்பினால் வாய்ந்தன. பிராமணர்களெல்லாம் ஒருங்கு குழுமியவிடத்திலே விவாகத்தின்பொருட்டுப் புத்திரர் அங்குரார்ப்பணஞ் செய்தார். அவர் தந்தையாராகிய வாசுதேவரும் பற்பல இடங்களினின்றும் போந்த பந்துக்கள் முதலாயினோரையெல்லாம் பற்பல உபசாரங்களினாலே மகிழ்வித்தார்.

(க௯) சுப்பிரதீகர் தமது கிரகத்தை அலங்கரித்தமைவருமாறு:—சுப்பிரதீகரும் புதல்வி விவாகத்தின் பொருட்டுத் தமது கிரகத்தை அலங்காரஞ் செய்து முத்துச் சரங்களினாலும், தீபஸ்தம்பங்களினாலும், பூரணகும்பங்களினாலும், சந்தன அகிற்புகைகளினாலும், விவாகசாலையை மேன்மை வாய்ப்பச் சிறப்பித்தார். இவருடைய பந்துக்களெல்லாம் நானாவித வஸ்திராபரணாதிகளால் அலங்கரித்துக்கொண்டு குழுமினார்கள். விவாகசாலையின் கண்ணே பல்வகை வாத்தியங்களும் வேதங்களும் கோஷிக்க, வேதோக்தமாகப் பிராமணர்கள் புண்ணியாகவாசனஞ் செய்தார்கள்.

(௨௦) அரதத்தாசாரியர் விவாகசோலங்கொடு சுப்பிரதீகர் கிரகத்துக்கு எழுந்தருளினமை வருமாறு:—விவாகத்துக்கு முதற்றினத்திலே ஆசாரிய சுவாமிகளுக்கு இரக்ஷாபந்தனமும் அங்குரார்ப்பணமும் சமாவர்த்தனமும் விதிப்பிரகாரஞ் செய்து பிராமணர்களுக்குத் திரவியங்களை இறைத்தார் விவாக சபை மிகுதியும் பிரகாசித்தது. அக்கினியை ஓம்ப, அது வளர்ந்து வலஞ் சுழித்து ஓங்கி வாய்த்தது. புஷ்பதுளிகளெல்லாம் பலித்தன. விபூதி ருத்திராக்ஷ தாரணர்களாகிய சிவபக்தர்கள் பிரகாசித்தார்கள். தென்றல் மந்தமாய் வீசிற்று. பிராமணர்கள் அறுசுவை யோடும் போசனஞ் செய்து வந்திருந்து இதற்கு முன்னர் இப்படிப்பட்ட இனியரசங்களை ருசித்ததேயில்லை என்று புகழ்ந்து பாராட்டினார்கள். அவரெல்லாம் மிகு திருப்திகாமுடையராய் அர அர அர என்று முழங்கினார்கள். சிவபக்தர்களை உபசரித்தார்கள். வதூவரன் என்னும் இருவரும் அங்குரார்ப்பணஞ் செய்யப்பட்ட பாலிகையைச்சல முதலிய பிரயோகஞ் செய்து வார்த்தார்கள். வாசுதேவரும் சுப்பிரதீகரும் முறையே தத்தம் புதல்வர் புதல்வியருடைய அங்குரார்ப்பண பாலிகையைக் கண்டு மகிழ்ந்தார்கள். வாசுதேவர் தமது புதல்வரை விவாகோற்சவத்திற்கு உசிதமாகிய உயர்ந்த வஸ்திரங்களினால் அலங்கரித்து, கல்யாண வேதி மத்தியிலிடப்பட்ட திவ்ய ஆசனத் திருத்தி, பரிமள திரவியங்கள் கலந்த சந்தனம் பூசி, சுகந்த ஜாதிபுஷ்பமாலைகள் சூட்டி, பாதரசம் கடிசூத்திரம் முத்தாரம் நக்ஷத்திராகார மாலை என்பவைகளால் அலங்கரித்து, சுவர்னமும் முத்தும் கலந்து அமைக்கப்பட்ட உருத்திராக்ஷமாலைகளைச் சிரசிலும் உரத்திலும் புயத்திலும் பொருந்த அணிந்து, விரல்களை மோதிரங்களினாலும், காதுகளை இரத்தின குண்டலங்களினாலும் அலங்கரித்து, நெற்றியை நல்ல வெள்ளிய விபூதியினாலே விளங்கச்செய்து, பொன்னாற்செய்து முத்துக்களால் நிருமித்து அமைக்கப்பட்ட கிரீடத்தைச் சிவபெருமானால் ஞானாபிஷேகஞ் செய்யப்பட்ட அரதத்தாசாரியசுவாமிகள் சிரசிலே சூட்டினார்கள். அவ்வாறு மணக்கோலஞ் செய்யப்பட்ட ஞானமூர்த்தி அழகுக்கு அழகு செய்தாலொப்ப விளங்கினமையைப் பந்துக்களாயினோரெல்லாங் கண்டு மகிழ்ந்தார்கள். சபையினரால் திருஷ்டிதோஷம் விளையாவண்ணம் விபூதியையே அவருக்குப்பின்னும் அணிந்தார்கள். குருமூர்த்திகளாகிய ஆசாரியருடைய திருமேனியை தரிசித்துப் பல்லோர் பணிந்தார்; பல்லோர் துதித்தார்; பல்லோர் சேவித்தார். இங்ஙனம் நிகழ; ஆசாரியர் அக்கினீசுவரப் பெருமானைத் தரிசிக்குமாறு பாதசாரியாய்ச்சென்று, ஆலயத்தைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்து, சுவாமியை நமஸ்கரித்துக்கொண்டு கிரகத்துக்கு மீண்டார். அப்போது அவரைப்

பின்னர் முத்துச்சிவிகையில் எழுந்தருளச்செய்து கிராமப்பிரதக்ஷிணஞ் செய்யத் தொடங்கினார்கள். அப்போது பந்துக்களாயினோரெல்லாம் தத்தம் வாகனங்களிலிவர்ந்து சென்றார்கள். சங்கம் காளம் பேரி மிருதங்கம் சின்னமுதலிய வாத்தியகோஷங்களால் திக்குகளெல்லாம் நிறைந்தன. பட்டுக்கொடிகள் ஆகாயத்திலே மலிந்தன. அநேககோடி சாமரங்கள் யாண்டும் அசைந்தன. சோமயாஜிகளெல்லாம் அக்கினி கோத்திர சகிதராய் மனைவியரோடு புறப்பட்டார்கள், அநேக கானங்கள் யாண்டுமெழுந்து செவிகளிற் புகுந்து சுவைத்தன. புருடரும் பெண்களும் சிவசோபையோடுவிளங்கினார்கள். சிவ கிங்கரர்களும் ஆண்டே குழுமினார்கள். சாமரங்களும் வீசணிகளும் சிறக்க, நரவாகனத்தின்மீது வெண்கொற்றக்குடை விளங்குவது சமுத்திரத்தில் சந்திரோதயம் விளங்கினமையை நிகர்த்தது. வெண்சாமரங்களும் முத்துமாலைகளும் பல்லக்குச் சாளரங்களும் வாயுவினாலே அசைந்து சமுத்திர அலைகளை ஒத்தன. ஆசாரிய சுவாமிகள் வீதியிலே எழுந்தருளும்போது நகரவாசிகள் தத்தம் வீடுகளிலிருந்து பழங்களும் காளிசேரங்களுங் கொண்டு உபசரித்துச்சிறப்பித்தார்கள். ஆசாரியர் பந்துக்கள் சிவனடியார் முதலாயினாரோடு சுப்பிரதீகருடைய விவாகசாலையை நோக்கி எழுந்தருளினார். அப்போது சுப்பிரதீகரும் தமது பந்துசனங்களோடு அவரை எதிர்கொண்டு உபசரிக்க, அவர் கிரகத்தினுள்ளே பிரவேசித்து, பூஷணங்களுக்கெல்லாம் அழகை விளைக்கும் பிரகாசத்திருமேனியையுடைய அவ்வாசாரியர் முத்துப்பல்லக்கினின்றும் இழிந்தருளி, பட்டுநடைப் பாவாடையின்மீது நடந்து போந்து, விவாகமண்டபத்தை அடைந்து, வேதிகையிலிடப்பட்ட சுவர்ணாசனத்தின் மீது எழுந்தருளினார்.

(௨௧) அரதத்தாசாரிய சுவாமிகள் விவாகஞ் செய்தமை வருமாறு:—சுப்பிரதீகரும் தமது புத்திரியைச் சுவர்ணபூஷணாதிகளால் அலங்கரித்து ஊஞ்சல் மஞ்சத்திலிருத்தினார். வதுவரர் இருவரும் தம்முள் மாலை மாற்றிக்கொண்டார்கள். ஆசாரியரோடு அவர் மனைவியாரையும் உடன் அமரச்செய்து இருவர் வம்சாவளிநாமங்கள் சொல்லி ஊஞ்சல் ஆட்டினார்கள். மாமி முதலாயினோர் வதுவரர் பாதங்களைப் பால்கொண்டு பிரக்ஷாளனஞ் செய்து அவ்விருவருக்கும் நீராஞ்சனஞ் சமர்ப்பித்துப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்தார். அதினின்றும் இறங்கிச் சபையின்கண்ணே நானாவித வாத்தியங்கள் கோஷிக்கக் கல்யாணமண்டபஞ் சார்ந்து நவரத்தின ஆசனத்தின்மீது வீற்றிருந்தார்கள். தமது மனைவியாரோடு அவ்விடத்தே சென்று சுப்பிரதீகர் தமது புத்திரியினுடைய வலக்கையைத் தமது கையினாலேபிடிப்ப, மனைவியார் கரகத்தினின்று தீர்த்தஞ்சொரிய, பழமுதலியவற்றோடு தமதுபுத்திரியைப்பரமசிவரூபமாய் எழுந்தருளிய உமக்குத் தந்தேம். என்று தமது கோத்திரத்தைச்சொல்லி ஆசாரியர் கையிலேகொடுத்து, அவர் வலப்புறத்திலே கமலவல்லியை இருத்தினார். பவளக்கொடிகளெல்லாம் நாட்டப்பட்ட கல்யாணமண்டபம் மிகுந்த சோபையுற வாத்தியகோஷங்களால் விளங்கிற்று. சங்குகள் எங்குந் தொனித்தன. வேதங்கள் கோஷித்தன. வரர் அக்கினியிலே ஓமஞ் செய்து அதனை வளர்த்தார். வதுவரர் இருவரும் தம்மிருகரங்களினால் பொரியை அக்கினியிலிட்டார்கள். வரர் தமது கையினால் வதுவின் கையைப்பற்றி அஷ்டமூர்த்தியாகிய சிவாக்கினியைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து, பின்னரும் தமது பாரியாரோடு சிவபிரான் திருவடிகளை அடைவேன் என்னுந் தியானத்தோடு எஞ்சிய கன்மங்களையும் முடித்தார். இங்ஙனம் மகானாகிய அரதத்தாசாரியருடையவிவாகம் மிகு விமரிசையோடுமுற்றியது.

(௨௨) அரதத்தாசாரியர் விவாககோலத்தோடு வீதிவலம் வருதல் வருமாறு:—கல்யாணத்துக்கு வந்தோர் அனைவரும் இந்தப் பெருமான் சமஸ்த லோகத்தையும் ரக்ஷிக்கும் பொருட்டே எழுந்தருளினாரென்று களிப்பினோடு ஆரவாரித்துப் புகழ்ந்தார்கள். பின்னர் வதுவரர் இருவரும் வீதிவலம் வருவாரெனக்கொண்டு நகரவாசிகள் தத்தம் கிரகங்களை அலங்கரித்தார்கள். கன்னியர் கர்ப்பூரம் பச்சைக் கர்ப்பூரம் பொரிமுதலியவற்றைக் கொண்டு புறப்பட்டார்கள். வீதிகளைத் தூய்மை செய்து சந்தனக் குழம்பு தெளித்து, சூரியகிரணங்கள் வீழாவண்ணம் விதானங்கள் அமைத்தார்கள். தேவர்கள் புஷ்பமழை வருஷித்தார்கள். வாயு சந்தனப் புஷ்பசுகந்தங் கொண்டு யாண்டுஞ் சேவித்தான். பூருவபுண்ணியம் ஞானிகளை உபசரித்தல் போல, நகரத்தார் ஆசாரிய சுவாமிகளை மங்களத்தோடு உபசரித்தார்கள். அரதத்தாசாரியரும் அவர் மனைவியாரும் ஊஞ்சல் விட்டிறங்கி விவாகசாலைக்கு வெளிநீங்கி, வாகனத்திலிவர்ந்து கிராமப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்து, பின்னர் அக்கினீசுவரர் ஆலயத்தை வலம்போந்து வணங்கி, உமாதேவியாருக்கும் சிவபெருமானுக்கும் புஷ்பாஞ்சலி எடுத்து, திருவருள் பெற்று ஆலயத்துக்குப் புறத்தே வந்து, வாகனமேற்கொண்டு வாத்திய கோஷங்களோடு தமது கல்யாணமண்டபம் நோக்கி வந்து, ஆராத்திரிகம் நீராஞ்சனமுதலியன பெற்று, ஔபாசனாக்கினியோடு கிரகப் பிரவேசஞ் செய்து, பிராமணர்களுக்கு விருந்து முதலாயின அயில்வித்து, அவர் ஆசிர்வாதம் பெற்று, அவர்கள் இஷ்டப்படி சுவர்ணதானாதிகளைக் கொடுத்து மகிழ்வித் தனுப்பினார். இங்ஙனம் அரதத்தாசாரியர் கமலவல்லியாராகிய மனைவியோடமர்ந்து சிவாராதன முதலிய செய்து இல்லறம் நடாத்துவாராயினார்.

(௨௩) அரதத்தாசாரியர் கிரகஸ்தாச்சிரமம் நடாத்து முறைமை வருமாறு:—அரதத்தாசாரியர் உதயகாலத்தில் எழுந்து, சிவத்தியானஞ் செய்து, தந்த தாவன முதலியன செய்து, ஸ்நானஞ் செய்து, சந்தியாவுபாசித்து, காயத்திரி செபம் ஓமம் சிவபூசை முதலியன செய்து, கிரகஸ்தாச்சிரம விஷயத்தை விசாரித்துக்கொண்டு, மௌனத்தோடு போய் அக்கினீசுவரரை வணங்கி, பின்னர்த் திருக்கோடிகா, திருவாலங்காடு, திருவாவடுதுறை, ஆபத்சகாயேசுரம், பிராணேசுராலயம், ஆம்பிரவனேசுரம், அக்கினீசுரம் என்னும் ஏழு ஆலயங்களையும் வணங்கி, மாத்தியான்னிகம் பிரமயஞ்ஞம் முடித்து மத்தியான சிவபூசை செய்து, வைசுவதேவ கோமஞ்செய்து, துவாரத்து அதிதிகளை நோக்கி உபசரித்து, பிராணாகுதி வாயிலாகச் சிவநிவேதனம் அயின்று, பிராமணர்களுக்குத் தாம்பூலம் அளித்து, சாத்துவிக சில புராணங்களைப்படித்து, தியானத்தோடு மாலையிலிருந்து, அக்காலையில், சந்தியை உபாசித்து

காயத்திரிசெபம் ஓம முதலியன செய்து, சிவாலயதரிசனஞ் செய்துகொண்டு, கிரகத்துக்கு வந்து சிவபூசை வைசுவதேவ ஹோமஞ் செய்து, இராத்திரி அதிதிகளை உபசரித்து, தாமும் போசனஞ் செய்து, அவர்களுக்குத் தாம்பூலம் கொடுத்து, தாமும் தாம்பூலஞ் சுவீகரித்து, சிறிதுபோது பிராமணர்களோடு சிவகதைகளைச் சொல்லிச் சிந்தனை செலுத்தி, இதயத்திலே உமாதேவியாரோடு சிவபெருமானைத் தியானித்து, இராத்திரி சூக்தத்தையும் படித்துச் சயனஞ் செய்வார். இருதுகாலங்களிலே பத்தினி கமனஞ் செய்து, சிவ பாவனையோடு கிரகஸ்தாச்சிரமத்தை நடாத்துவாராயினார்.

(உச) தண்டனையடைந்த கணிகையர் அரதத்தாசாரியராலே விடுதலையாக்கப்பட்டமை வருமாறு:—அக்கினீசுவரர் ஆலயத்துக்குத் திருத்தொண்டு செய்யும் சில கணிகையர் ஓர் நாள் இராத்திரி கோயிற் திருத்தொண்டுக்கு வாராமையால் கோயிலதிகாரிகள் அவர்களை மறுநாட்காலையில் வருத்திக்கோயில் மண்டபத்தின் மேலே வெய்யிலிலே நிறுத்தி மலசலமோசன மின்றிப் பசியோடு வருந்தும்படி பீடித்தார்கள். மத்தியானமாயும் வீடுபோகப் பெறாமல் இங்ஙனம் பீடிக்கப்பட்டு அவர்கள் அழும்போது, வழக்கமாய்த் தாம் வரும் காலந் தப்பி மத்தியானத்துக்குப்பின் அரதத்தாசாரியர் ஆலய சேவையின் பொருட்டு அங்கே எழுந்தருளினார், அந்தக் கணிகையர் ஆசாரியரைத் தரிசித்து அத்துன்பத்தினின்று தங்களை விடுவிக்கும் பொருட்டு அழுது பிரார்த்தித்தார்கள். அப்பொழுது அவர் பக்கத்தினின்றவர்கள் வாயிலாக அக்கணிகையர்க்கு நிகழ்ந்த சமாசாரத்தைக் கேட்டுத் தாம்பூமியிலே வீழ்ந்து, தம்முடைய வயிற்றிலே அடிக்கடிமோதி, சிரசிலும் மோதி அழுது மூர்ச்சையினாலே நிலத்திலே விரைவில் வீழ்ந்தார். சிலர் இவர் நிலைமை நோக்கிப் பரிகசித்தார் வேறுபலர் இவர் இங்ஙனம் செய்தலை நிச்சயித்தறிதற்கு நமக்குவன்மையில்லை என்பார்கள். அப்போது கோயிலதிகாரிகள், அங்குவந்து நீங்கள் ஏன் இப்படி வருந்துகின்றீர்களென்று அவரைப் பிரார்த்திப்ப, அதற்கு அவர் கோயிலுக்கு வந்து சேவிக்குமாறு தண்டிக்கப்பட்ட கணிகையருடைய பாக்கியமன்றோ பாக்கியம்! இந்தப்பிரகாரம் ஆலய சேவைக்கு என்னை வாட்டிலை என்று பீடித்து என்னைக் கண்டிக்க எனக்கு அதிகாரி ஒருவருமில்லையே யென்று வருந்துகின்றேன் என்றார். இந்த வார்த்தையைக் கேட்டு அதிகாரிகள் அக்கணிகையரை விடுதலை செய்தார்கள். அக்கணிகையரெல்லாம் அரதத்தாசாரியரை மிக மகிழ்வினோடு வாழ்த்தினார்கள். ஆசாரியரும் சிவதரிசனஞ் செய்துகொண்டு கிரகஞ் சார்ந்து சிவபூசை செய்ய ஆரம்பித்தார்.

(உரு) அரதத்தாசாரியர் நாயின் நாவிலும் சிவலிங்கப்பெருமான் சிரசிலும் சங்காபிஷேக தீர்த்தம் சொரிந்தமை வருமாறு:—அப்போது இருஷிகள் முனிவரை நோக்கி அரதத்தாசாரிய சுவாமிகள் பிராதக்காலத்தில் சிவ சேவைக்கு எழுந்தருளியிருப்பாரேல் கணிகையர் தம் விருத்தாந்தத்தை அவருக்கு விஞ்ஞாபனஞ் செய்திருப்பாரே. அங்ஙனம் அன்னைக்கு அவர் வாராமைக்குக் காரணம் என்னை என்று கேட்டார்கள். ஆசாரியரைக் கணிகையர் காலைப்போதிலே தரிசித்தும் தங்களை அதிகாரிகள் விரைவிலே விடுதலை செய்வார்களென்று எண்ணி அதைக்குறித்து அவருக்கு விண்ணப்பஞ் செய்திலர் என்று முனிவர் சொன்னார். அங்ஙனமாயின் திருவிடைமருதூரைத் தரிசித்துக்கொண்டு சீக்கிரத்திலே அக்கினீசுவரர் ஆலயத்துக்கு வாராது அவர் காலந் தாழ்த்து மத்தியானத்துக்குப் பின் வரவேண்டிய காரணம் என்னை என்று இருஷிகள் கேட்ப, முனிவர் சொல்வாராயினார். பௌர்ணமாசைகாலத்திலே அரதத்தாசாரியர் பிரமகத்தி நிவாரணஞ் செய்யும் காவேரி தீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ் செய்து, மத்தியார்ச்சுனேசுவரரையும் ஆஞ்ஞாகணேசரையும் சற்பநாயகியையும் பிறரையுந் தரிசித்துக் கொண்டு மத்தியானப்போதிலே தமது கிரகத்துக்கு வந்து, மாத்தியான்னிகஞ் செய்து சிவலிங்கப்பெருமானுக்குப் பூசை செய்யத் தொடங்கி, அவருக்கு அபிஷேகஞ் செய்யும்போது, நாயொன்று தாகமேலீட்டினாலே அந்தத் தாராபிஷேகசலத்தை ஏந்திச் சாப்பிடுமாறு நாக்கை நீட்டிற்று. அப்போது ஆசாரியர் அந்தச் சங்காபிஷேகசலத்தை அந்த நாயின் நாவிலே விட்டு எஞ்சிய சலத்தைச் சிவலிங்கப் பெருமானுடைய சிரசின் மீது அபிஷேகஞ் செய்தார். சமீபத்திலே நின்றோர் ஆச்சரியத்தோடு அதனை நோக்கி இங்ஙனஞ் செய்யலாமா? இங்ஙனஞ் செய்தற்குக் காரணம் யாது என்று கேட்டார்கள். அதற்கு ஆசாரியர் என்மாட்டுள்ள அன்பினாலே சிவபெருமானே இந்த நாயுருவத்தோடு எழுந்தருளினால் யான் என் செய்யத்தக்கது! என்று சொல்ல, அவர்கள் ஆசாரியருக்குச் சிவபெருமானிடத்திலே திடமான அன்பு இருந்தவாறு என்னே! என்னே!! என்று கோவில் சிவபூசாதரிசனஞ் செய்துகொண்டு தத்தம் வீடுசார்ந்தார்கள்.

(உசு) அரதத்தாசாரியருக்குப் புதல்வர் புதல்விகள் பிறந்தமை வருமாறு:—அரணியில் அக்கினி அமைந்தாற் போல அவருடைய பத்தினியார் கர்ப்பமுடையராயினார் அக்கருப்பம் மாசந்தோறும் விருத்தியாக, ஆறும் மாசத்திலே சீமந்தாதிகருமங்கள் நடத்தப்பட்டன. உமாதேவியார் சுப்பிரமணியரைப் பெற்றாற்போல, அவர் பத்தினியார் ஓர் குழந்தையைப் பெற்றெடுப்ப, அக்குழந்தைக்கு அக்கினீசுரன் என்று நாமகரணஞ் செய்தார். அதன் பின்னர் அவருக்குப் பின்னரும் எழுபுத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். அவர்களுக்கு முறையே மகாதேவர், நீலகண்டர், சங்கரர், சந்திரசேகரர், சம்பு, மத்தியார்ச்சுனேசுவரர், கோவடு நாயகர் என்று நாமகரணஞ் செய்தார். அவர்களோடு சற்பகை மீனாஷி என்னும் இருபுதல்விகளும் பிறந்தார்கள். அவர்களெல்லாஞ் சிவநேசச் செல்வர்களாய் விபூதி உருத்திராக்ஷ தாரணர்களாய், சிவலிங்கார்ச்சனர்களாய், சதாகாலமும் ருத்திரசெபஞ் செய்பவர்களாய் பஞ்சாக்ஷர செபப் பிரியராய், பிதாவுக்குத் தொண்டு செய்யுங் காதலுடையராய், சற்கன்ம நிரதராய், வேதசாஸ்திர பாடகர்களாய் ஒழுகினார்கள். இவர்களோடு ஆசாரியர் கிரகஸ்தாச்சிரமத்தில் ஒழுகிப் புத்திரர்களை வைதிக நெறியிலே சிவாஞ்ஞையினாலே செலுத்தி, இருகன்னியர்களையும் விவாகஞ் செய்து கொடுத்து அன்பினோடு மூன்று காலமுஞ் சிவார்ச்சனை செய்துகொண்டு வந்தார்.

(உஎ) அரதத்தாசாரியர் சிவாக்கினியிலிட்டுப் பஸ்மீகரமாய பீதாம்பரத்தை அக்கினீசுவரப்பெருமான் திருமேனியிலே விளங்கச் செய்தமை வருமாறு:—ஓர் நாள் சிவலிங்க பூபதியானவர் அக்கினீசுவரப் பெருமானுக்குச் சமர்ப்பிக்கும் பொருட்டு மிக விலையேறப்பெற்ற பீதாம்பரம் ஒன்றை ஆசாரியர் சமூகத்துக்கு ஓர் பிராமணர் வாயிலாக அனுப்பினர். பிராமணர் பீதாம்பரங் கொண்டுவந்த காலம் ஆசாரியர் அக்கினியிலே ஓமஞ் செய்யுஞ் சமயமாயிருந்தது, அப்பிராமணர் வந்து அவர் பாதயுகளங்களிலே வணங்க, ஆசாரியர் அவரை எழுந்திருக்குமாறு செய்து ஆசீர்வாதஞ்செய்து அவர் இருக்குமாறு ஆசனங் கொடுத்தார். அவர் ஆசனத்திருந்து கொண்டு பீதாம்பரத்தை எடுத்து ஆசாரியர் கையிலே கொடுத்து, அரசர் இதனை அக்கினீசுரருக்கு அர்ப்பணஞ் செய்யச்சொன்னர் என்றார். அப்போது ஆசாரியர் அக்கினீசுவரப்பெருமானை அவ்வக்கினியிலே தானே சிந்தித்துக்கொண்டு அதனை அவ்வக்கினியிலே ஆகுதி செய்துவிட்டார். அவ்வக்கினியிலே இட்ட க்ஷணப்போதிலே தானே பீதாம்பரம் பஸ்மீகரமாய்ப் போய்விட்டது. அதைக்கண்ட விப்பிரர் அவரிடத்தே ஆஞ்ஞை பெற்றுக்கொண்டு அவ்விடம் விட்டு நீங்கி, இராசாவை அடைந்து நடந்த சமாசாரத்தை அறிவித்தார். இதைக்கேட்ட அரசன் நமது ஆசாரியர் சர்வஞ்ஞரன்றோ. யாது காரணத்தினால் தகித்தாரோ என்று சிந்தித்து, அதன் உண்மை அறியும்பொருட்டு ஆசாரியரிடத்தில் வந்து, அவருடைய திருவடிகளிலே சுவர்ணபுஷ்பங்களினால் அர்ச்சித்து ஆனந்தபாஷ்பம் வாராநிற்ப வீழ்ந்து நமஸ்கரித்தார். அவ்வரசரை ஆசாரியர் தம்முடைய திருக்கரத்தினால் எடுத்து அவர் தம்மைப் பூசித்த மகிழ்வினால் அவர் க்ஷேமத்தை விசாரிக்க, பூபாலர் ஆசாரியரை நோக்கி சுவாமி தங்களுடைய தர்மாதிகளுக்கெல்லாம் பயனும், பாவங்களாகிய வறுமையைத் தகிப்பதாயுமுள்ள தங்களுடைய கருணாசாகரத்தில் அமிழ்ந்தின எனக்குத் துக்கமென்னுளது! அடியேன் கொடுத்தனுப்பிய வஸ்திரம் பரமேசுரனுக்கு அர்ப்பணஞ் செய்யப்பட்டதா என்றார். அதற்கு ஆசாரியர் ஆம், பரமேசுரனுக்கு அர்ப்பணஞ் செய்தேமென்று அரசருக்குச் சொல்லி, அவரைக் கோயிலுக்கு அழைத்துக் கொண்டுபோய்ச் சிவலிங்கப்பெருமான் மீது அவர் வஸ்திரம் தரிக்கப்பட்டிருத்தலை அரசருக்குத் தரிசிப்பித்தார். அரசரும் அவ்வஸ்திரம் தாம் கொடுத்த வஸ்திரமே அங்ஙனம் அலங்கரிக்கப்பட்டிருத்தலை அரசருக்குத் தரிசிப்பித்தார். அரசரும் தான் கொடுத்த வஸ்திரமே அங்ஙனம் அலங்கரிக்கப்பட்டதென்று கண்டு ஆச்சரியமுற்று, ஆசாரியருடைய பாதங்களிலே வீழ்ந்து வணங்கி எனது அபராதத்தை க்ஷமித்தருள வேண்டுமென்று பன்முறை பிரார்த்தித்தார். பாலிய தசையிலே தங்களுடைய மகிமையைக் கண்டிருந்தும் மயங்கிப்போனேனே என்று ஆனந்தக் கண்ணீரோடு பாராட்டினர். அப்போது ஆசாரியர் அரசனை நோக்கி நமக்கு ஆசாரியர் மீதும் சிவபிரான் மீதும் அன்பானது சமமாய் உளதாக என்று ஆசி கூறி, அவர் நெற்றியிலே விபூதி தரித்து, நீவிர் நமது பட்டணஞ் செல்வீராக என்று சொல்லி விடை கொடுத்தார். அப்போது அரசரும் மகிழ்வினோடு குருவினுடையபாதாரவிந்தங்களிலே அநேக இரத்தினாபரணங்களையும் வஸ்திரங்களையும் சமர்ப்பித்து நமஸ்கரித்து விடை பெற்றுத் தன் நகரமடைந்தார். ஆசாரியர் கணபதி சுப்பிரமணியரோடு அம்பிகாபதியாகிய சிவபெருமானைச் சிவபூசாதி சற்கருமங்களினாலே வழிபட்டுக் கொண்டு வருவாராயினர்.

(உஅ) சிவநாமோச்சாரணத்தினாலே கோஹத்திபாபம் நீங்கினமை வருமாறு:—ஓர் பிராமணன் அக்கிராமத்திலே பசுக்களைப் பரிபாலனஞ் செய்துகொண்டு வருவானாயினன். ஓர் நாள் அவன் வைக்கோற் கட்டொன்றைக் கொண்டுவந்து உட்புறத்திலே அதனைப்போடும்போது, அவ்வுட்பக்கம் அவனுக்குத் தெரியாமையால் அவ்வைக்கோற்கட்டு அபுத்திபூருவமாக இளங்கன்றொன்றின்மீது வீழ, அந்தக் கன்று இறந்துபோயிற்று. இறந்துபோன கன்றைக் கண்டு பிராமணன் துக்கித்தான். அதை அறிந்த அக்கிரகாரத்து மற்றப் பிராமணரும் வந்து பார்த்து, அவன் கோகத்தி செய்தானென்று அவனைத் தூஷித்து, அவன் முகாவலோகனஞ் செய்தல் கூடாதென்று தவிர்த்தார்கள். தான் செய்த தீச்செயலை நோக்கி வருந்துகின்ற பிராமணனுக்குச் சனங்கள் கூறும் நிந்தாவார்த்தைகள் புண்ணிலே உப்புநீர் சொரிந்தாற்போல வருத்தின. தனது பாபநிவாரணத்தின் பொருட்டுப் பிராமணர் ஒருங்கு கூடிச் சந்தியா செபஞ் செய்யும் மடத்துக்குப்போய் அபுத்திபூருவமாகப் பசுக்கன்றைக் கொன்ற பாபத்தை அடைந்தேனே! இதற்குப் பிராயச்சித்தஞ் செய்யவேண்டுமென்று அவர்களை நமஸ்கரித்துப் பிரார்த்தித்தான். இதைக்கேட்ட பிராமணர்கள் உதாசீனமாக அவனைப்பார்த்து, உன்முகத்தை நாம் பார்க்கமாட்டேம்; இவ்விடம் விட்டுப் போய்விடு என்று அவனைப்போக்கி, அவனைப்பார்த்ததோஷம் நீங்குமாறு சூரியதரிசனஞ் செய்தார்கள். தன்னைப் பிராமணர்கள் குற்சிதமாக நிந்திததமையால் அவன் அதிக துக்கமடைந்து பிசாசுபிடித்தவன் போலாயினன். அவன் போகும் மார்க்கத்தில் அக்கினீசுவரர் ஆலயத்தைத் தரிசித்துப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து நமஸ்கரித்தான்; அப்பெருமானுடைய தரிசித்த விசேடத்தினாலே கலக்குண்ட அவனது மனசு சிறிது தெளிவுகொண்டு அதனால் நிர்மலபுத்தியுடையனாய், அரத்தாசாரியரைச் சரண்புகுவேனாயின் உறுதியாக அவர் தனது பாபநிவாரணத்திற்கு ஓர்வழி காட்டுவாரென்று கொண்டு சிவபிரானிடத்திலே பாலியாவஸ்தையிலே அவர் ஞானம் பெற்றமையும், ஒழுகக்காசிய அயாசனத்திலிருந்து பிரசங்கித்தமையும் எவர்களாலுஞ் செய்தற்கு எளியனவல்லவேயென்று நிச்சயித்து, அவருடைய கிரகத்துக்குள்ளே வந்து பிரவேசித்தான்; பிரவேசித்தபோது, துவாரத்து வாசற்படி அவன் தலையிலே இடிக்க, உடனே "சிவ சிவ" என்று சொல்லியிருந்தான். "சிவ சிவ" என்று சொல்லிய சப்தம் கிரகத்தினுள்ளே இருந்த அரத்தாசாரியசுவாமிகள் திருச்செவியில் எய்திற்று. எய்தியவுடனே, தாம்செய்த காரியத்தை விடுத்து ஆனந்தசாகரத்தில் மூழ்கி, யாரோ பெரியவர் இவ்வேளையிலே சிவநாமத்தை உச்சரித்துக்கொண்டு வந்தாரென்று நினைந்து வாசலிலே வந்து அவனை எதிர்கொண்டார். அவர் எழுந்தருளிவந்தபோது அப்பிராமணன் ஆசாரியருடைய திருவடிகளிலே தண்டாகாரமாக வீழ்ந்து வணங்கினன். அப்போது ஆசா

ரியர் அவனைத்தமது திருக்கரத்தினால் எடுத்தணைத்து ஆலிங்கனஞ் செய்தார். "சிவபக்தசிரேட்டரே! நீவிர் நமது கிரகத்துக்கு எழுந்தருளினமையால், நான் தன்னியனாயினேன். எனது கிரகமும் தன்னியமாயிற்று" என்று இங்ஙனஞ் சொல்லி, அவரை ஆசனத்தின்மீதிருத்தி உபசரித்தார். ஆசாரியர் தமக்கு இத்துணை மரியாதை செய்தமையால் மிகுதியும் ஆனந்தமடைந்து, அப்பிராமணன் பின்னர் இங்ஙனம் ஆலோசிப்பானாயினான். ஐயோ! நான் இருமுறை "சிவசிவ" என்று சொன்னமையால் இந்தமரியாதை கிடைத்ததே! என்னிடத்தில் மற்றோர் துக்கம் நிகழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றதே! அதனை இவரிடம் விஞ்ஞாபனஞ் செய்யாதொழியில் தனக்குப் பிராயச்சித்தம் கிடையாதென்றெண்ணி, ஆசாரிய சுவாமிகளே! அடியேன் அபுத்திபூருவமாகக் கோகத்தி செய்துவிட்டேன் உமது பாதங்களையே சரண் என்று அடைந்தேன் அடியேனைப் பாதுகாத்தருளுதிர் என்று வேண்டி, ஆனந்தபாஷ்பஞ் சொரிய அவர் திருவடிகளிலே வீழ்ந்து நமஸ்கரித்தான். இப்படிச் சொல்லிய பிராமணனைக்காருண்ணிய சாகரராகிய ஆசாரியர் நோக்கி, "நீர் செய்த கோகத்திக்குப் பிராயச்சித்தம் முடிந்து போய்விட்டது. உமக்கு மோக்ஷமும் எய்தியது" என்றார். சுவாமீ! அடியேனுக்குப் பிராயச்சித்தம் எப்படிப்போந்தது? மோக்ஷம் எப்படி எய்திற்று? திருவாய்மலர்ந்தருளல் வேண்டும் என்றான். அப்போது அவர் நீவிர் முதற்சொல்லிய "சிவ" சப்தத்தினால் கோகத்திக்குப் பிராயச்சித்தம் எய்திற்று, இரண்டாவது "சிவ" சப்தத்தால் முத்தியும் எய்திற்று என்றார். கிருபாமூர்த்தியுடைய அமிர்தவார்த்தையைக்கேட்டு, இருநிதியடைந்த வறியோன்போல ஆனந்தமடைந்து, அந்த அமிர்தவார்த்தையைக் கேட்ட ஆராமையினாலே மீட்டும் மீட்டும் ஆசாரியசுவாமிகளை நமஸ்கரித்து ஆனந்தக்கூத்தாடினான். இதயத்திலேயுள்ள தாபம் அவனுக்குச்சாந்தியாயிற்று. அவனது முகமும் பிரசன்னமாயிற்று. இங்கு நிகழ்ந்தவனைத்தையுங் கண்டுகொண்டிருந்த பார்ப்பான் ஒருவன் அப்பிராமணனை நோக்கி, அதி குரூரமாகிய கோகத்திபாபம் சிவநாமத்தினாலே நிவாரணமாகுமா? இரும்பைத்தின்று சுக்குகஷாயஞ் சாப்பிட்டால் சீர்ணமாய் விடுமா? பாபஞ்செய்யாதவராலே சிவன் துதிக்கற்பாலர். பாபிகள் அந்த நாமத்தினாலே எப்படிப் பரிசுத்தராவர்! என்றான். அதைக் கேட்ட ஆசாரியர் தம்மோடிருந்த பிராமணரை நோக்கி, சிவபிரானுடைய மாயை பிரம விஷ்ணுக்களையும் மயக்கிவிடுமே, இவனையா அது தப்பவிடும் என்றார். சிவநாமத்தினாலே ஒழிக்கத்தக்க பாபத்தைச் செய்பவர் இவ்வுலகிலே இல்லையாமாதலின், ஸ்மிருதிகளிலே இந்தச்சிவநாமம் பிராயச்சித்தமாக எடுத்துச் சொல்லப்படாது,அவ்வப்பாபங்களுக்கு இயைந்த பிராயச்சித்தங்கள் ஆங்குச் சொல்லப்பட்டுள்ளன. பாசுபதாஸ்திரத்துக்குக் கொசுக்கள் இலக்கில்லையாமாறுபோல, சிவநாமத்துக்குச் சர்வபாபசமூகங்களும் இலக்கில்லையாமென்க. இவ்விஷயத்திலே எவனுக்குச் சந்தேகமுளதோ அவனுக்கு இன்பம் இல்லையாம் என்று இங்ஙனம் சொல்லிவிட்டு, இதைக்குறித்து விவாதஞ்செய்பவனைப் பார்த்தல் பாவமாய் முடிதலின், அதுபற்றி இவ்விடத்திலே யாதும் அறியாது குதர்க்கஞ் செய்கின்ற உன்னை நோக்குதல் எமக்கு இகழ்ச்சியாமாதலின், இவ்விடம் விட்டுப்போய்விடு என்று சொன்னார். சிவநாமத்திலே சந்தேகங்கொண்டமையால், ஆசாரியரால் உடனே திரஸ்கரிக்கப்பட்டு, அவன் அதிக பாபமும் பயமும் எய்தி தன் வீடுநோக்கிப்போயினான். கோகத்திபாபத்தினின்று நீங்கிய பிராமணனை நோக்கி, நீர் எப்போதும் சிவநாமகீர்த்தனம் செய்யும் என்று சொல்லி, அவரைக் கிரகத்துக்குப் போகுதிர் என்று ஆஞ்ஞாபித்தார். இங்ஙனம் சந்தோஷத்தோடு சிவநாமகீர்த்தனஞ்செய்து கொண்டு போகும்பொழுது, அவன் பிராமணர்களைநோக்கி, சிவனுருடைய கிருபையினாலே சர்வஞ்ஞாதிகுணங்களையுடைய அரதத்தாசாரியர் எனது பாபங்களெல்லாம் ஒழிந்துபோய் விட்டன என்று சொன்னார் என்றான். அதைக்கேட்டுப் பிராமணர்கள் உனக்கு மகாபாதகமானது எப்படி விமோசனமாயிற்று? என்று கேட்டார்கள். அதற்கு அவர் அவர்களை நோக்கி, நான் அவர் வாயிலில் நுழைந்தபோது, இருதரஞ் சிவநாமஞ் சொன்னேன், அவர் என்னை உபசரித்து,பக்தருடைய பீடையைப் போக்கும் சிவனுடையநாமம் இருமுறை உச்சரிக்கப்பட்டபோதே,உமது கோகத்திசந்தேகமின்றி நாசமாயிற்று. நீரும்சம்சாரத்தினின்று முத்தராயினீர் என்று சொன்னார் என்றான். இதைக்கேட்ட பிராமணர்கள் நன்று! நன்று!! நீ சிவநாமத்தை உச்சரித்தமாத்திரத்தினாலே மகாகொடிய பாபம் எப்படி நீங்கும்! என்று பரிகசித்தார்கள். உடனே அவர்கள் சொல்லிய வார்த்தையைக் கேட்ட பிராமணன் ஆசாரியர் கிரகத்துக்கு வந்து, அவர்கள் சொல்லிய வார்த்தையை அவருக்கு விண்ணப்பஞ் செய்தார். அதைக்கேட்ட ஆசாரியர் அவரை நோக்கி, ஓ பிராமணனே! நீவிர் அந்தப் பிராமணர்களிடத்திலே மீட்டும் போய் இன்னது செய்தால் உமது பாபம் நீங்கினமையையுற்று அவருக்குத் திருப்தியுண்டாகுமென்று கேட்டுவந்து எனக்குத் தெரிவியும் என்றார். அப்போது அவர் பின்னும் அங்கு நின்றும் போய்ப் பிராமணர்களை நோக்கி, தமது ஆசாரியர் சொன்னமொழியைச் சொல்லி, உங்கள் மனசு திருப்தியாதற்குத் தாம் யாது செய்தல் வேண்டும் என்று கேட்டார். அதற்கு அவர்கள் அக்கினீசுரர் சன்னிதானத்திலுள்ள சிலாவிடபதேவர் நீர்கொடுக்கும் அறுகம் புல்லைச் சாப்பிடுமாயின், உமது சிவநாமத்தால் பிராயச்சித்தம் எய்தியது நிச்சயந்தான் என்றார்கள். அப்போது அவர் விரைந்து ஆசாரியரிடத்தில் வந்து சிவசொருபமாய் விளங்கும் ஆசாரியரை நமஸ்கரித்து, அவர்கள் சொல்லிய வார்த்தையைச் சொன்னார். ஆசாரியர் அவரை நோக்கி, நீவிர் சிவபிரானைத் தியானித்துக்கொண்டு அறுகிருக்குமிடஞ்சென்று, அதனை எடுத்து நன்றாகத் தீர்த்தங்கொண்டு கழுவிக்கொண்டுபோய்க் கொடுக்குதிர், சந்தேகிக்கவேண்டாம் என்று ஆஞ்ஞாபிப்ப, அவர் அப்போது போய், அறுகெடுத்து அதனை நன்றாகக் கழுவிச் சுத்தி செய்து அப்பிராமணர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு அக்கினீசுவரர் ஆலயத்துக்குப்போந்து, அக்கினீசுவரப்பெருமானை நமஸ்கரித்து, இடபதேவருக்கு வலப்புறத்திலே அறுகம்புல்லைப் பிடித்துக்கொண்டு நின்று, அஷ்டமூர்த்தியாகிய சிவபிரானை வகிப்பவரே! தயாநிதியே! சிவநாமோச்சாரணத்தினால் என்பாபம் விமோசனமானால் இந்தப் புல்லைச்சாப்பிட்டு என்னை எப்போதும் ரக்ஷித்தருளுக என்று பிரார்த்திப்ப, அவ்வி

ஷபதேவர் தமது நாக்கை வலப்புறமாக நீட்டி, அவர் கையிலிருந்த புல்லைக் கிரகித்துச் சாப்பிட்டார். அப்போது அங்கு நின்ற பிராமணர் அனைவரும் ஆச்சரியமும் ஆனந்தமும் அடைந்து, அவ்வானந்த மேலீட்டினாலே அரதத்தாசாரியரைத் தோத்திரஞ்செய்து, அவரை நோக்கி பிராமணரே! இப்படிப்பட்ட சமாசாரம் எவ்விடத்துண்டு என்று வாழ்த்தி, உமது பாபமெல்லாம் போய்விட்டன, நீர் கிருதார்த்தராயினீர் என்றார்கள். அந்தப் பிராமணரெல்லாம் பின்னர் ஆசாரியரிடத்திலே வந்து அவரைச் சங்கரசொரூபி என்றும், அவருக்கும் சிவனுக்கும் பேதம் இல்லை என்றும் துதித்து வணங்கினார்கள். சிவபெருமான் சித்தவடிவராகிப் பாண்டியன் காணக் கல்லானைக்குக் கரும்புகொடுத்துண்பித்தாரென்று சொல்லப்படுமாறுபோல, உமது ஆஞ்ஞையினாலே இந்த இடபமும் புல்லை வாங்கி உண்டுவிட்டது. உமக்குஞ் சிவபிரானுக்கும் பேதமில்லை; உமது பெருமையை யார் புகழ்ந்து முடித்தல் கூடுமென்று துதித்தார்கள். அப்போது சுவாமிகள் அவர்களைத் தத்தம் கிரகத்துக்குப்போமாறு ஆஞ்ஞை செய்ய, அவர்கள் சிவநாமத்துக்கு இத்துணைமகிமையுளதோ என்று வியந்துவீடு சார்ந்தார்கள். அறுகூட்டிய பிராமணர் நேத்திரங்களிலே நின்று ஆனந்தபாஷ்பஞ் சொரியச் சம்சார பந்தத்தினின்றும் விமோசனராகி ஆசாரியர் சந்நிதியிலே நமஸ்காரஞ் செய்து, சுவாமீ! மகாபாதகனாகிய நான் உமது கிருபைக்குப் பாத்திரனாயினேன் என்றார். அப்போது ஆசாரியர் அவரை நோக்கி, இன்றுமுதல் சிவநாமோச்சாரணஞ் செய்து சிவபூசைமுடித்துச் சிவாலயதரிசனஞ்செய்து வருதியென்றுகூறி அவரைக் கிரகத்துக்கு அனுப்ப, அவர் சந்தோஷத்தோடு வீடுசார்ந்து சிவத்தியானாதி செய்துகொண்டு ஆசாரியர்நெறிபற்றி ஒழுகுவாராயினார்.

(௨௯) அரதத்தாசாரியராம் ஞானியர்க்குப் போசனம் அளித்து வறுமை தீர்த்தமை வருமாறு :—அந்தக்கஞ்சாபுரக் கிராமத்திலே வேதங்களை அத்தியயனஞ் செய்தவரும், தனமில்லாமையினால் வறுமையுற்றுப் பீடிக்கப்பட்டவருமாகிய பிராமணர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் பிராமணர்கள் பாராயணஞ் செய்யும் சந்தியாமண்டபத்திலே போய், நான் தரித்திரத்தினாலே வருந்துகின்றேன் என்றார். அதற்கு அவர்கள் சாஸ்திரங்களை ஆராய்ந்து சொல்வார்களாயினர் : தானப்பிரகரணத்திலே சொல்லப்பட்ட தானங்கள் அனைத்தையும் எவன் பிராமணர்களுக்குச் செய்கின்றானோ, அவனுக்குச் சகல சம்பத்துக்களும் எய்தும், அதற்குச் சத்தியில்லையாயின் இயன்றவாறு சிறிது கொடுத்தாலும் சம்பத்து உண்டாகும் என்றார்கள். இதைக்கேட்ட பிராமணர் இந்தத் தானத்தை எவரிடத்திற்கொடுப்பதென்று ஆலோசித்து, சிவபக்தாக்கிரராகிய அரதத்தாசாரியருக்குத் தானசமர்ப்பணம் பண்ணுவதினாலே புண்ணியம் அக்ஷயமாய்ப் பலிக்குமென்று நினைந்து, இந்தச் சதாசிவர் என்னும் பிராமணர் அரதத்தாசாரியருடைய கிரகம் அடைந்து, அவரை வணங்கி, தமது கிரகத்துக்குப் போசனத்துக்கு எழுந்தருளல் வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தார். அதற்கு ஆசாரியர் "ஓம் வருகின்றோம்" என்று உத்தரமளித்தார். அந்தச்சதாசிவர் தமது கிரகத்துக்கு வந்து பஞ்சமகாயஞ்ஞமுதலியனசெய்து, சிவார்ச்சனைசெய்து ஆசாரியரைத் தமது கிரகத்துக்கு அழைத்து வந்து, பாதப்பிரக்ஷாளனஞ்செய்து, அந்தத்தீர்த்தத்தை உள்ளும் பூரித்துப் புறத்தும் புரோக்ஷித்து, ஆசனங்கொடுத்து, அவர்முன்னே கதலிபத்திரத்தையிட்டு, அதிலே மிளகு சாலியன்னம், பருப்பு வியஞ்சனம் சாகபாகாதிகள், அபூபாதிகள், க்ஷீரான்னம், பாயசம், பழமுதலியன படைத்துப் போசனம் பண்ணுவித்து, போசனம் முடிந்த பின்னர் நமஸ்காரஞ்செய்து, அவருக்குத் தமது அபிப்பிராயத்தைச் சொல்வாராயினார். அரதத்தரே! சிவபாதாப்ஜசிந்தகரே! அநேக புத்திரரோடுகூடத் தரித்திரத்தினாலே வருந்துகின்றேன். இப்படிப்பட்ட என்னைக் கிருபாதிருஷ்டிசெய்து ரக்ஷிக்க என்று வேண்டினார். இங்ஙனம் பிரார்த்தித்தபோது, ஆசாரியர் ஆசிகூறி, மங்களாக்ஷதையும் விபூதியுங்கொடுத்து அனுக்கிரகம்பண்ணி, தமது கிரகஞ் சார்ந்தார்.

அவ்வேளையிலே சிவலிங்கபூபதியானவர் அப்பிராமணரை அழைத்துவரும்படி ஒரு தூதனை அனுப்ப, அப்பிராமணர் தன்னை அரசர் யாதுகாரணத்தினால் அழைக்கின்றார்! யான் யாதாயினும் அபராதஞ் செய்தேனோவென்று திகிலடைந்து கொண்டுபோனார். அரசர் இப்பிராமணர் வரவை நோக்கி, இவர் சிவபிரானேயாமென விளங்கக்கண்டு எழுந்து வணங்கி பாதபிரக்ஷாளனஞ்செய்து, அத்தீர்த்தத்தைப் புரோக்ஷித்துக்கொண்டு அர்க்கியங்கொடுத்து, சுவர்ணமுங் குங்குமமுங்கொண்டு அவர் பாதங்களிலே அர்ச்சித்து; திவ்ய வஸ்திரங்கள், பீதாம்பரங்கள், தனுகிகள், தானியபூமிகண்முதலியவைகளையும் பால் கறக்குங்கோக்களையும் கொடுத்துபசரிக்க, அவர் அவற்றையெல்லாம் பெற்றுக்கொண்டு வீடு சார்ந்தார்.

(௩௦) அரதத்தாசாரியர் பசுவுக்கு நெல்லைச்சேர்த்து உண்பித்தமை வருமாறு :—சிவலிங்கபூபதியானவர் நானூறு தானிய அரிசிப்பொதிகளை இருநூறுகாளைகளின் மேலிட்டுத் தமது குருவாகிய அரதத்தாசாரியருக்கு அனுப்பினார். இதற்குள்ளே பசுபதி என்னும் பிராமணச்சிவபக்த சிரேஷ்டர் ஒருவர் அரதத்தாசாரியருடைய தாயாரிடத்திலே பதக்கு நெல்லுத்தானியங் கொடுத்திருந்தார். அவ்வம்மையார் அதனை வாங்கி வெய்யிலிலே உலருமாறிட, ஓர் காளை புறப்பட்டு வழியிலே கிடந்த அந்த நெல்லைச்சாப்பிட்டது. அப்போது சமீபத்திலிருந்த அரதத்தாசாரியர் அந்தக்காளையின் சமீபத்திலே போய். நெல்லைக்கூட்டிக்கூட்டி அந்தக்காளைக்கு உபசாரமாகக்கொடுத்து உண்பித்தார். அதைக்கண்ட தாயார் ஓடி வந்து தண்டத்தினாலே காளையைப்புடைத்து அதனை வெருட்டியோட்டினாள். அவ்வாறு ஓட்டிய தாயாரை அரதத்தாசாரியர் பார்த்து, பசியோடு வந்த காளையை நீ ஏன் அடித்து ஓட்டினை என்று கேட்க, அதற்கு அவள் சிவபூஜா நிவேதனத்திற்கு ஒன்றுமில்லையே இதைக்கொண்டே அது நடத்தல் வேண்டுமாதலில், அங்ஙனஞ் செய்தேன் என்று சொல்லி, வீட்டுக்குள்ளே போய் வாளாவிருந்தாள். இந்த வேளையிலே அரசனாலே அனுப்பப்பட்ட பிராமணதூதர்கள் ஓடிவந்து ஆசாரியரை நமஸ்கரித்து, அஞ்சலியஸ்தராய் நின்று, சுவாமீ! சிவலிங்கபூபதியானவர் ஈண்டுச் சமர்ப்பிக்கும்பொருட்டு அனுப்பிய அரிசிமூட்டைகள் நானூற்றிலே

இருநூறுமூட்டைகள் நதிப்பிரவாகத்திலே போய்விட்டன. இருநூறு மூட்டைகள்தான் வந்து சேர்ந்தன என்றார்கள். அதைக் கேட்டுப்பின்னர்த் தமது தாயாரை அழைத்து, நீ காளையை உண்ணவொட்டாது அடித்து ஓட்டிய தீச்செய்கையினாலன்றோ நானூறு அரிசி மூட்டைகளுள்ளே பாதி மூட்டைகள் சேதமாயின என்றார். இதைக்கேட்ட தாயார் வியாகுலமுடையராயினர்.

(௧௧) அரதத்தாசாரியரால் நாய் ஒன்று கைலாயம் அடைந்தமை வருமாறு:—அரதத்தாசாரியருடைய மனைவியார் ஓர்நாள் அரிசிகழுவிச் சுத்திகரிக்கும் போது நெருப்பணைந்தது கண்டு அதனை எரிக்கப் போயிருந்தார். அந்த வேளையில் நாயொன்று வந்து அந்த அரிசியைத்தின்றது. இதைக்கண்ட மனைவியார் அரிவாளையெடுத்து எறிந்துவிட, அதுபோய் நாய்மீது வீழ்ந்து, அதன் கழுத்தை வெட்டிவிட, நாய் மூர்ச்சையாய் வீழ்ந்தது. இது தெரியாது நேர்ந்ததே என்று பஞ்சாக்ஷரத்தைச் செபித்தார். அப்போது மாத்தியான்னிகஞ்செய்து வந்த அரதத்தாசாரியர் இது மூர்ச்சையாய் கிடத்தலைக்கண்டு, தமது மனைவியை இஃதென்னை என்றுகேட்க, அவர் நடந்த சமாச்சாரஞ்சொல்ல, அதனால் சிறிது வருத்தமுற்று அவரை நோக்கி நீ வாயிலை அடைத்து வையாமையினால் இது நேர்ந்தது, அதனால் இது உன்மேற்றோஷமேயன்றி இந்நாயின்மேற் குற்றமில்லையென்று கண்டித்துச்சொல்லி, அந்த நாயைத் தமது மடித்தலத்திலெடுத்து வைத்து, அதற்கு உருத்திராக்ஷம் தரித்து, விபூதியை அதன் சரீரமெங்கும் பூசி, பஞ்சாக்ஷரோபதேசஞ் செய்தார். அப்போது கோடிசூரியப்பிரகாசமுடைய இரதமொன்று கைலாசத்திலிருந்து வர, இதைக்கண்ட நாய் தனது பூதசரீரத்தையொழித்து, தேவசரீரத்தை யெடுத்துக்கொண்டு கைலாசத்தை அடைந்தது. அதற்குச்சிவபெருமான் கானபத்தியத்தைக் கொடுத்தார். அந்த நாய் கைலாசமடைந்தமை அறிந்த அரதத்தர் மிகவும் களிப்புடையராயினர்.

(௧௨) சர்வபாபவிமோசனஞ் செய்வது ஏகாந்த ஸ்தானத்துச் சிவநாமோச்சாரணம்:—நமது கிரகத்திலே நமது தாயாரும் பாரியாரும் காளையை அடித்து வெருட்டித் தண்டத்தாற் புடைத்தும், நாயை அரிவாளால் வெட்டியும் துஷ்டகாரியமிரண்டு செய்தார்களே. இவர்களை இப்பாபத்தினின்றும் விமோசனஞ் செய்தல்வேண்டுமென்று ஏகாந்தத்திலே யிருந்து சிந்தித்தார். அப்போது அவர் ஓர் பத்திரிகையைக்கையிலெடுத்தது தெரிந்துந் தெரியாதுஞ்செய்த மகாபாபங்களுக்கு

జ్ఞానాజ్ఞానప్రయుక్తానాం పాపానాంమహతామపి।

என்னும் கருத்தையுடைய இப்பாதிச் சுலோகத்தை எழுதிக் கிரகத்திலே வைத்துவிட்டு, மனுடர்களுடைய பாபங்களை ஒழிப்பதும், மகா புண்ணியம் வாய்ந்ததும், இருவழிசுவர்க்களாற் சேவிக்கப்பட்டதுமாகிய காவேரிக்கு ஸ்நானத்துக்குப் போயிருந்தார். அப்போது அக்கினீசுவரப்பெருமான் அரதத்தாசாரியர் வடிவு பூண்டு அவர் வீட்டுக்கு வந்து, அப்பத்திரத்தை அவர் மனைவியார் வாயிலாகப் பெற்று ஏகாந்தத்திலேயிருந்து சிவநாமத்தை உச்சரித்தலே பிராயச்சித்தமாம் என்னுங் கருத்தையுடைய

ఏతాంతనిమ్స్మృతిశ్శంభో స్వస్య దేవహితేజ్ఞాన్।

என்னும் மற்றைப் பாதிச்சுலோகத்தை எழுதிப் பத்திரிகையை அவர் கையிலே கொடுத்துவிட்டு அந்தர்த்தானமாயினர். அரதத்தாசாரியர் ஸ்நானஞ்செய்து வந்து சிவாராதனம்பண்ணி, பஞ்சயஞ்ஞம் வைசுவதேவம் செய்து, அதிதி பிராமணர்களுக்குப்போசனங்கொடுத்து, தாமும் புத்திரர்களோடு போசனஞ்செய்து, ஆசனத்திருந்து பத்திரிகையை எடுத்துப்பார்த்தார், பார்த்தபோது உத்தரார்த்தம் எழுதப்பட்டிருப்பதுகண்டு தமது பாரியை அழைத்து, இப்பத்திரிகையை யார் கையிலெடுத்துக் கொடுத்தனை என்றார். அதற்கு அவர் ஸ்நானஞ்செய்யப்போந்த நீவிரே மீண்டுவந்து பத்திரிகையைக்கேட்டு எழுதித்தந்துவிட்டுப் போயினீர் என்றார். சிவநாமத்தின் மகிமையறிந்த அரதத்தாசாரியர் நாம் இருதயத்திலே சிந்தித்தபிரகாரம் சங்கரரே இங்ஙனஞ் செய்தாரென்று கண்களிலேநின்று ஆனந்தபாஷ்பம் பொழியப் பரவசராயினர். பிராமணர்களோடு ஒருங்கு காவேரிதீரத்திலே புராண சிரவணஞ்செய்துகொண்டு மடத்திலிருந்தார்.

(௧௩) அரதத்தாசாரியர் தமது சிவபோகவிளைவு கூறின்மை வருமாறு:—ஓர்நாள் அவர் வைசுவதேவஞ்செய்து தமது கிரகத்துவாயிலிலே வந்து அதிதிகள் வருகின்றார்களாவென்று பார்க்குமிடத்து, ஒரு சிவபக்தர் ஆங்கு வந்தார். அவரை அழைத்துக்கொண்டுபோய் அறுசுவையோடு போசனஞ்செய்வித்து, தாமும் போசனஞ்செய்து அவரோடு தாமும் தாம்பூலஞ்செய்துகொண்டிருக்குங்கால், அந்த அதிதிப் பிராமணர் ஆசாரியரை நோக்கி சுவாமீ! தங்களுக்கு க்ஷேத்திரமிருக்கின்றதா? தாங்கள் செய்யும் உபசாரம் ராஜோபசாரமாயிருக்கின்றதே! என்று கேட்ப, அதைக்கேட்ட ஆசாரியர் எனக்குள்ள க்ஷேத்திரம் உழப்படாததும், சலம் பாய்ச்சப்படாததும், தீர்வை கொடுக்கப்பெறாததும், இருபோகமின்றி ஒருபோகமுடையதும், குளிர்ச்சியாகிய மூளையுடைய நதிப்பிரவாகமுடையதும், எப்பொழுதும் உபாதியின்றி போகமுடையதாயுமுள்ள க்ஷேத்திரமேயாம்.

ఆసేవనక్షేత్రమకృష్టపచ్య మనఘం భాగ ద్వితత్వాపపన్నం।
ఉష్ణాపధీశాంకురమున్నదీక ముద్యత్సదాభోగముపాధిశూన్యం॥

என்று சொல்லக்கேட்ட பிராமணர் ஆச்சரியமடைந்து பின்னரும் அநேக சிவகதைகளை ஆசாரியர் வாயிலாகக் கேட்டு, தாம் கிருதார்த்தராயினேம் என்று சந்தோஷத்தோடு விடைபெற்றுக்கொண்டு தம் வீடு சார்ந்தார்.

(௧௪) சிவபக்தர் பாதரக்ஷையை ஆசாரியர் தாங்கி ஆனந்தக் கூத்தாடினமை வருமாறு:—அரதத்தாசாரியர் ஓர்நாள் சிவத்தியானபராயணராய்ப் பிரமயஞ்ஞத்தின் பொருட்டுக் காவேரி தீர்த்தத்துக்குப் போயிருந்தார். அப்போது ஆங்கு வந்த சண்டாளன் சண்டாளி என்னும் இருவருள்ளே சண்டாளியானவள் காவேரியைப் பரிசிக்கும் பொருட்டுப்போக, புருஷன் அவளை நோக்கிக் காவேரிசலத்தைத் தொடாதே என்றான். அதைக்கேட்ட நாயகி ஸ்நானஞ் செய்தலினாலும் தரிசித்தலினாலும் காவேரி மகாபாபங்களையெல்லாம்போக்குகின்றதென்று சொல்லப்படுகின்றதே, பிராணநாயகரே! இங்ஙனம் நீவிர் சொல்லி என்னைத் தடுக்கவேண்டியது என்னை

என்றான். அதற்கு அவன் அவனை நோக்கிக் காவேரிதீரத்திலே எவ்வளவு மணலுண்டோ அவ்வளவுஞ் சிவலிங்கரூபமாம். நாம் கையினாலே பரிசிக்கப்படாது என்றான். இந்த வார்த்தையைக் கேட்ட ஆசாரியர் சமீபத்திலே நின்ற அச்சண்டாளனுடைய பாதத்திலே வீழ்ந்து வணங்கி, அவன் கழற்றிவிட்ட செருப்பைத் தமது தலையிலே வைத்து, ஆனந்தக் கூத்தாடி, உலகத்திலே சிலர் ஞானத்தை அவலம்பனஞ்செய்கின்றார், வேறுசிலர் கன்மத்தை அவலம்பிக்கின்றார், நாமோ சிவபக்தருடைய பாதரக்ஷையை அவலம்பிக்கின்றோம்

జ్ఞానావలంబనః కేచిత్ కేచిత్కర్మావలంబినః।
వయంతు శివభక్తానాం పాదరక్షావలంబినః॥

என்னுங் கருத்தையுடைய சுலோகஞ் சொல்லிச் சமஸ்தப் பிராணிகளையும் சிவசொரூபமாகப்பாவித்து வருவாராயினார்.

(௬௫) நாய் உச்சிட்டத்தைச் சிவ நிர்மாலியமாகக் கொண்டு ஆசாரியர் புசித்தமை வருமாறு:—ஓர்நாள் இவருக்குப் பாகஞ் செய்யப்பட்ட சாலையினுள்ளே நாயொன்று பிரவேசித்து அன்னத்தை உண்ண, இதைக் கண்ட அரதத்தாசாரியர் சிவபிரானே நாய் ரூபமாய் வந்துண்டாரென்று நினைந்து, அதனால் அதனைச் சிவ நின்மாலியமாய்க் கொண்டு சிவத்தியானத்தோடு பந்துக்களோடு அதனைப் புசித்தார்.

(௬௬) சண்டாள ரூபராய் வந்தவருக்கு ஆசாரியர் கஞ்சி அருத்தினமை வருமாறு:—மற்றோர்நாள் அரதத்தாசாரியர் அப்பியங்க ஸ்நானஞ் செய்து விட்டுக் காவேரிக்குப் போயினார். மடிசஞ்சி பாத்திர முதலியன எடுத்துக் கொண்டு போகும்போது சிவபிரான் ஓர் விருத்த சண்டாளனாய்க் கம்பையூன்றிக்கொண்டு தீனவார்த்தை பேசி அவரைச் சமீபித்து, நாதரே! தாகத்துக்குச் சலமில்லை; பசிஎன்னை வாட்டுகின்றது அதற்கொரு வழிகாட்டல் வேண்டுமென்று கேட்ப, உடனே அவர் தமது கிரகத்துக்கு வந்து வடித்த கஞ்சி கொண்டுவந்து அவருக்கு வார்த்துவிட, அவரும் அதைக் குடித்துப் பசிதீர்ந்தார்.

(௬௭) அக்கினீசுவரப் பெருமான் தமக்குச்சோளராஜாச் செய்த உபசாரத்தினும் அரதத்தாசாரியர் உபசாரத்தை விசேஷமாகக் கொண்டமை வருமாறு:—சோழராஜாவானவர் தக்ஷிணாயன வுத்தராயண புண்ணிய காலங்களிலே சிவபிரானைத் தயிலம் அன்னம் பால் தயிர் பழமுதலிய கொண்டு மிகுதியும் மகாபிஷேகஞ் செய்து வருவாராயினர். அப்போது சிவபிரானும் அவ்வரசருக்கு அபிஷேகஞ் செய்த அன்றிரவு சொப்பனத்திலே தோன்றி அன்பனே! நீசெய்தமகாபிஷேகத்தினால் மிகவும் உவந்தேமென்று திருவாய் மலர்ந்தருளுவாராயினார். ஓர் நாள் அக்கினீசுவரப் பெருமானுக்கு மிக விசேஷமாகப் பூசிக்க ஆரம்பித்து பஞ்சாமிர்தம், பஞ்சகவ்வியம், மாம்பழம், பலாப்பழம், இளநீர், கரும்பிரசம், சர்க்கரை, தேன், சந்தனம் எலுமிச்சம்பழம், ஏலம் இலாமிச்சை சேர்ந்த சுத்தோதகம் என்பவைகளால் வாசா மகோச்ரமாக அபிஷேகஞ் செய்து, பீதாம்பரம் தரித்து, ஆரங்கள் பதக்கங்கள் கொண்டு அலங்கரித்து, மல்லிகை நீலோற்பலம் சம்பக முதலிய புஷ்பங்களினால் அர்ச்சித்து, கர்ப்பூராத்திரி தூபதீபாதிகளினால் ஆராதனை பண்ணி, சிறுபருப்புப் பொங்கல், சர்க்கரைப்பொங்கல், மாஷான்னம், கடுகன்னம், தேன் அன்னம், பாயசான்னம், சுத்தான்னம், ததிலோதனம், பாலன்னமுதலிய அன்னபேதங்களை நாநாவித வியஞ்சனங்களோடு படைத்து, தயிர், கட்டித்தயிர், புத்துருக்கு நெய், கதலிபலம் வாழைப்பழம், பேரீச்சம்பழம், வடகம், அதிரசம், இளநீர் முதலியனகொண்டு வாக்குக் கடங்காத பிரகாரம் உபசரித்தார். நீராஞ்சனம், தாம்பூலம், சத்திரசாமரம், நவரத்தினக் கண்ணாடி, பிரதக்ஷிண நமஸ்காரம, மந்திர புஷ்பம், ஸ்தோத்திர முதலியவற்றால் உவப்பித்து, பிராமணர்களுக்கும் அந்நைவேத்தியங்கொண் டுபசரித்தார். இராத்திரியிலே பின்னருஞ் சிவபிரானை வணங்கிப் போசனஞ் செய்து நித்திரைக்குப் போயினார். நித்திரையிலே அவருக்குச் சிவபிரானொன்றுஞ் சாதிக் காமை கண்டு, சுவாமி வந்திலரே! என்று விசாரமும் துக்கமு முற்று, பின்னரும் நித்திரை செய்தார். அப்போது சிவபெருமான் சிவனடியாராக ஆங்குக்கனவில்வந்து, உனக்கு முதற்றினத்திலே ஒருவர் செய்த உபசாரத்துக்கு நீ செய்த உபசாரமெல்லா மீடாகா! திருப்தியு மின்றாம். பூருவதினத்திலே சண்டாளனாய்ப் போனபோது அரதத்தாசாரியர் எனக்கு எள்ளுப் புண்ணாக்கும் கஞ்சியுங் கொடுத்தமையினால் மிகத் திருப்திகாமாயினேன் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். உடனே சோழராஜா மிக வியந்து ஸ்தோத்திரஞ் செய்து, உதயகாலத்திலே நித்திய கருமமுடித்து, அரதத்தாசாரியர் வீட்டுக்கு வந்து, அவர் பாதத்திலே வீழ்ந்துவணங்கி, சொப்பன விருத்தாந்தத்தால் தங்கள் பெருமை அறிந்தேனென்று தோத்திரம் பண்ணினார். அக்கிராமத்தாரெல்லாம் இதனைக்கேட்டு, ஆசாரியருடைய பெருமையை அறிந்து ஸ்தோத்திரஞ் செய்தார்கள். இதைக்கேட்ட அரதத்தாசாரியர் சிவப்பிரசாத மிங்ஙனமா என்று சொல்லிப் பேரானந்தமுற்றார்.

(௬௮) அரதத்தாசாரியருடைய அருளினால் சோழராஜா கைலாசஞ் சார்ந்தமை வருமாறு:—துஷ்ட நிக்கிரக சிஷ்ட பரிபாலகராய்ச் சமஸ்த தருமங்களினாலும் உலக பரிபாலனஞ் செய்து வந்த சோழமகாராசா அநேக தீர்த்தயாத்திரை செய்து, பல சிவஸ்தலங்கள் பணிந்து கொண்டு (அக்கினியின் சாபந் தீர்த்தமையால் அக்கினீசுரரெனப் பெயர்கொண்ட) அக்கினீசுவரத்துக்கு வந்து, கங்கையின் பாபத்தைப் போக்குகின்றதும் நிர்மலமாயு மிருக்கிற காவேரியிலே ஸ்நானஞ் செய்து, கற்பக விநாயகரைத் தரிசித்து, சுவாமி தரிசனஞ் செய்து ஆலயத்தை வலம்வந்தார். அப்போது பஸ்மோத் தூளனதிரிபுண்டர தாரியாய் உருத்திராக்ஷதாரணராய் நாசாக்கிர திருஷ்டியோடு நேரியசிரத்தோடு கூடியசரீரத்தினராய், சிவதேசிகனாலே சொல்லுகின்ற வராய், பதுமா சனத்திருந்து சிவத்தியான பராயணராயிருக்கும் உலகப் பிரசித்தி பெற்ற அரதத்தாசாரியரைச் சோழராசாவானவர் தரிசனஞ் செய்து, சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ் செய்து அடியேனை ரக்ஷிக்க என்றார். அப்போது ஆசாரியரும் அவரை நோக்கி தமது ராச்சியம் தனகோசம் பந்துவர்க்கமெல்லாம் க்ஷேமமாமென்று வினவ, அதற்கு அரசர் சுவாமிகள் கிருபாதிருஷ்டியினால் எல்லாம் க்ஷேமமே என்றார். இங்ஙனஞ் சொல்லி, பின்னரும் அவரை நமஸ்கரித்து, சுவாமி! இந்தச் சரீரத்தோடு

தான் கைலாசத்துக்குப் போதல் வேண்டும், அதற்கு வேண்டிய உபாயத்தை உபதேசித்தருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார். அப்போது அரதத்தாசாரியர் நீவிர் இவ்வக்கினீசுவராலயத்துக்குச் சமீபத்திலேயுள்ள ஏழு தலங்களையும் அரையாமத்திலுள்ளே தரிசித்து வருவீரேல் உமது மனோபீஷ்டம் சித்தியாகும் என்றார். அரசர் அதற்கிசைந்து சில பரிசாரகர்களுடனே சுவேதசசத்திரத்தோடு குதிரை மேற்கொண்டு அரை யாமத்துக்குள்ளே ஏழுதலங்களையுந் தரிசித்துக் கொண்டு வந்தார். குதிரையையும் சேவகர்களையும் வெளியே நிறுத்தி, அரசர் கோயிலினுள்ளே புகுந்தபோது, ஓடிவந்த வேகத்தினால் குடைபிடித்து வந்தவன் குதிரையோடு கீழே விழுந்து மூர்ச்சையாயினன். குதிரையும் குடைபிடித்தவனும் தேகத்தோடு ஆங்குவந்த விமானத்திலேறி ஆகாய மார்க்கமாகக் கைலாசத்துக்குப் போகும்போது; ஆலயத்தைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்து வந்த அரசரோடு ஆசாரியரும் கோபுரவாயிலுக்கு வந்து, ஆச்சரியமுற்று அவ்விமானத்தின் மீது சென்ற குதிரையையும் குடைக்காரனையும் சோழராசாவுக்குக் காண்பிக்க, அரசர் தம்மை மிகவும் நொந்து கொண்டு, ஆசாரியரை விழித்து, தமக்கு விமானம் வராமைக்குக் காரணத்தை வினவினார். அதற்கு ஆசாரியர் நீர் எப்படிப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்து வந்தீர் என்று கேட்டார். நான் குதிரை மீதேறிவரக் குடைக்காரன் குடைபிடித்துக் கொண்டு வரப் போய்த் தரிசனஞ் செய்து கொண்டு வந்தேன் என்றார் சிரமமடைந்து வந்தபடியால் குதிரைக்கும் குடைபிடித்தவனுக்கும் விமானங் கிடைத்தது; நீரும் பாதசாரியாய் அரை யாமத்துக்குள்ளே வருவீராகில் தேகத்தோடு கைலாயம் வாய்ப்பதாகும் என்றார். அது கேட்ட அரசன் அந்தப் பிரகாரம் ஏழு தலங்களையும் தரிசித்துக் கொண்டு அக்கினீசுவரர் ஆலயத்தை வலம் வந்து புறத்தே போந்து ஆசாரியரைத் தரிசித்து வணங்கி, சுவாமீ! நீர் சொல்லிய பிரகாரம் செய்து முற்றியது என்று சொல்லி முடித்தற்கு முன்னே, கோடி சூரியப் பிரகாசத்தோடு நாநாரத்தினங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதாய், அநேகவாத்திய கோஷங்களோடு பொருந்தினதாய், ஆகாயத்தினின்றும் போந்த விமானத்திலே விநாயகர் சுப்பிரமணியர் நந்தி முதலியோர் சேவிக்க பிரம விஷ்ணுக்கள் சயசப்தம் செய்ய, உமாதேவிசமேதராய் இடபவாகன மேற்கொண்ட சிவபெருமானைத் தரிசித்து, அரதத்தாசாரியரும் சோழராசாவும் அங்குள்ளாரும் மகிழ்ந்து துதிக்க, அரசரை மாத்திரம் சுவாமி! விமானத்தி லெடுத்து வைத்துக் கொண்டு போம்போது, அரசர் ஆசாரியரை நமஸ்கரித்து,கைலையத்துக்குப் போய்வருகின்றேன் என்று சொல்லி கைலாயம் அடைந்தார்.

(௫௯) அரதத்தாசாரியர் சிவானந்திகள் எனப்பட்டமை வருமாறு:—மற்றோர் நாள் சிவபிரான் ஓர் பிராமணவடிவம் பூண்டு, அரதத்தாசாரியார் வீட்டுக்குவந்து, ஓ சாத்திரிகளே! என்று உச்சசுவரத்தோடு அழைத்தபோது, ஆசாரியர் நாம் கவியுமல்லேம், சாஸ்திரியுமல்லேம், பௌராணிகராடக சமர்த்தருமல்லேம்; பின்னைச் சிவநாமவாச்சியராகிய சிவபிரானந்தத்திலே அமிழ்ந்தினமை பற்றிச் சிவானந்திகளென்று அழைக்கற்பாலேம் என்னும் கருத்தினால்

సవయంశివానాంశా శ్రీర్వా సచరాచర నాటక ప్రపంచః । శివ
నామని దేవతావిశేషే పరమానందపదానిధౌ నిమగ్నాః ॥

என்று உத்தரமளித்தார்.

(௬௦) ஓர்விலைமாதுக்குச் சிவார்ப்பணமாக ஆசாரியர் சுவர்ணாபரணம் அளித்தமை வருமாறு:—அந்தக்கஞ்சாபுரத்திலே மற்றோர தேசத்துப்பிராமணன் போந்து விலைமாதொருத்தியின் வீட்டினுள்ளே புகுந்து, தான் அவளைக்கூட நினைந்து, தான் அரதத்தாசாரியர் புத்திரன் என்றும், தான் அவளுக்குப்பொருள் உதவுவேன் என்றும் உரைக்க, அதனைக் கேட்ட அவ்விலைமாது அவனைத்தன் செயற்கையினால் பிரீதி செய்தாள். இப்படி சிலநாட்கலந்திருந்தவிட்டு, அப்பிராமணன் அவளுக்கு யாதுங்கொடாது தன் கிராமத்துக்குப் போய்விட்டான். அவள் பின்னர் அரதத்தாசாரியர் வீட்டுக்கு வந்து, சுவாமீ! தங்கள் புத்திரர் சிலநாளாக என்னோடு கலந்திருந்துவிட்டு, யாதுங்கொடாது போய்விட்டார் என்றாள், ஆசாரியர் சிவபிரானே அவளோடிருந்துபோயினார் என்றுகொண்டு, அவளுக்குத் தம்மிடத்துள்ள ஆயிரம் கழஞ்சுள்ள சுவர்ணாபரணத்தை அவளுக்குக்கொடுப்ப, அவளும் *மத்தியாவேசத்தோடு அதனை வாங்கிக்கொண்டு போயினாள். இவருடைய எட்டுப்பிள்ளைகளும் சன்மார்க்க நெறிபூண்டவர்களென்று முன்னமே அறிந்த அக்கிராமத்தார் யாவரும் அவளிடத்திலேபோய், "நீ ஆசாரியரிடத்தில் அவ்வாபரணத்தைக் கொண்டுபோய்க்கொடுத்துவிடு என்று கண்டித்தார்கள். அதை அவள் அறிந்து பயந்து, ஆசாரியரிடத்திலே வந்து பழயபடி அதனை வைத்து மீளவெடுத்துக்கொள்ளும் வண்ணம் பிரார்த்தித்தாள். அப்போது ஆசாரியர் மாதே! நான் உனக்குக் கொடுக்கும்போது சிவார்ப்பணமென்றே கொடுத்தேன். நீயே கொண்டுபோவாயாக நான் மீண்டு எடுக்கமாட்டேன் என்றார். அதனைக்கேட்டபோது, அவளுக்குச் சித்தசுத்தி பிறந்து, அவள் அவ்வாயிரம கழஞ்சு சுவர்ணாபரணத்தையும் சிவார்ப்பணம்பண்ணி கோயில் மண்டபம் விமானமுதலியவைகளுக்குச் செலவுசெய்தாள்.

(௬௧) அரதத்தாசாரியர் தம்புதல்வியருக்குச் சிவத்தியானபலத்தினால் ஆபரணங்கள் அருளினமை வருமாறு:—ஓர்காலத்திலே அக்கினீசுவரர் ஆலயத்திலே சர்வசனங்களுக்குங் காட்சிகொடுக்கும்பொருட்டு இரதோற்சவம் நிகழ்ந்தது. சிவபிரான் இரதாரூடராய் எழுந்தருளினார். அப்போது பேரி முதலிய வாத்தியங்களும் முழங்க, நாநாவித கொடிகள் சலிப்ப, அநேகசனங்கள் சூழும சுகந்தது பம் நறுமணங்கால, வீதிகளிலே புரோக்ஷிக்கப்பட்ட சந்தனக்குழம்பு விளங்க, மாலைகளினாலே தெருக்களெல்லாம் பிரகாசிப்ப, தோரணங்கள் தூங்க, ஆச்சிரமிகளெல்லாம் நெருங்க, அம்மையாரும் சுப்பிரமணியரும் விநாயகரும் சண்டேசுரும் மகாதேவரும் தத்தம் இரதங்களிலே இவர்ந்தருளினார்கள். கஞ்சாபுரத்திலுள்ள பெண்கள் அனைவரும் உற்சவதரிசனத்தின்பொருட்டு நாநாவித ஆபரணங்கள் பூண்டு அலங்காரஞ்செய்துகொண்டு புறப்பட்டார்கள். அப்போது அரதத்தாசாரியருடைய புத்

* மத்தியம்=கள்ளு.

திரிகள் இருவர் உற்சவத்துக்குப் புறப்படுதற்கு மற்றைப் பெண்களுக்குப்போல ஆபரணம் தங்களுக்கு இன்மையால் பிதாவை அடைந்து எங்களுக்குத்தரித்தற்கு ஆபரணமின்மையால் நீவிர் ஆபரணங் கொடுத்தருளல் வேண்டுமென்று வேண்டினார்கள். துக்கத்தோடு இவ்வாறு ஆபரணம் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தகுழந்தைகள் இருவரையும் ஆசாரியர் நோக்கி, நீங்கள் உங்கள் அவயவங்களிலே பூசும் விபூதியே பூஷணம், நீங்கள் சிரவணஞ்செய்யும் சிவநாமமே காதுக்கு அலங்காரம், நீவிர் எப்பொழுதும் செய்யும் சிவலிங்கார்ச்சனையே கரபூஷணம், நீங்கள் செய்யும் சிவலிங்கபிரதக்ஷிண நமஸ்காரமே பாதபூஷணமுமாம். ஆதலினால் நீங்களேன் கவலைப்படுகின்றீர்கள் என்றார். அவர்கள் பின்னரும் பிதாவே, தாங்கள் சொல்லிய ஆபரணங்கள் உள்ளபடியே இருக்கின்றன. இருந்தும் எங்களையொத்ததோழியர்கள் மிகுதியும் நிந்திக்கின்றார்கள். ஆதலினால் லௌகிகபூஷணமுங்கொடுக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். அது கேட்ட பிதாவானவர் சிறிது வருத்தத்தோடு அவர்களை நோக்கி, முற்சென்மத்திலே இவை வேணுமென்று உபாசனை செய்தவர்களுக்கன்றி மற்றவர்களுக்கெப்படி வாய்க்குமென்று சொல்லக்கேட்ட புதல்விகள் பிதாவே உமக்கு அவை ஏன் கிட்டா; ஆவசியகம் கொடுத்தருளல் வேண்டுமென்று கேட்டார்கள் அப்போது அரதத்தாசாரியர் சிறிதுபோது தியானபராயணராயிக்க, எருதொன்று அவ்வழியே செல்லக்கண்டு அவர்களை நோக்கி, அந்த எருது வைத்துக்கொண்டுபோன பாதக்குழம்பினிடத்திலே வேண்டிய பூஷணங்களெல்லாம் அகப்படும். அவ்விடத்தே போய் எடுத்துக்கொள்ளுங்கள் என்றார். குழந்தைகள் இருவரும் விரைந்து போய் அது கால்வைத்துப் போன குளம்பிடங்கடோறும் விசித்திரமாகிய ஆபரணங்கள் இருக்கக்கண்டு அவற்றை எடுத்துக்கொண்டு தங்கள் பிதாவுக்குச்சமீபத்திலே வந்து, அவர் எவை எவை என்று கேட்க அவர்கள் மகிழ்ச்சியோடு பாதமோதிரம், பாதகடகம், சிறுகிங்கிணிமாலை, மேகலை, கடிசூத்திரம், கடிபந்தனம், ஆரம், பவளமாலை, அங்கதம், கங்கணம், பதக்கபேதம், பவளவலயம் விரல்மோதிரம், பாலிகை, சுவஸ்திகம், காதோலை, திலகாகாரமாகியபொட்டு, தலையாபரணமுதலாயின அகப்பட்டன என்று சொல்லிப்போய், அந்தத்தானங்களிலே இவ்வாபரணங்களினால் தங்களுக்கு அலங்காரஞ்செய்யவேணுமென்று தம் தாயாரை வேண்டினார்கள் தாயார் அவ்வாறு அலங்காரஞ் செய்து முடிந்தபின்னர். அவர்களுக்கு அணிந்து எஞ்சிய ஆபரணங்களை அக்கினீசுவரர் கற்பகநாயகி இருவருக்கும் அலங்கரிப்பிக்கும்பொருட்டுப் பழம் கர்ப்பூரம் தாம்பூலமுதலியகொண்டு சகிகளோடு கூட ஆலயத்துக்குப்போய், நிவேதிப்பனவற்றை நிவேதித்து, ஆலயத்தைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து, ஆசாரியருடைய மகிமையையும் சிவபிரானுடைய திருவருளையும் நினைந்து சந்தோஷமுடையராயினர். ஊரிலுள்ள சனங்கள் இவ்வாபரணங்களையெல்லாங்கண்டு யாவும் அறிந்து அரதத்தாசாரியருடைய மகிமையே மகிமையாம் என்று வாழ்த்தினார்கள்.

(சஉ) அரதத்தாசாரியர் கோபாலவேஷ கோவடு நாதருக்குப் பாகற்குழம்பும் அன்னமும் உதவினமை வருமாறு:— ஓர்நாள் இராத்திரிப் போதிலே கோவடு எனப்படும் திருவாவடுதுறை யாலயத்திலே அரதத்தாசாரியர் சுவாமி தரிசனஞ் செய்து கொண்டு வழியே போம்போது, மழையும் காற்றும் உண்டாகி இருள் மிகுந்த போது, சிவபிரான் இவருக்குச் சகாயமாகக் கோபால வேஷம் தரித்துக் கொண்டு அவருடன் சென்றார். ஆசாரியர் அவரை நோக்கி நீ ஆர் என்றார். அவர் நான் கோவடு க்ஷேத்திரத்திலுள்ள கோக்களை மேய்க்கும் இடையன், உமக்குச் சகாயஞ் செய்யப் போந்தேன் என்றார். இவ்வார்த்தை அவருக்கு இனிமை பயந்தமையால், அங்ஙனமாயின் நீ வருவாயாக என்று கூட்டிக்கொண்டு வந்து, பின்னர்த் தமது கிரகத்திலே ஆகாரஞ் செய்துபோவாயோவென அவர் நீர் என் கையிலே ஆகாரத்தைக் கொடுத்துவிடின் நான் என் வீட்டுக்குக் கொண்டுபோய்ச் சாப்பிடுகின்றேன் என்றார். அதற்கு ஆசாரியர் இயைந்து, பாகற்காய்க் குழம்பும் அன்னமுங் கொடுப்ப அவர் அதை வாங்கிக்கொண்டு தமது வீடாகிய ஆலயத்தினுள்ளே பிரவேசித்து, இலிங்கத்துக்கும் இடபதேவருக்கும் இடையேயுள்ள அர்த்தமண்டபத்திலே அவற்றைச் சிதறிவிட்டு லிங்கத்திலே அந்தர்த்தானமாயினார். காலையிலே அர்ச்சகர்கள் வந்து சிந்துண்டுகிடந்த கறியையும் அன்னத்தையும் பார்த்து, இஃதென்னை! என்று ஆச்சரியமுற்று நின்றார்கள். பின்னர்க் கோயிலதிகாரியானவர் வந்து பார்த்து, பரிசாரக வேலைக்காரரையெல்லாம் தண்டிக்கத் தொடங்கினார். அவர்கள் நாங்கள் இந்தக் காரியம் செய்தோம் இல்லை என்றும், நாங்கள் வீட்டுக்குப்போம்போது உள்ளே எங்கும் நன்றாகப் பரிசோதித்து, திருக்காப்பிட்டுக் கொண்டு போனோம் என்றும் இதுசெய்தார் மற்றியாருமில்லை என்றும் சொல்லித் தலை குனிந்து சும்மாவிருந்தார்கள். அப்போது முதற்றினத்து இராத்திரியிலே அரதத்தாசாரியர் தரிசனத்துக்காக இங்கே வந்திருந்தார். போகும்போது வழியிலே மழை பெய்யத் தொடங்கிற்று; ஆதலினால் அவருக்குச் சகாயமாகக் கோவடுநாதர் கோபால வேஷத்தோடு போயினார். அவர் தமது கிரகஞ் சார்ந்தபோது ஆசாரியர் அவரைப் போசனத்தின் பொருட்டுத் தடுப்ப, அவர் அதற்கு உடன்படாமைகண்டு பாகற்காய்க் குழம்பும் அன்னமுங் கொடுப்ப பாலசந்திர சிகாமணியாகிய கோவடு நாதப்பெருமான் இடைய ரூபத்தோடு அவற்றை வாங்கிக் கொண்டு வந்து, இந்தப்பிரகாரஞ் செய்து விளையாடினார் என்று ஓர் அசரீரி வாக்கு ஆகாயத்திலே எழுந்தது. அதைக் கேட்ட யாவரும் ஆச்சரியமுற்று அரதத்தாசாரியருக்குச் சிவபெருமான் இத்துணைக் கிருபை செய்தாரோ என்று யாவரும் புகழ்ந்தார்கள். இங்ஙனம் அரதத்தாசாரியர் நெடுங்காலம் அதிதி பூசைமுதலிய அநேக தருமங்களைச்செய்து கொண்டுவந்தார். வயசு முதிர்வுறுந் தமது தள்ளாமைப் பருவத்திலே எழுதலத்துக்குந் தினந்தோறுஞ் செல்ல மாட்டாதவராய், தமது ஆன்மார்த்த பூசையிலே எழு தலத்துச் சிவலிங்கங்களையும் ஸ்தாபித்து பூசித்து தரிசித்து மோக்ஷப் பிராப்தியின் பொருட்டு ஒருமையோடும் வழிபட்டுவந்தார்.

(சங) அரதத்தாசாரியர் திரியம்பகர் என்னும் பிராமணருடைய பாபத்தை நிவாரணஞ் செய்வித்தமை வருமாறு:— திரியம்பகர் என்னும் பிராமணர் ஒருவர் யதீசுவரர் ஒருவரை

அடைந்து சேவை செய்து, அநேக வித்தியாப்பியாசம் பண்ணினார். ஓர்காலத்திலே தமது குரு ஏகாந்தத்திலிருந்தபோது, எல்லா வித்தைகளும் அப்பியசித்தேன். பஞ்சாக்ஷரோபதேசமும் பெற்றேன். இவற்றிற்கு மேலறியற்பாலது யாது? என்று தமது குருவைக் கேட்ப, அவர் யோசித்து உலகத்திலே சுருதிஸ்மிருதிகளுள்ளும் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தின் மேலானதும் ஒன்றுமில்லை. ஒப்பானதும் ஒன்றுமில்லை. இந்த இரகசியம் இவனுக்குத் தெரியவில்லையே! இவன் சந்தேகமில்லாமல் மூடனென்று நினைந்து சில இரகசியம் இன்னும் உண்டு காலாந்தரத்திலே சொல்லுகின்றேம் என்றார். இது நோக்கிக் காலம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் இப்படி வெகுகாலமாயபின்னர், ஓர்நாள் சிஷ்யன் போசனத்தின், பொருட்டு வெளியே போயிருப்ப, யதீசுரருக்குத் தேகவியோக காலம் கிட்டிவிட, சிஷ்யனுக்கு யாதோ சொல்ல வேண்டியிருந்த தென்பதை அவர் யோசித்து ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தினும் மேலாய்அறியற்பாலது மற்றொன்றில்லை என்று நிலத்தில் எழுதிச் சரீரத்தியாகம் பண்ணினார். அப்போது ஓர் தொட்டிச்சி வந்து அதனை ஓலையில் எழுதிக் காதோலையாயிட்டுக் கொண்டு வீடு சார்ந்தாள். சிஷ்யன் வந்து பார்த்து, தனது ஆசாரியர் இறந்து கிடத்தலைக் கண்டு துக்கத்தோடிருப்ப, அங்கிருந்தவர்கள் உமது ஆசாரியர் எழுதிவைத்த இரகசியத்தை ஓர் தொட்டிச்சி எழுதிக் கொண்டு போய்விட்டாள் என்று சொல்ல, சிஷ்யன் அவள் வீடு தேடிப்போய், அவளைப் பலவகையாலும் உபசரித்து காதோலையைத் தரல்வேண்டும் என்று கேட்டான், நீ என்னோடிருந்து சாப்பிட்டு என்னோடு கூட உண்பையாயின், நான் காதோலையைத் தருவேன் என்றாள். அதற்கு அவன் உடன்பட்டு, அவளுக்கு வேண்டிய தொழில்களெல்லாஞ் செய்து, அவளைப் பிரீதி செய்து காதோலையை வாங்கிக் கொண்டான். அவன் தன குரு எழுதிய பத்திரிகையைப்பார்த்து, அதிலே எழுதப்பட்ட அக்ஷரங்களைக் கண்டு மகிழ்ந்து, பின்னரும் அவளை இதுகாறுங் கூடியிருந்த தோஷமற யாதுபிராயச் சித்தமாமோ என்று நினைந்து தைப்பூசத்திலே திருவிடைமருதூருக்குப் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்து, மத்தியார்ச்சுனரோடு காவேரிக்குப் போய் ஸ்நானஞ் செய்து, மகாலிங்க மூர்த்திதரிசனஞ் செய்து கொண்டு போகும்போது, அரதத்தாசாரியர் கிரகத்துக்கு வந்தஅவரை நோக்கி சுவாமி! எனக்கு அன்னங் கொடுத்தருளல் வேண்டு மென்று பிரார்த்திப்ப, ஆசாரியர் அவரைத் தமது ஒரே பந்தியிலிருத்திப் போசனங் கொடுத்தார். போசன முடிந்தபின் அவர் வெளியிலே வர, அதைக் கண்டு கிராமத்தார் இவன் தொட்டிச்சி சகவாசம் பண்ணினவனென்று அரதத்தாசாரியருக்குப் பிரஸ்தாபித்தார்கள். பின்னர் அவர்கள் திரியம்பகரை நோக்கி நீ எந்தப் பந்தியிலிருந்து சாப்பிட்டாயென்று வினவ, அவர் உள்ளவாறு சொல்ல, அதைக் கேட்டு அவர்கள் ஆசாரியரிடத்திலே போய், மகாபாதகனாகிய இவனோடு நீர் சாப்பிட்டது நிந்தையாமன்றோ என்றார்கள்; அப்போது அவர் அவர்களை நோக்கி, தைப்பூசத்திலே மகாகாவேரியிலே ஸ்நானம் பண்ணி மகாலிங்கமூர்த்தி தரிசனம் பண்ணி யிருக்கின்றார். ஆதலினால் அவர் மகாபாதகங்களினின்று நீங்கினார். என்றார். கோடி ஜென்மங்களிலே செய்த பாபம் சிவதரிசனத்திலே அக்கினியிலிட்ட பஞ்சுபோலநசித்துப்போம் என்றார். இந்த வாக்கியத்தைக் கேட்டு அவர்கள் பின்னுஞ் சொல்வாரா[illegible]னார். அவளோ தாசி, அகோராத்திரம் அவன் அவளோடு ஆகாரமுதலிய கொண்டமையால், அவை யெல்லாம் கேவலம் காவேரி ஸ்நானத்தால் எவ்வாறு நீங்கும் என்றார்கள். அப்போது அரதத்தாசாரியர் அந்தப் பிராமணரைத் திரியம்பகரே என்று அழைத்து, நீர் இவர்களோடு மத்தியார்ச்சுனர் சந்நிதானத்துக்குப் போய், நான் புஷ்யநக்ஷத்திரத்திலே காவேரியிலே ஸ்நானஞ் செய்து உம்மைத் தரிசனம் பண்ணினமையால் என் பாபம் போய்விட்டதோ சுவாமி! சொல்லும் என்று கேளும் என்றார். இங்ஙனம் அரதத்தாசாரியர் அறிவுறுத்தக் கேட்ட திரியம்பகர் அப்பிராமணர்களோடு மத்தியார்ச்சுனத்துக்குப் போயிருந்த சமயத்திலே, ஆலயம் சிவனடியாரால் நிறைந்திருந்தது. திரியம்பகர் சுவாமியைப் பார்த்து, தேவாதி தேவரே, தயாசமுத்திரரே, புஷ்யநக்ஷத்திரத்திலே சாக்ஷாத் காவேரி ஸ்நானத்தினாலும், உமது தரிசனத்தினாலும் அவ்வேசியோடு யான் சங்கமஞ் செய்துண்டு வாழ்ந்த தோஷம் போய்விட்டதா சுவாமீ! அருளுதல் வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தார். அது கேட்ட பக்தரக்ஷகராகிய மருதப் பெருமான் அவரை நோக்கி, ஏ குழந்தாய்! நீ செய்த அந்தப் பாபம் தீர்ந்து போய்விட்டது என்றார். சரணாகதரக்ஷகராகிய சிவனுடைய வாக்கியத்தை அவர்கள் கேட்டு இது எதிரொலி வாக்கியமேயன்றி, ஈசுவரனுடைய வாக்கிய மன்று என்று மறுத்தார்கள். இதைக் கேட்டுத் திரியம்பகர் கண்ணீர் வார அழுது, மீட்டும் ஆசாரியரிடம் வந்து இவர்கள் அதனை ஒப்புக் கொண்டிலர் என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார். அப்போது அரதத்தாசாரியர் அவரோடு தாமுங் கூட ஆலயத்துக்குப் புறப்பட்டுப் போய், அந்தச் சபையிலே சுவாமியைப் பார்த்துப் பின்னுங் கேளும் என்றார். அவரும் அப்படியே முன்போல வணங்கி வேண்டினார். சுவாமியும் மகாமேக கோஷம்போல, மகாலிங்க தரிசனத்தினாலும் காவேரிஸ்நானத்தினாலும் உன்பாபம் போனது போனது என்று அசரீரி வாக்கினால் அருளினார். உடனே எல்லாரும் ஆச்சரியப்பட்டு அரதத்தாசாரியரைப் புகழ்ந்து கொண்டு தத்தம் வீடு சார்ந்தார்.

(சச) அரதத்தாசாரியர் தமது மூடமருமகனை ஸ்ரீகாசியை அடையுமாறு செய்தமை வருமாறு:—அரதத்தாசாரியருடைய சகோதரியாருக்கு ஓர் மூடப்புதல்வர் அவதரித்திருந்தார். இவர் ஓர்நாள் தமது மாமனுடைய பாதங்களிலே வீழ்ந்து வணங்கி சுவாமி உமது அருளினாலே காசி மகாக்ஷேத்திரத்து மணிகர்ணிகையிலே ஸ்நானஞ்செய்ய விரும்புகின்றேன் எனறு காதலோடு வேண்ட, ஆசாரியர் கிராமத்திலேயுள்ள சரசிலே ஸ்நானஞ்செய்யுமாறு ஆஞ்ஞாபித்தார். மேன்மை தங்கிய புத்தியையுடைய இவர் உடனே அதில் ஸ்நானஞ்செய்ய, அவர் மணிகர்ணிகையிலே தோன்றி, பின்னர் கங்கா ஸ்நானஞ்செய்து, விசுவேசுரர் தரிசனஞ்செய்து கொண்டிருந்தார். இங்ஙனம் சில வருஷம் கழித்தபின், ஓர்நாள் விசுவேசுவரர் ஆலயத்துக்குச்சமீபத்திலே ஒருவர் தமது பாரியாரோடு சொக்கட்டான் ஆடிக்கொண்டிருந்தார். அப்போது அவர் இவரை நோக்கி ஓ பிராமணோத்தமரே!

நுண்ணறிவுடையவரே! நமது கிராமத்திலே காசிபகோத்திரரும் நல்லோரும் வைதிகமார்க்கருமாகிய அரதத்தர் என்பவர் ஒருவர் இருக்கின்றாரா? என்று கேட்டார். அதற்கு அவர் நான் வசிக்கும் கஞ்சாபுரத்திலே அரதத்தர் என்பெயரிய என் மாதுலர் வசிக்கின்றார். அவர் சைவேந்திரர் க்ஷேமத்தோடிருக்கின்றார் என்றார். அப்போது அவர் இவரது வார்த்தையைக் கேட்டுச் சந்தோஷமுற்று, காசியிலே ஒருவர் அவரது க்ஷேமம் விசாரித்தார் என்று சொல்லுதிர் என்றார். அவரோடு அங்கிருந்த பாரியும் புன்முறுவலோடு நானும் விசாரித்தேன் என்று சொல்லுதிர் என்றார். அதைக்கேட்ட மருகனார் நான் தாங்கள் இருவருங்கேட்ட வசனம் சொல்வேன் என்று சொல்லி, நான் இனி எப்படி அங்கே போகும் வன்மையுடையவனாவேன் என்றார். அதற்கு அவர் நீர் எப்படி இங்கு வந்தீரென்று கேட்க, அவர் என் கிராமத்திலே பிரமதீர்த்தம் என்று ஒன்றுளது. அதிலே ஸ்நானஞ் செய்யுமாறு என் மாமனார் ஆஞ்ஞாபிக்க, அப்படியே ஸ்நானஞ்செய்து இங்கே மணிகர்ணிகையிலே வந்து தோன்றினேன். இனி அவ்வாறு போகச் சக்தியுடையேனல்லேன்? என்றார். அதைக்கேட்ட பெரியவர் நீர் இப்பொழுதும் போய் மணிகர்ணிகையிலே ஸ்நானஞ்செய்யும் என்றார். அவர் அவ்வாறு மணிகர்ணிகையிலே ஸ்நானஞ்செய்து, உடனே பிரமதீர்த்தத்திலே தோன்றி, மகிழ்ச்சியோடும் மாமனாரை அடைந்து வணங்கி சுவாமீ உமது கிருபையினால் கங்காஸ்நானஞ்செய்து போந்தேன் என, ஆசாரியர் அவரை நோக்கி காசியிலே யாராயினும் என்னை அறிந்தார் உளரோ? என்று கேட்ப, அதற்கு மருகனார் ஆம், காசியிலே விடரூபத்தோடு சொக்கட்டான் ஆடிக்கொண்டிருந்த தம்பதிகள் தங்கள் க்ஷேமத்தை விசாரித்தார்கள் விசாரித்தார்சள் என்றார். அதைக்கேட்ட அரதத்தர் அவர்கள் கேட்டார்களா! கேட்டார்களா! என்று சொல்லிக்கண்ணீர்வார ஆனந்தபரவசராய் நிருத்தனஞ் செய்தார். இதைச்கேட்ட கிராமத்தாரெல்லாம் வந்து ஒருங்குகூடிச் சிவாஞ்ஞையினாலே மணிகர்ணிகையிலே ஸ்நானஞ்செய்து, பிரமதீர்த்தத்திலே வந்து தோன்றினமையால் இத்தீர்த்தத்துக்கும் மணிகர்ணிகையென்று பெயர் வழங்குக என்றும், இதிலே ஸ்நானஞ் செய்தவர்களுடைய பாபமெல்லாம் ஒழியும் என்றும் ஓர் அசரீரி வாக்கு எழுந்தது. அரதத்தாசாரியர் முதலிய யாவரும் அற்புதமாகிய இவ்வசரீரி வாக்கைக்கேட்டு, இது அடியார்கள் பொருட்டுச்செய்யப்பட்ட சிவலீலை என்று அறிந்துகொண்டார்கள். அரதத்தாசாரியரிடத்திலிருந்து அவர் மருகனார் யாவும் அறிந்து சர்வஞ்ஞராயினர். இவர் தமது மாமனார் செய்த சுருதிசூக்திமாலைக்கு வியாக்கியானஞ்* செய்து மிகக்கீர்த்திபடைத்தார். சனங்கள் இவருடைய பக்தி விசேஷத்தை நோக்கி இவருக்கும் அரதத்தரென்று பெயர்கொடுத்தார்கள்.

(௪௫) அரதத்தாசாரியர் கள்ளன் ஒருவனைத் தப்புவித்தமை வருமாறு:—இப்படியிருக்குங் காலத்தில் ஓர்நாள் திருடன் ஒருவன் இராசாவின் கிரகத்திலே திருடிக்கொண்டு புறப்பட்டுப்போக, காவற்காரர்கள் அவனைத் தொடர்ந்து வர, அது கண்ட கள்வன் ஓடிவந்து அரதத்தாசாரியரை நமஸ்கரித்து, சுவாமீ! காவற்காரர்கள் தொடர்ந்து வருகின்றார்கள். என்னைக்கண்டால் கொன்றுபோடுவார்கள், காத்துக் கொள்ளல் வேண்டுமென்று வேண்ட, உடனே அவர் அந்தத் திருடனுக்கு விபூதிதாரணஞ்செய்து யஞ்ஞோபவீததாரணஞ் செய்து, தாலபாத்திரத்திலே போசனங்கொடுத்து உண்பித்தார். உண்டுகொண்டிருக்கும்போது, முன்னே ஓடி வந்த கள்வன் எங்கே என்று காவற்காரர்கள் அரதத்தாசாரியரைக்கேட்டார்கள். அதற்கு அவர் நமது பிள்ளை உள்ளே உண்டு கொண்டிருக்கின்றான், ஐயமுளதேல் உள்ளே பிரவேசித்துப்பார்த்துக்கொள்க என்றார். அவர்கள் எங்குஞ் சுற்றிப்பார்த்தும் மற்றொருவரையுங்காணாது தம்வழியே போய்விட்டார்கள்.

(௪௬) அரதத்தாசாரியர் கைலாயம் அடைந்தமை வருமாறு:—அரதத்தாசாரியர் சர்வகர்த்தாவாகிய சிவபெருமானையே பூரணபாவனா தியானஞ் செய்து கொண்டிருந்தார். அப்போது சிவபெருமான் அவருக்குச் சாயுச்சியங் கொடுக்க வேண்டி, தாம் பிருங்கி நந்தி மகாகாளர் பிரமா விஷ்ணு முதலாயினோரோடு வாத்திய சோஷங்கள் முழங்க, அட்டதிக்குகளெல்லாம் அளவிலாப் பிரகாசம் விளங்க, சடையிலே அமைந்த கங்கைப் பிரவாகத்திலே சந்திரன் விளங்க, காதிலே சர்ப்பங்கள் இரத்தின குண்டலங்களாய் விளங்க, தமது மடித்தலத்திலே உமாதேவியார் அமர, கபோலங்களிலே தமது குண்டலங்கள் பிரதிவிம்பிப்ப, பவளக்கொடியின் மத்தியில் விளங்கும் முத்துக்கள் போல உதடுகளின் மத்தியிலே தந்தவரிசைகள் பிரகாசிப்ப, மந்தகாசத்தினாலே முகம் சோபிக்க, மான் மழு வரதம் அபயம் விளங்க, உருத்திராக்ஷமாலாதாரணராய், இடபாரூடராய், இடபத்தின் எரியிலே சர்ப்பகங்கணமணிந்த கரம் அமைய, உருகும் நெய்க்கட்டி போல சச்சிதானந்த சொரூபியாகிய சிவபிரான் அரதத்தாசாரியருக்குச் சாயுச்சியம் கொடுக்குமாறு குருவடிவத்தோடு எழுந்தருளினார். இவ்வாறு தமக்கு முன் எழுந்தருளி மோக்ஷங் கொடுக்க விரும்பும் சுவாமியை ஆசாரியர் நோக்கி அவரை ஆராமையினாலே மீட்டும் மீட்டும் நமஸ்கரித்துத் தோத்திரம் பண்ணினார். பண்ணவே, ஆசாரியர் மீது சிவபிரான் பிரீதிசெய்து, ஏ அரதத்த பக்த சிரோமணியே! உனது திரிகாலபூசை செபம் ஸ்தோத்திரம் தியானம் என்பனவற்றால் நம்மை வழிபட்டனை; உனக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேள் என்றார். அதற்கு ஆசாரியர் உமாசமேதராகிய கைலாசபதியை நோக்கி, சுவாமீ! நீர் இப்போது அடியேனுக்குப் பிரசன்னராய் வரங்கொடுப்பது மெய்யேயானால் எனக்கு இருபுறத்துமுள்ள பதினான்கு வீட்டுக்காரரையும் மீண்டு வாரா நெறியாகிய முத்தியிலே சேர்த்தருளும். லோகநாதரே! உமக்கு நமஸ்காரம் என்றார். இங்ஙனம் பிரார்த்திக்கச் சிவபிரான் அங்ஙனமாகுக என்று அங்கீகாரஞ் செய்ய, ஆயிரங் கிண்கிணி சாலங்களாலும் நவரத்தினக் கால்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட கோடி சூரியப்பிரகாசமாகிய விமானமொன்று வந்திறங்கிற்று. அதிலே பதின்மூன்று வீட்டுக்காரரும் அவர்கள் பந்துக்களும் சினேகிதர்களும் வந்தேறினார்கள். சுவாமி அரதத்தரை நோக்கி பதின்மூன்று வீட்டுக்காரர்கள் வந்து ஏறினார்கள். மற்றோர் வீட்டுக்காரர் எங்கே என்று சிவபிரான் அரதத்தாசாரியரை வினவ, அவர் "பதினான்காம் வீட்டுக்காரி ஓர் கிழவி, அவள் சரீரமெல்லாந் திரைந்து வெளுத்து விரலெல்லாம் நடுங்கப்பெற்றவள். நெடுங்காலந் தான், ஒவ்வோர் நாளும் விக்கினேசுரருக்கு மோதகம் நிவே

* சுருதி சூக்தி மாலைக்குச்சிவலிங்கபூபதி எழுதிய வியாக்கியானத்தினும் மருகனார் எழுதியது சிறந்தது என்பர். இது மாயாவாதிகளாற் றொலைக்கப்பட்டது போலும்!

திப்பவள் என்று கூறி, அவளை அழைத்துவருமாறு ஒருவரை அனுப்ப, அக்கிழவி அழைக்கவந்தவரை நோக்கி, நான் விநாயகக்கடவுள் பொருட்டு அடுப்பிலே மோதகம் பாகமாறு வைத்தேன், அது நிவேதிக்கப்பட்டபின் வருவேன் போகின்றவர்கள் கைலைக்கு முந்திப்போகலாம், நான் விக்கினேசுவரருக்கு நிவேதனம் பண்ணிவிட்டுப்பின்பு வருகின்றேன் என்று சொல்லியனுப்பினள். அவர் அவள் வார்த்தையை வந்து ஆசாரியருக்குச்சொல்ல, அவர் நாங்கள் இப்போது "பிரஸ்தானமானோம் அக்கிழவி விக்கினேசுவரக்குப் பூசை செய்துக்கொண்டு வருகின்றனளாம்" என்றார். அப்போது சுவாமி புன்சிரிப்படைந்து பக்கத்திருந்த கணபதியை நோக்கி, அக்கிழவியுடைய பூசையை அங்கீகரித்துக்கொண்டு அவளைக்கைலைக்கு இட்டுக்கொண்டு வருக என்று அவரை ஆலயத்தின் புறத்திலே இருக்கச்செய்தார். அரதத்தாசாரியா விமானத்தில் ஏறும்பொழுது, அவருடைய வைவசுதான்னம் நாடோறும் புசித்துவந்த ஓர் சுவானமானது இரக்கத்தினாலே அழ, அதனையும் எடுத்து இரதத்தின் மேலேற்றி வைத்துத் தாமும் ஏறினர். சிவபிரான் அர்தத்தாசாரியர் முதலியபக்தர்களோடு கைலையைச்சாரச் செல்வாராயினர். இதற்குள்ளே மோதகம் பாகஞ்செய்துமுடித்து, அவற்றை மற்றைய உபகரணங்களோடு கொண்டுபோந்து, சாவகாசமாக விநாயகருக்குப் பூசை செய்து முடிப்ப, அவ்விநாயகர் அவளை நோக்கி, உனது பூசை கொண்டு பிரீதியுற்றேம். உனக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேளென்ன, அவள் லோகோபகாரமாக ஓர் வார்த்தை கேட்கின்றனள். சுவாமீ! இப்படிப்பட்ட ஓர் கிழவி பூசித்து வந்தாளென்ற புகழ்நிலைக்குமாறு நீர் இவ்விடத்திலே சாந்நித்தியராயிருந்து உமக்கு மோதக முதலியன வைத்து நிவேதித்து உம்மைப் பிரதக்ஷிண நமஸ்காரஞ் செய்கின்றவர்களுக்குக் கைலாயத்தைக் கொடுத்தருளல் வேண்டு மென்று உரைத்து, தனக்குக் கைலாயப் பிராப்தியைத் தந்தருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தாள். அதற்கிசைந்து விநாயகர் அவள் கைலாசத்தை அடையத்தக்க சக்தியைக் கொடுத்து அவர் ஆங்கே எழுந்தருளியிருந்தார். இரதத்தின்மீதிவர்ந்து போந்தவர்கள் பாதித்தூரஞ் செல்லற்கு முன்னரே இவள்அவர்களைக் கண்டு சேர்ந்தாள். அங்குள்ளோர் நீ இவ்வளவு வேகமாய் வந்தாயோ என்று கேட்ப, அவள் "குதிரையும் காதம் கிழவியும் காதம்" என்பது அறியீர்களோ என்றனள். அந்த வார்த்தையைக் கேட்டுக் கொண்டு அவர்கள் எல்லோரும் ஸ்ரீகைலாசத்தை அடைந்தார்கள். பதினன்கு வீட்டுக்காரரும் சந்திரகலா சூடராகிய சம்புவுடைய சாரூப்பியத்தைப் பெற்றனர்கள்.

அரதத்தாசாரியசுவாமியகள் சரித்திரம்

முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சித்தாந்தவசனபூஷணம்.

பதியிலக்கணம்.

(225-வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

புத்தன்வினா

சிருட்டித்தபின் மலத்தைப் பாகப்படுத்தித் தனது திருவடியிற் கூட்டிக் கொள்ளாது நெடுங்காலந் திதி யென்றுநிறுத்துவானேன்?

விடை.

ஆன்மாக்கள் செய்த கன்ம மிருதியா யிருக்கையினாலந்தக் கன்மமும் புசித்துத் தொலைப்பிக்கவேண்டி யேயாம்.

புத்தன்வினா.

இங்ஙனஞ் செய்யின் முதல்வன் மறைப்பிப்பானேன்?

விடை.

போகங்கள் வழுவாமற் புசித்துத் தொலைத்துக் கன்ம வொப்பில் மலங்களெல்லாம் போக.

புத்தன்வினா.

அனுக்கிரக மென்றதென்னை?

விடை.

குற்றத்தைப் பொருந்தியிருக்கிற பாச பந்தங்களைப் போக்கி முத்தி நெறியிற் சேர்க்குதல்.

புத்தன்வினா.

முன் சொன்ன நான்கு மனுக்கிரக மல்லவோ?

விடை.

அந்நான்கு மனுக்கிரகமேயாம், அனுக்கிரக மொன்றே மோட்சத்திற்குக் காரணம். ஏனைய நான்கு மனுக்கிரக நிமித்தமாக மலபாகத்திற்குங் கன்ம நாசத்திற்கும் போகத்திற்குங் காரணம். இவற்றுள் சங்காரங் கருமபாகத்திறகும் மாயா சாமர்த்திய வுற்பத்திக்கும் உயிர்களினைப்பாறுதற்கும்; சிருட்டி போக சாதன சம்பத்துக்கும்; திதி பக்குவ போக கருமபோகத்திற்கும் கருமார்ச்சனத்திற்கும்; திரோபவம் போகத்திலமிழ்தற்குங் கருமநாசத்திற்கு மலபாகத்திற்குங் காரணமாம்.

மாணவகன்வினா.

இப்பஞ்ச கிருத்தியங்களிற் பேதமுண்டோ?

விடை.

பஞ்ச கிருத்திய மிருபத்தைந்து வகைப்படும், பரனிடத்திற் பராசத்தி தோன்றி இதில் ஆதிசத்தி தோன்றி இதில் இச்சாசத்திதோன்றி இதில் ஞானசத்திதோன்றி இதில் கிரியாசத்தி தோன்றி இவற்றிற் சத்தி விந்துசத்தி மனோன்மணி மகேசை உமை திருவாணி மனோன்மணி பேதங்கள் மகேசுவரி பேதங்கள் ஆகிய சத்திபேதங்களின் படைப்பொரு வகையாகவும், மூவகையுயிர்களு மவற்றின் பேதமாகிய வுயிர்த்தோற்ற மொருவகையாகவும், ஆணவ மாயை காமியம் வைந்தவம் திரோதாயி யென்னும் பாசங்களின் பேதங்கள் படைப்பொரு வகையாகவும், மந்திரம் பதம் வன்னம் புவனமாகிய விவற்றின் பேதங்களின் படைப்பொருவகையாகவும் நால்வகைத் தோற்றமும் எழ்வகைப் பிறப்பும் எண்பத்து நான்கு நூறாயிரம் யோனி பேதங்களுமாகிய நாடோறுஞ் செய்யும் படைப்பொரு பேதமாகவும் படைப்பைந்து வகையாம். திதியுஞ் சங்காரமு முன்சொன்ன வைவகையையும் வளர்ப்பது மொடுக்குவதுமாம். திரோதானம் பிரபஞ்சத்தை மெய்யாக்கல் பதியைப் பொய்யாக்கல் தத்துவங்களிற் செலுத்தல் அத்தத்துவங்களோடே கூடியறியச் செய்தே அறிவிக்கும் பொருளைக் காட்டாமல் மறைத்தல் கன்மத்தையே ருசிப்பித்தலாக வைந்து வகையாம். அனுக்கிரகம் விஞ்ஞானகலர் முதலாயினர்க்குப் பிராணனாய் நிற்கிற முறைமையிலே நின்று தன்னை யுணர்த்துதல், பிரளயாகலர் முதலாயினர்க்கு மானு மழுவும் சதுர்ப்புயமும் திரிநேத்திரமுமாகிய தன்வடிவு கொண்டு முன்னின் றிரட்சித்தல், சகலருக்குச் சித்த சித்தெங்கும் பூரணமானவ னனபடியால் தன் வடிவெல்லாங் கரந்து மானுடனாக வெளிப்பட வந்திரட்சித்தல், தேவர் மானுடர் முதலாயினர்க்குப் பக்குவ மிருதியால் வேடமாறித் தோன்றி மெய்யறிவித்தல், மந்திரஞ் செபதவ மிருதிகளினால் ஆங்குத் தோன்றி யனுக்கிரகித்தலென வைந்தாம்.

இவ்விருபத்தைந்தும் பதி *தன்மை முன்னிலை படர்க்கை யென்னு முறைமையிலே நடத்துவன்.

புத்தன்வினா.

முதல்வன் அருவமோ உருவமோ அருவுருவமோ?

விடை.

மூன்று முதல்வனுக்கன்றியே யுள்ளதாம்.

புத்தன்வினா.

பதியினுக் குருவமுளதெனி னமக்குண்டான வடிவுபோலவனுக் குருவத்தினை யொருவனுண்டாக்க வேண்டு மன்றோ?

விடை.

பதி சுவேச்சா விக்கிரகனுகலி னவனுக் கொருவர் வடிவு கொடுக்க வேண்டுவதில்லை. தன்னுடைய திருவுளத் தினுக்குப் பொருந்தின திருமேனி தானே கொள்ளுவன்.

புத்தன்வினா.

சர்வான்மாக்களு மங்ஙனமே தங்கள் தங்களிச்சையினால் வடிவங்களை யுண்டாக்கிக் கொள்ளாரா?

விடை.

ஆன்மாக்கள் தாங்கணினைத்த வடிவங்களை யுண்டாக்கிக் கொள்ளார்கள்.

புத்தன்வினா.

ஆனாற் பதிவடிவு கொள்வ தெங்ஙனம்?

விடை.

யோக சித்தர்கள் தங்கட்கு வேண்டிய வடிவு வொருவர் கொடாமலே தாங்களே யெடுத்துக் கொள்வது போலாம்?

புத்தன்வினா.

அங்ஙனமாயின் பதி யவ்வியோக சித்தர்களி லொருவனாகி விடானோ?

விடை.

யோக சித்தர்கள் பதியினுடைய வருளினால் வேண்டின வடிவங் கொள்வ ரவை மாயையேயாம்.

புத்தன்வினா.

பதியின் றேகமு மாயாவடிவ மாகாதோ?

விடை.

யோகிக ளம்மனோரெல்லா மலத்தைப்பற்றிக் கிடக்கும் பசுக்கள் ஒன்றையே யறிதலு மொன்றையே செய்தலு மொன்றிலே முதன்மையாதலுமாகிய வற்ப ஞானத்தொழின் முதன்மை யுடையார் அதற்கேற்ப மலத்தைப் பற்றிய பசுக்களுக்கு அதனோ டியைபுடைத்தா யேகதேசவறிவைச் செய்யுமாயையுருவம். முதல்வன் மல நீங்கிய வறிவிற்றங்கி நின்றுணர்த்துவோனும் பசுபதி யெல்லா வறிவு மெல்லாத் தொழிலு மெல்லாமுதன்மையு முடையன் அதற்கேற்ப முதல்வனுக்கு மலநீங்கிய வுயிர்கட்கு வியாபகவறிவைச் செய்யுஞ் சத்தியுருவம்.

புத்தன்மதம்.

பதிக்குச் சத்திவடி வென்னில் பரிணும மென்னுங் குற்றமுண்டாகி நித்தியத்துவங்கெடும், அதனு லருவமெனி னத்துவா மூர்த்தி யென்பது பொய்யாகி விடும்.

மறுப்பு.

உலகிற் காணப்படும் பதார்த்தம் யாவும் உருவம் அருவம் அருவுருவமாகிக் காணப்பட்டு நிற்கும், ஆகாயமுதலிய வருவப்பொருளுருவத்தி னியல்புடையதாகாது, நில முதலிய வுருவப்பொரு ளருவத்தி னியல்புடையதாகாது, சந்திரன் முதலிய வரு வுருவப்பொரு ளிரண்டியல்பு முடையதாகாது. இங்ஙனமாறத்துவாவிற் பட்ட பொருளனைத்து மொன்று பிறிதொன்றி னியல்பை யுடையதாகாது. ஆகலின் முதல்வனை யின்னனெனின் பிரபஞ்ச பதார்த்தங்களி லொன்றுவன்.

மாணவகன்வினா.

வியாபியாய் நின்று பிரேரிக்கு முதல்வ னறியப்படுவனோ வறியப்படாதவனோ?

விடை.

முதற் பொருளளவைகளா னறியப்படு மியல்பிற்றெனின் அங்ஙன மறியபபடும் பிரபஞ்சம்போ லழிபொருளாகிய அசத்தாம். எல்லாவற்றானு மறியப்படாத வியல்பிற்றெனின் அங்ஙன மறியப்படாத முயற்கோடுபோலச் சூனியப்பொருளாம். ஆகலா னிவ்விரு பகுதியுமின்றி *ஒருவாற்றானறியப் படாமையு மொருவாற்றா னறியப்படுதலுமாகிய விரண்டு வகையானுஞ் சிவசத்தாம்.

மாயாவாதிமதம்.

முதல்வ னான்மாவா லறியப்படி லசத்தாம், அறியப்படானாகில் சூனியமாம் அதனாற் சதசத்தென்னி லிரண்டு தருமமொருவனுக்குக் கூடாது.

மறுப்பு.

மனோவாக்குக் காயங்களை நீங்கி நின்றறியப் படுபவன் முதல்வனாகிய சத்தாம், மனமுதலான கரணங்களினா லறிவதெல்லாஞ் சடமு நித்தியமுமாம்.

மாயாவாதிமதம்.

ஆன்ம போதத்தாற் சுட்டி யிந்திரியங்களாற் கண்டதனைப் புத்தியினாலறியப்படு மவை யெல்லாஞ் சத்தென்றும் இவ்வான்மாவிற்கு வேறாய் அறியப்படாதபொரு ளசத்தென்றுஞ் சொல்லில், எல்லாவற்றையு மறிந்து பிரயோசனங் கொள்ளத்தக்க வான்மா சத்தாகியபொருளை யறியாதிருப்பானாகி லந்தப் பொருளென்பதொன்று மில்லையாய் அப்பொருளாற் கொள்ளும் பிரயோசனமு மில்லையாய்ப் போய்விடும்.

மறுப்பு.

அறியத்தக்க பகுதியையுடைய வான்மா முதல்வனுடைய வருளினாலே முதல்வனை வேறறக் காணா நிற்பன். இவ்வாறறியத்தக்க பொருளானது இவனுக் கறிவுமாய் இவனுக்கு வேறுமாய் விடயங்களைக் காணுமிடத்து முதல்வனுடைய ஞானசத்தியினாலே யறிகையினா லந்த ஞானத்திற்கு வேறற வந்த ஞானமே வடிவாய் நிற்பன்.

பாதஞ்சலன்வினா.

முதல்வனது பாவனையாவது கருவிகளுடன் கூடி நின்று செய்வதேனிற சகலமாய்ப் போகலானும், கருவிகளை நீங்கி நின்று பாவிப்ப தென்னில் அப்பொழுது கேவலம் வந்து தலைப்படுமாகலானும், இரண்டு மின்றிப் பாவிப்ப தெனனில் நிர்வசனீயமெனப் பட்டுப் பாழாய் முடியுமாகலானும், அவ்வாறன்றிப் பாவனைக் கெய்தாத பொருளை யெய்தியதாக வைத்துப் பாவிக்கும் பொருள் யானென்று தன்மேல் வைத்துப் பாவிப்பதெனில் அதனானவதோர் பயனில்லை யாகலானும் பாவனையாவது நாடக மாத்திரையாய் முடியுமன்றோ?

விடை.

முதல்வனுடைய வருளே தாரகமாய் நின்று சுவானுபூதியா லறிதலே பாவனை யென்னப்படும்.

* தன்மையாவது பஞ்ச மூர்த்திகளாயும், அக்ஷரங்களாயு நடத்துகை. முன்னிலையாவது அவனவளதுவென்னும் பிரபஞ்ச முன்னிலையாக நடத்துகை. படர்க்கையாவது பூரண வகையில் அசரீரியாய்த்திருமேனி வியாபித்து நடத்துகை.

* ஒருவாற்றா னறியப்படாமை பாச ஞானம் பசு ஞானங்களா லறியப்படாமை, ஒருவாற்றா னறியப்படுதல் பதிஞானமொன்றானே யறியப்படுதல், பாசஞான பசுஞானங்களானறியப்படாமையிற் சிவமாதலும், பதிஞானத்தாலறியப் படுதலிற் சத்தாதலும் பெறப்பட்டுச் சிவசத்தாம். சிவசத்தென்பது சித்து சத்தென்னும்பொருட்டு.

சமவாத சைவர்மதம்.

அருளாற் பாவித்தல் வேண்டாம், உயிர் பசுத்துவ நீங்கிய காலத்துச் சிவனைப்போல முற்று முணர்தல் முதலிய வெண்குணங்களு முடையதென்றாக மங்களுட் கூறுதலின் ஆண்டான்ம ஞானஞ் சிவஞானத்தோ டொப்பதன்றிப் பசுஞான மெனப்படாமையால் அவ்வறிவா னறியப்படு மகோசரப் பொரு ளென்றலே யமைவுடைத்து.

மறுப்பு.

முதல்வ னான்மாவிற் கன்னிய மில்லாமையாலும், ஆன்மா ஞானவியாப்திக்குள்ளே வியாப்பியனாகி நிற்கையாலும், ஆன்மா நினைப்ப தெல்லாவற்றையும் முதல்வ னந்தரியாமியாய் நின்று நினைப்பிப்பனாகையாலும், முதல்வனுக் கன்னியமாக வொருபதார்த்தமு மில்லாதபடியால் எனது யானென்கிற மமகார வகங்கார ரகிதனாகையாலும், ஆன்மாவைமுதல்வன் பிரிவறக் கலந்திருக்கையினால் வேறாக ஆன்ம ஞானத்தினாற் றரிசிக்கப்படுவ னல்லன்.

சமவாத சைவர்வினா.

இங்ஙனங் கூறியவாற்றால் முதல்வனு மான்மாக்களு மொன்றாகியும் வேறாகியு முடனாய் நிற்ப தெவ்வாறு.

முதல்வனு முயிரு மொன்றென்ன வங்ஙன மறிவதொரு பொருளுண்டென்பது பற்றி வேறாய், முதல்வனு முயிரும் வேறென்ன வறிவிற் கறிவு பிரிந்து தோன்றாமைபற்றி வேறென்னு மறிவிற்கெட்டாத உடனாய், அவ்வறிவினுள்ளாக நீர் நிழல் போல வொற்றித்து நிற்றல்பற்றி யுயிரே முதல்வனெனும்படி யொன்றாயிருப்பதை யறியலாம். அத்தகைய வத்துவித நிலையை யருளா லந்நியமாக காண்டலே தக்கதாகும்.

புத்தன்வினா.

அங்ஙனமாயி னப்பதியினுண்மைதா னெங்ஙனம்?

விடை.

தனக்கொரு முதலு முடிவுமில்லாதவனாய், ஒருவராலு மின்னபடியென் றளந்தறியப் படாதவனா யிருக்கையின், முதல்வனின்னா னென்றும், இன்னா னாகானென்றும், இன்னதா மென்றும், இன்ன தாகாதென்றும், இன்னதாகி வருவனென்றும், இன்னதாகி வாரானென்றும் சொல்லுகைக் குண்மையாக யாதொரு வழக்குமில்லை. அன்றியும் விகாரப் படுதற்குக்காரணம் பரதந்திரம் ஏகதேசமாதற்குக் காரணஞ் சிற்றுணர்வுஞ் சிறு செயல்களும், தொடக்குறுதற்குக் காரணம் விருப்பு வெறுப்புக்களுமாம். அனாதி முத்த சித்துருவனாகிய முதல்வனிடத்திவ்வுபாதிக ளின்மையானும், ஆன்ம போதத்தா லறிதலவென்று சுட்டியறியப்படாத குறைவற்று நிறைந்த ஞானமே தனக்குத் திருமேனியுடையவனாகையாலும், எப்பொழுது மொரு தன்மையாயிருக்கிற சருவஞ்ஞத்துவத்தையும், சருவகிருத்தியத்தையுந் தனக்குள்ளவனாகையாலும் பிரியாப் பிரியங்கள் தன்னிடத்துப் பொருந்தப் படாதவனாகையாலும், தனக்கு வேண்டின வடிவுதானே யெடுத்துக்கொள்ளுவன். சீவன் முத்தர்கள் தேகத்தைக் கிருபையினாலே தனது திருமேனியாக வதிட்டித்துக் கொண்டு கிருத்தியங்களைப் பண்ணுவன் ஆசாரிய மூர்த்திகளை யதிட்டித்துக்கொண்டு அனுக்கிரகம் பண்ணுவன்.

புத்தன்வினா.

பதி சகளீகரித்தே கிருத்தியங்களைச் செய்ய வேண்டுமோ; நிட்களமாய் நின்று செய்ய வொண்ணாதோ?

விடை.

பரம காரணனாகிய பதி கிருபையினாற் றிருமேனிகொண்டு தேவர்கட்கும், *தேவ விருடிகட்கும், மானிட விருடிகட்கும், பிரளயாகலர் சகலர்கட்கும் வேதாகமங்களையுபதேசியாதிருக்கிற் சொல்லுவாரு மறிவாருமின்றித் தர்மார்த்த காம மோட்சமென்னுஞ் சதுர்வித புருடார்த்தங்களை யடைதலற்றுப்போம்.

புத்தன்வினா.

பதியின் வடிவுதா னெத்தன்மை யானது.

பதியினுடைய *அங்கமு மான்மாக்களி னனுக்கிர கார்த்தமாகச் சிறசத்தி சொரூபமானதே, காரணாதியான பிரத்தியங்கமுங் கிருபையினாலான ஞானசொரூபமே, சாங்கமும் ஞானசொரூபமே, உபாங்கமும் ஞானசொரூபமே இங்ஙனமான திருமேனிக்கு மாயோபாதியு மில்லாமற் றனக்கொரு பிரயோசனமுமில்லாம லான்மாக்களின் போக மோட்சார்த்தமாகப்பண்ணுந் தியான பூசையின் பொருட்டுக் கிருபையினாலுண்டாகிய பாவனாரூப சைதன்ய விக்கிரகத்தையுடையவன்.

மாணவகன் வினா.

முதல்வனுக்கு மூன்று சரீரமென்ப தென்னை?

விடை.

முதல்வன் சிருட்டியாதி பஞ்சகிருத்தியங்களைப் பண்ணுவதும், சத்தியுடனே கூடியிருந்து ஆன்மாக்களுக் கெப்போதும் விடய சுகங்களைச் சேர்ப்பதும், பத்திமுதிரையைக் கொடுக்கு மியோகமும், அஞ்ஞானத்தை யொழிக்கு மனுக்கிரகமாகிய கிருத்தியமும், இவை யாவுஞ் சீகண்டன் திருமேனியை யதிட்டியாதபோ திங்கொன்று நடவாது. முதல்வன் சகளத் திருமேனி யெடுத்துக்கொண்டானென்ற போதே நிட்களத் திருமேனி யுண்டெனப் பெறப்பட்டுச் †சகள நிட்கள மூர்த்தியென வேற்பட்டது இம்மூன்று திருமேனிகளு நமக்குள்ளதாய கருப்பாசயத்தின் றொந்தனையாகி யனாதியாய் வருந் தேகாதிகளைப் போக்குதற்கு வந்த காருண்ணிய திருமேனியாம். சட்சுராதி தீக்கை பண்ணுதற்குச் சகளமான குருமூர்த்தித் திருமேனியும், தியான பூசார்த்தமாகச் சகள நிட்களத் திருமேனியும், அஞ்ஞானத்தைப் போக்க நிட்களத் திருமேனியுங் கொள்வன்.

மாணவகன் வினா.

முதல்வனுக்கு அத்துவாக்களே திருமேனியென்றதென்னை?

விடை.

முதல்வனொருகாலத்து மழிவின்றி யிருப்பவனுமாய் எங்கும் பூரணனுமாய், சித்த சித்தாகிய விரண்டினையு மனாதியே யுள்ளபடி யறிந்ததனைச் சேட்டிப்பித்துக் கொண்டு நிற்கையானும், வேதாகமங்கள் முதல்வனுக்கு மந்திர பதவர்ண புவன தத்துவ கலை யென்னுமா றத்துவாக்களே தேகமென்று கூறும். எங்ஙனமெனின்? சாந்தியாதீதகலை திருமுடி, சாந்திகலை திருமுகம், வித்தைமார்பு, பிரதிட்டை குய்யம், நிவர்த்தி முழந்தாளும் பாதமும், புவனங்கள் ரோமம், வர்ணங்கள் தோல், மந்திரங்கள் சோரி, பதங்க ணரம்பு, தத்துவங்களென்புந் தசையுமாம்.

---

* தேவவிருடிகள் சனற்குமாராதியர், மானிட விருடிகள் வசிட்டாதியர்.

* அங்கமாவன,—சிரசு, முகம், இருதயம்; பிரத்தியங்கமாவன,—வட்சசு, கண்டம், தனம், தோள், நாபி, உதரம், குக்யம், நேத்திரம், நாசி, சுரோத்திரம், மத்தகம், பா[illegible] அங்குலிகம், தொடை, முழந்தாள், கணைக்கால்; சாங்கமாவன,—திரிசூலம், சத்தியம், பாசு, பிரதாபம், சட்கம், தரவேத்தியம், வச்சிரம், அனுக்கிரகம், லயமுத்திரை, ருத்யாதி சுத்தமாயை, நாசம், அதோமாயை, பாசம், அங்குசம், சுத்த நாதம், கண்டை, பாசங்கரம், அக்னி; உபாங்கமாவன,—வஸ்திரம், உபவீதம், மாலை, கந்தம், ஆபரணம், ஆசனம், ஆவரணம்.

† ஒரு பொருட் கிரண்டு தன்மை யுண்டென்னும் அனைகாந்திகமென்னுங் குற்றமுண்டாமெனின் உருவமாயிருக்கிற புட்பத்து அருவமாயிருக்கிற கந்தமாசிரியமாயிருத்தல்போலுமாகலின் குற்றமில்லை.

மாணவகன் வினா.

முதல்வனுக்கு மந்திராத்துவாவினையே திருமேனியென்று
பதாகமங்கள் கூறுவதென்னை ?

விடை.

பிரபஞ்சோற்பத்திக்கு உபாதானகாரணங்கள் குண்டலியெ
ன்றும், அசுத்தமாயை யென்றும் பிரகிருதியென்று மூன்றும்
இம்மூன்றனுள் சுத்தமாயையைப் பராசத்தி யதிட்டித்து வா
ண்டாக வதிற்றோன்றிய மந்திரங்களே திருமேனியாம்.
த்தமாயையினின்று சிவசங்கற்பத்தாற் றோன்றிய காரணத்
தாலும், அந்தச் சிவசத்தி தன்சங்கற்பத்திலுண்டாகச் சுத்த
வித்தையாயிருக்கும் அந்த ஆதி தைவீக திவ்வியாக்கினி சம
மந்திரங்களைப் பிரேரித்து மாந்திரிகனுச்சரிக்குங் கரிக்கொத்த
ஆத்தியான்மிக மந்திரங்களாலே செலுத்திப் பற்றுவித்து
அவைகளினாற் சானித்தியமாய் மந்திரங்களினாற் செபித்துப்
பூசிக்க அதனாற் சித்திமோட்சங்களைக் கொடுத்தலான் முதல
வனுக்கு மந்திரங்களே சரீரமாம்.

மாணவகன் வினா.

மந்திராத்துவாவினும் பஞ்சமந்திரமே திருமேனியென்ற
தென்னை ?

விடை.

சிவசத்தியானது சுத்தமாயையிலே நின்று மந்திரங்களைத்
தோற்றுவித்து அந்த மந்திரங்களை யதிட்டித்து அவை தானா
யிருந்து அவற்றா லான்மாக்கட்குப் போக மோட்சங்களைக்
கொடுத்து வருகையின் மந்திரங்களே திருமேனியாம், அன்
றியும் பாரசத்தி முதலிய பஞ்சசத்திகளாற் சுத்தமாயையிற்
பஞ்சமந்திரங்கள் தோன்றுகையானும், நின்ற சத்தகோடி
மகாமந்திரங்கட் கெல்லாமைந்து மந்திரங்கள் காரணமாயிருத்
தலானும், பஞ்ச சத்திகளின் விக்கிரகத்திற் காதியாய சதா
சிவனுக்குத் திருமேனியாகக் கூடிநிற்கையானும், பஞ்ச மந்
திரங்களே முதல்வனுக்குத் தனுவாம், பஞ்சமந்திரங்கள் அனுக்
கிரக திரோதான சங்கார திதி சிருட்டியார்த்தமாக, ஈசானம்
தற்புருடம் அகோரம் வாமதேவம் சத்யோசாதம், மூர்த்த
வக்தர இருதய துரியமூர்த்திகளாகச் சொல்லப்பட்டது.

மாணவகன் வினா.

இவ்வாறு முதல்வனுக்கு மந்திரமே சரீரமாயின் சத்திரூப
னென்பானேன்.

விடை.

முதல்வன் சர்வோத்கிருஷ்டமாய்த் தத்பதத்தைஆன்மாக்
கட்குக் கொடுக்கையின் ஈசான மூர்த்தி யென்றும், விந்து
தவிருத்தியான சத்தசாலங்களைச் சகத்தினிற்பூரிக்கையின்
தற்புருட வக்தர மென்றும், அகோரமாகிய வஞ்ஞான மிரு
ட்பரியாய மாகையின் அகோரவிருதயமென்றும், சர்வான்
மாக்களுக்கும் பிந்து விருத்தியாகிய விஞ்ஞானாதிகளை யுற்ப
த்திக்கையினாலும் இது சூக்கும கிருத்திய மாகையினாலும்வாம
தேவ குய்யமென்றும், விஞ்ஞானாந்த கோசமாகிய காரண
தேகம் ஆன்மாக்களுக்கு முதலுண்டாய் மனோமயாதி கோச
ரூபமாய சூட்சும தூலசரீரங்களைத் தன்னுடைய விச்சா
சத்திரத்தினாலே மந்திரேஸ்வர மந்திரங்களை யதிட்டித்து
தானே யுண்டாக்குகையின் சத்தியோ சாத மூர்த்தி யென்றும்
சொல்லப்படும் இம்மந்திரங்களைந்துஞ் சத்திகள். ஆரணி,
சனனி, திரோயித்ரி யென்னு மூன்றும் பரிக்கிரக சத்திகள்.
சனனிக்குச் சிருட்டியும், ஆரணிக்குச் சங்காரமும், அனுக்கிர
கமும், திரோயித்திரிக்குத் திதியுந் திரோபவமும் சத்திசரீர
கற்பனையால் முதல்வனுக்குச் சூக்கும தேகம். இசானி,
பூரணி, ஆர்த்தி, வாமை, மூர்த்தி யென்னும் பஞ்சசத்திகள்
அனுக்கிரகமுதலிய பஞ்சகிருத்தியங்களையு மடைவிற் பண்ணு
கின்ற சத்தி சரீரகற்பனையின் முதல்வனுக்குத் தூலசரீரம்.

மாணவகன் வினா.

சத்தி யனேகமாகில் சத்திமானு மனேக யாகானோ ?

விடை.

ஞானக் கிரியை யிச்சாசத்தி மூன்றனுள் கிரியாசத்தி ஈசா
னியாதி யைந்தும் ஆரணியாதி மூன்றுமாகச் சத்தி யெட்டா
கி, முதல்வனிடத்து அக்கினிக் குட்டணம் போல சமவேத
மாயிருக்கிற சத்தியொன்று தானே காரிய பேதத்தா லவன
துகிருபையினாற் பலபெயரைப் பெறும், ஒன்று பலவாகக் கா
ரியப்படல் அரசனதாஞ்ஞா சத்தியொன்று யிருந்து மந்திரி
முதலியோரிடத்துப் பலவாகக் காரியப் படுவது போலும்.

மாணவகன் வினா.

சத்தி ஞானக் கிரியா சொரூபியெனின் தடத்தம் பலசொரு
பமாமோ ?

விடை.

சத்தியின் சொரூபம் உயிர்கட்கனுக்கிரக மாத்திரங் குறித்து
ப்பொதுவகையானறிந்து மறிவித்து நிற்பதாகிய ஞான மொ
ன்றேயாம். அதுவே பராசத்தியாம் அந்தஞானமுயிர் கட்
குமலபாகம் வருவித்தற் பொருட்டு ஐந்தொழில் செய்தலைக்
குறித்துச் சிறப்புவகையான் வியாபிக் குங்காலொரு கூற்றா
னே திரோதான சத்தியென்றும், இச்சாஞானக்கிரியையென
மூத்திறப்பட்டும் வியாபரிக்கு மாகலான், இச்சை கிரியை
யென்கிற விவைகள் ஞானத்தினின்றுந் தோன்றுவனவுள
வோ வெனின், ஞானமெவ்வாறுளதோ அவ்வாறே யிச்சை
கிரியைகளுடைத் தாகலின் அவ்விரண்டும் ஞானத்தின் வியா
பார விசேடங்களே யன்றி வேறன்மையான், காரியத்தால
னேகமாய சனனி முதலிய வியாபாரசத்தியாவு முற்கூறப்
பட்ட பராசத்தி ரூபமாகிய ஞானமொன்றுளு வாவன வே
யாம். முதல்வனிடத்து அவினாபாவ மாயிருக்கிற சமவேத
சத்தி முதற்கண் பராசத்தி யொன்றாய் அது இச்சா ஞானக்
கிரியைகளென மூவிதப்பட்டுநிற்கும். இச்சையாவது முதல்
வன் சர்வான்மாக்களையு மோட்சத்திலடைவிக்கு மென்ற
வர்களிடத்து வைத்த கிருபையாகும். ஞானசத்தியாவது
ஆன்மாக்கள் செய்த விருவினைப் பலன்க ளெல்லா வற்றையு
மவர்கள் புசித்துத் தொலைக்கும் பொருட்டு விரும்புவது, கிரி
யா சத்தியாவது முதல்வன்றனது காருண்யமான கிரியாச
த்தி யினாற் சகசிருட்டி முதலியகாரியங்க ளெல்லாவற்றையு
நடத்திவரல், அதாவது இச்சாசத்தியாற் சர்வான் மாக்களிட
த்து மனுக்கிரகத்தினைச் செய்தும், ஞானசத்தியா லான்மாக்
கள் செய்த கன்மங்களை யறிந்தும், கிரியாசத்தியினாலான் மா
க்கள் செய்த கன்மத்திற் கிடாகத் தேகாதி பிரபஞ்சங்களை
யுண்டாக்கியும் வருவன். இம்முச்சத்திகளு முதல்வனுக்குக்
கருவியேயாம்.

மாணவகன் வினா.

ஆன்மாவு மிச்சா ஞானக்கிரியாவானுகி முதல்வனுக் கொப்
பாகிவிடானோ ?

விடை.

ஆன்மாவினுடைய இச்சா ஞானக் கிரியைகள் முதல்வனு
டைய இச்சாஞானக் கிரியைப்போலன்று, எங்ஙனமெனின்?
ஆன்மாவுள்ள வன்றேயனாதி யாயுள்ளதாய வாணவ மலமிவ
னுடைய விச்சாஞானக் கிரியைகளை யக்கினியைக் காட்ட
மறைத்தாற் போல மறைத்துக் கொண்டிருக்கும். முதல்வ
னவன் ஆன்மாக்கள் செய்த கன்மத்திற் கிடாகத் தன்னு
டைய விச்சாஞானக் கிரியைகளைக் கொண்டே யாணவத்
தினை யொதுக்கி யிவனுடைய விச்சாஞானக் கிரியைகளை யெ
ழுப்ப வெல்லாவற்றையு மறிந்து பொருந்தித் தனக்கு முறை
மையான போகங்களைப் புசிப்பன் மோட்சத்திலுள்ள பிர
யோசனங் கொள்ளு முறைமையு மித்தன்மையே யாம்.

மாணவகன் வினா.

ஆகமங்களில் இலயசிவன் போகசிவன் அதிகார சிவனென்னச் சிவப்பன்மை கூறுதலின், தான் முதலென்று ஒருபொருண் மேல்வைத் தோதுத லெங்ஙனம்?

விடை.

முதல்வன் கேவலம் ஞான ரூபமாயிருக்கையிற் சிவதத்துவம், கிரியையே யானவவதரம் சத்திதத்துவம், ஞானமுங்கிரியையு மொத்தவவதரஞ் சதாக்கிய தத்துவம், ஞானங் குறைந்து கிரியை யேறின வவதரம் மகேச்சுரதத்துவம் *கிரியையேறி ஞானங்குறைந்தவ வதரஞ் சுத்தவித்தை. முதல்வனுக்குச் சிவமுஞ் சத்தியு நிட்களமாயுள்ள திருமேனி, மகேச்சுரமும் சுத்தவித்தையுங் காரணங்களுடனே கூடியசகளத் திருமேனி, ஞானப் பிரகாசமே திருமேனியாகவுடைய சிவன் இலயியெனவும், போகி யெனவும், அதிகாரி யெனவு முறையே சிவன் சதாசிவன் மகேசுரனுகிக் கிருத்தியங்கட் கேடாப் பெயர் பெற்றுக் கிருத்தியங்களை நடத்துவர். இலயியென்பதிற் சிவதத்துவமும் சத்திதத்துவமு மடங்கும், போகி யென்பதிற் சதாசிவதத்துவ மடங்கும், அதிகாரி யென்பதிற் சுத்தவித்தையு மீச்சுரமு மடங்கும் ஆகவைந்து மூன்றிலடங்க இவற்றைச்சத்தர், உத்யுத்தர், பிரவர்த்த ரெனவும், ஈசர், சதாசிவர், சாந்த ரெனவுங் கூறுவர்.

மாணவகன் வினா.

அவ்விலய போகவதிகாரங் கட்கு ஏதுவாய் நின்ற அதிகாரணங்களியாவை யவற்றியல் பென்னை?

விடை.

சுத்தவித்தை ஈச்சுரம் சாதாக்கியம் சத்திசிவமாக வைந்திலு முதல்வன் ஞானக் கிரியைக ளதிட்டிக்கையா லிவற்றினுக்குச் சுத்ததத்துவ மெனப் பேராம். இவை முதல்வனுக்குத்திருமேனி இவை காலத்திற் படாதாகலின் இவை நித்தியம், இவற்றுள் முன்பின் தோற்றமில்லை கிருத்திய நோக்கி முறையேற்படும். கூத்தாடி யொருவனே பலவுருவத்தையும் பலவபிநயத்தையும் பிறருக்குக் காட்டித்தான் றன்னுடைய சொரூபத்தின் மாறுபடான். முதல்வன் திருமேனி சத்தியே அச்சத்தி மாமும் வயிரமும் போலப் பிரிக்கப்படாததாக விருக்கும், பொன்மையாதி பஞ்சவன்னங்கள் படிகத்திற் சென்று பிரதிவிம்பஞ்செய்ய அப்படிகம் வன்னங்களைத் தன்னிடத்தில் வசித்து அதுவதுவாய் நிற்கு முறைமைபோன்று, சத்தியினுடைய வேறுபாடுக ளெல்லா நின்மலனுகிய முதல்வனுகவே தோன்றித் தன்னுண்மை மாருது நிற்பன். சத்தி சிவத்தினிடந் தோன்றும் சிவஞ்சத்தினிடந் தோன்ருது. இப்பிரபஞ்சமெல்லாஞ் சத்தியினது வடிவமுஞ் சிவத்தினது வடிவமுமாயிருக்கும். ஒன்றை விட்டொன்று தனித்து நில்லாது.

மாணவகன் வினா.

பதி வியாபகனுகலின் வியாபகப் பொருட்கு ஒன்றூ நிற்றல் கூடாது அது கூடாமைபற்றி இரண்டாய் நிற்பனென்னின் வியாபகனுதல் கூடாது வியாபியல்ல னெனில் பசுபாசங்களவனையின்றி யமைதல் கூடாது ஆகலான் முதல்வன்சமவேதமாய் நிற்குமா றெங்ஙனம்:

விடை.

ஞாயிறொன்றுதானே விடயங்களை விளக்குகையிற் கதிரொனவும் தன்னை விளக்குகையிற் கதிரோனெனவும் தாதான்மியத்தா லிருதிறப்பட்டியைந்து நிற்றல்போல பேறவாய சைதன்யமொன்றே யங்ஙனம் புறப்பொருளை நோக்கி நிற்கு நிலையிற் சத்தியெனவும் புறப்பொருளை நோக்காததிவு மாத்திரையாய் நிற்கு நிலையிற் சிவமெனவுந் தாதான்மியத்தா லிருதிறப்பட்டியைந்து நிற்கும்.

* ஞானக் கிரியையுள்ள வீட்டது இச்சையிருப்பதுண்மையின் இதனை விரித்திலம்.

மாணவகன்வினா.

முதல்வனுக்குக் குணமாமா றெங்ஙனம்?

விடை.

முதல்வனுக்குச் சடசித்துக்களனைத்தையுமொருங்கேயோரியல்பாக வறியுமறிவு இலாதவழி யச்சடசித்துக்களைத் தொழிற்படுத்தல் கூடாமையிற் சருவஞ்ஞத்துவமென்னு முற்றறிவும், அஞ்ஞானமறைப்பினு லொன்றுடோன் றுவ்வாவறிவிச்சை தொழில்களையுடைய வளவிறந்த வுயிர்கள் பொருட்டுப் பலவேறுவகைப்பட நின்று தொழில் செய்யவேண்டுமாதலாற் பூரண சத்தியெனப்படு மளவிலாற்றலும், சிற்றறிவினையுடைய வுயிர்களைப்பற்றிய வஞ்ஞானப்பிணியையொழித்து ஆனந்தப் பெருஞ்செல்வ வாழ்வை யவைகளுக்கருளுதல் பேறறிவாளனுக்குக் கடப்பாடாதலால் அனுபதசத்தி யெனப்படும் பேரருளுடைமையும், எண்ணியதையிடையூறு புகுதாமல் எண்ணியபடி முடிக்கவேண்டுமாதலால் சுதந்திரமெனப்படுந் தன்வயத்தனுதலும், இயல்பாகவே யஞ்ஞானத்தினின்று நீங்கி விளங்குமறிவு தனக்கில்லையாயினுயிர்களையுள்ள வஞ்ஞானத்தை நீக்குதல் செல்லாமையால் அனுதிபோதமெனப்படும் இயல்பாகவே பாசங்களினீங்குதலும், தன்னிடத்துக் குறையுள் வழியுயிர்கட்கு அனந்தபூர்த்தி செய்தல் கூடாமையின் பூர்த்தியெனப்படும் வரம்பிலின்பமுமினறியமையாத குணங்களாம்.

மாணவகன்வினா.

முதல்வனுக் குருவமாதி பத்திலக்கண மாகமத்திற கூறுவதின் விவரமென்னை?

விடை.

முதல்வனுக்கு உருவமானந்தம், சொரூபமிச்சா ஞானக்கிரியைகள் கூடியவை, சுபாவ மசைவற்று நிற்குமுறைமை, விசேடந் தோற்றுதலு மீறுமற்றிருக்கை, வியாதி யெல்லாமுநிறைந்து நிற்கை, வியாபகங் கமரிற்கல்லிற் றேவ்... குணங்களுனை, நிறம் யாதொருவர் யாதொன்றுக்குறித்தாந்தாந்த நிறமாயிருக்கை, தரிசனஞ் சுகாதீதத் தப்புறத்தது, சுத்திபோத முனையாம லழுந்துவது.

கிருபணம்.

அனந்தேச்சுர சீகண்ட பரமேச்சுர காலருத்திர விண்டு பிரமாதி மூர்த்திகளைத்தனது சமவாய சத்திமூலமா யதிட்டித்துக் கொண்டிருத்தலின் முதல்வ னருபியுமல்லன், சித்தாகிய வீச்சுர சமவாய சத்தியானது தத்துவமும் அசித்தாகிய விந்து மூர்த்தியு மாகிக்கூடின விடத்திலே பிரபாவ ரூபமாயிருத்தலின் ரூபியுமல்லன், பிரமவிண்டு ருத்திரமகேச்சுர சதாசிவாதி யர்களிலே வேறற அபிவியத்தியாக நின்று அவர்கள் இயற்றுஞ் சிருட்டிதிதிசங்கார திரோபவ அனுக்கிரகங்களை நடத்தலின் கிரியாவானு மல்லன்; தவமாகிய வண்மாதியட்டாங்க யோக சாதனைகள் முனிவர்கள் பொருட்டுச் செய்து காட்டிய சீகண்டபரமேச்சுரனை வேறற நிற்றலின் சாத்விககுணமுடைய வனுமல்லன், சங்காரத்தைப் பண்ணுங் காலருத்திரனில் வேறற நிற்றலின் தாமசகுணத்தை யுடையவனுமல்லன், ஆனல் தனது சந்நிதி மாத்திரத்தால் ஆன்மாக்களுடைய போக மோட்சார்த்தமான சிருட்டியாதி பஞ்சகிருத்தியங்களைப் பொருள்தந் தொழில்குண மிச்சை வெறுப் விகார மொன்று மில்லாத சுத்தசை தன்னிய சொருபமேபவமாகவுடையவன் இங்ஙன முன்ன பரசிவனே-பதி.

அஷ்டாவதானம்

பூவை. கலியாணசுந்தர முதலியார்

பதியிலக்கண முற்றிற்று.

MADRAS :—Printed by P. C. KALLIANA SUNDARA NADAR, at the C. N. PRESS, and Published by J. M. NAGARATHNAM.